

இருமாத இதழ்

ரூ.15

காலச்சூடு

மார்ச் - ஏப்ரல் 2002

இதழ் 40

நோர்காணல்

இராசேந்திர சோமன்

சுந்தர ராமசாமி இறந்த காலம் பெற்ற உயிர்

முஸ்லீம்களும் மேற்கும்

பர்வேஷ் ஷீட்பாய்

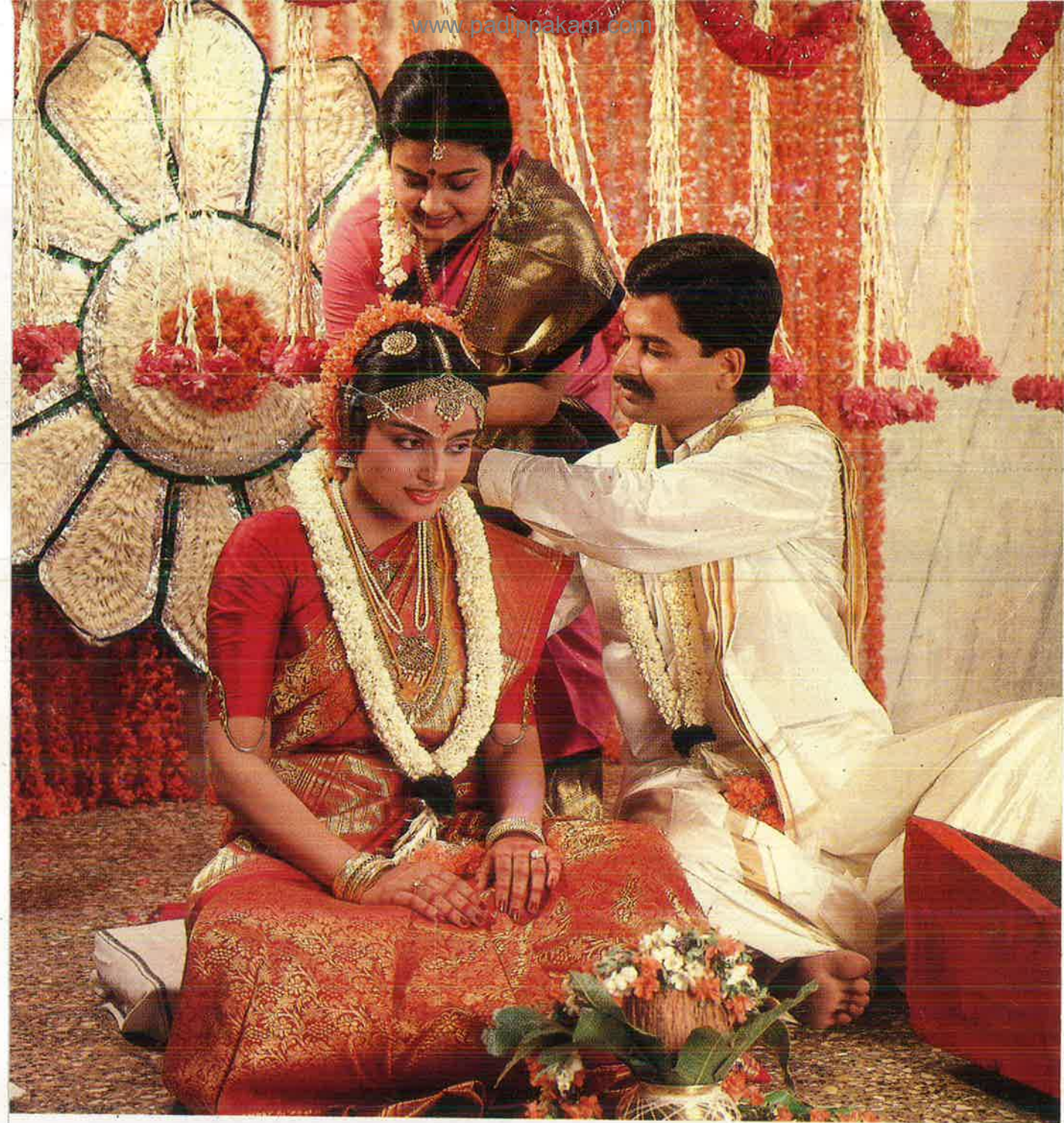
ம. இலெ. தங்கப்பா
கூழாங்கற்களின் அமைப்பியல்

ரவிக்குமார்
கடக்க முடியாத நிழல்

சேரன்
வதையின் கதை

நிகழ்வுகள்

மங்கள் நாள்திலே!
அந்த மங்கள் நாள்திலே!!

முத்தப் பட்டுகள்
கிருஷ்ணலீலை டிஜிள்

காஞ்சிபுரம் பட்டுகள் • ஆரணி பட்டுகள் • தர்மாவரம் பட்டுகள்
பனாரஸ் பட்டுகள் • பிரிண்டட் சில்க்ஸ்

நேர்காணல் 12

இராசேந்திர சோழன்

கட்டுரை

 கூழாங்கற்களின் அமைப்பியல் 6
ம. இலெ. தங்கப்பா

சிறுகதை

 ரூபங்கள் 9
சுப்பாரதிமணியன்
'ஹார்ன்' இசைப்பவர்
ஃபெர்னான்டோ ஸோரன்டினோ

மதிப்புரை

 பா. மதிவாணன் 26
பாவண்ணன்
அ. கா. பெருமாள் 27

மற்றும்

 கடிதங்கள் 3
திரைப்பட விமர்சனம் - அழகி 28
வரப்பெற்றோம் 33
குழுத்தின் இதழியல் நெறிகள்! 48
அஞ்சலி - தொ. மு. சி. ரகுநாதன் 63
விவாதம் 64

மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரை..... 34

எப்போதும்

முஸ்லீம்களும் மேற்கும்
பர்வேஷ் ஹுட்பாய்
தீவிரவாதம் இராணுவம் மற்றும்
பெண்கள்
கல்பனா சர்மா

பத்தி

 கடைவாய்ப் பல்லும் . . . 29
பெருமாள் முருகன்

 வதையின் கதை 32
சேரன்

முடியாத நிழல் 46

பெற்ற உயிர் 49

நீகழவுகள்..... 53

 காலச்சுவடு : நூல் வெளியீட்டு அரங்கம் : மதுரை கலை வடிவமாகச் சித்திரக் கதைகள் - பயிலரங்கு பாரம்பரியக் கலைகளும் விளிம்பு நிலை அரசியலும் காலச்சுவடு நூல் வெளியீட்டு அரங்கு : சென்னை மீனாட்சி புத்தக நிலைய வெளியீட்டு விழா கனடாவில் நூல் வெளியீட்டு விழா இரு கவிதைப் பயிலரங்குகள்

இதழ் 40
மார்ச் - ஏப்ரல் 2002
காலச்சுவடு

669 கே.பி. சாலை

நாகர்கோவில் 629 001

மின்னஞ்சல்: kalachuvadu@vsnl.com

காலச்சுவடு தொடர்பு எண்கள்

தொலைபேசி : 04652 - 222525

தொலைநகல் : 04652 - 231160

ஆசிரியர் குழு

கண்ணன்

மனுஷ்ய புத்திரன்

வடிவமைப்பு

அ. குமார்

சி. லீலா

தயாரிப்பில் உதவி

எம். எஸ்.

சிவகுமாரி

சுகந்தி

கனிதா தேவி

காலச்சுவடு இருமாத இதழ்
சந்தா விவரம்

தனி இதழ் ரூ. 15
ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 90
இரண்டாண்டுச் சந்தா ரூ. 140
வெளிநாட்டுச் சந்தா ரூ. 400
இரண்டாண்டுச் சந்தா ரூ. 700

வெளிநாட்டு

நிறுவனங்களுக்கு US \$ 20

கல்லூரி / ஆய்வு மாணவர்களுக்குச் சிறப்புச் சலுகை ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 50 (சான்று அனுப்ப வேண்டும்.)

சந்தாத் தொகையை

Kalachuvadu

என்ற பெயரில்

பணவிடையாகவோ

வரைவோலையாகவோ

அனுப்பு. காசோலையாக

அனுப்புகிறவர்கள் ரூ. 15

சேர்த்து அனுப்பு.

முன் அட்டை

க.ரா.வின் பூர்வீக இல்லம்

(கோட்டயம்)

புகைப்படம் : பி. ஜெயச்சந்திரன்

பதிப்பகம்

669, கே.பி. சாலை, நாகர்கோவில் 629 001
 தொலைபேசி : 91 - 4652 - 222525, 223159
 தொலைநகல் : 91 - 4652 - 231160
 மின்னஞ்சல்: kalachuvadu@vsnl.com

காலச்சுவடு பதிப்பக நூல்களை விபிபி.யில் வாங்குங்கள்!

- காலச்சுவடு பதிப்பக வெளியீடுகளை அலைச்சலின்றி விபிபி.யில் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.
- உங்கள் தேவையை ஒரு தபால் அட்டையில் அனுப்பினால் போதும். வாங்கிக்கோ, தபால் நிலையத்திற்கோ அலைய வேண்டியதில்லை.
- ரூ.100க்கு மேற்பட்ட ஆர்்டர்களுக்கு - ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நூல்களாகவும் இருக்கலாம் - விபிபி செலவை காலச்சுவடு பதிப்பகம் ஏற்றுக்கொள்ளும். ரூ.100க்கு கீழே விலை மதிப்பிட்டுள்ள நூல்களுக்கு விபிபி விலை தனியாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.
- தபால்காரரிடம் நீங்கள் நூல் விலையுடன் (அல்லது விபிபி விலை) பண விடைக் கட்டணத்தையும் செலுத்தி நூலைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

காலச்சுவடு கதைகள்
 (1994 - 2000)
 ரூ.120

காலச்சுவடு நேர்காணல்கள் (1995 - 1997)
 ரூ.120

கிறித்தவமும் சாதியும்
 ஆ. சிவசுப்பிரமணியன்
 ரூ.100

அந்தக் காலத்தில் காப்பி இல்லை முதலான் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி
 ரூ.100

உயிர் கொல்லும் வார்த்தைகள் சேரன், ரூ.90 (விபிபி.யில் ரூ.95)

தமிழகத்தில் கல்வி வே. வசந்தி தேவியுடன் உரையாடல்

சந்திப்பு : சுந்தர ராமசாமி
 ரூ.90 (விபிபி.யில் ரூ.95)

ஒளிவிலகல் யுவன் சந்திரசேகர்
 ரூ.90 (விபிபி.யில் ரூ.95)

நீ இப்பொழுது இதற்கும் ஆறு : சேரன் கவிதைகள் ஒரு நூறு

சேரன் ரூ.90 (விபிபி.யில் ரூ.95)

ஒரு புளியமரத்தின் கதை சுந்தர ராமசாமி
 ரூ.80 (விபிபி.யில் ரூ.85)

பண்பாட்டு அசைவுகள் தொ. பரமசிவன்
 ரூ.80 (விபிபி.யில் ரூ.85)

ஒரு நாள் கழிந்தது புதுமைப்பித்தன் ரூ.80 (விபிபி.யில் ரூ.85)
 ஜே. ஜே : சில குறிப்புகள் சுந்தர ராமசாமி
 ரூ.75 (விபிபி.யில் ரூ.80)

கொதிப்பு உயர்ந்து வரும் ரவிக்குமார்
 ரூ.75 (விபிபி.யில் ரூ.80)

நீராலானது மனுஷ்ய புத்திரன் ரூ.75 (விபிபி.யில் ரூ.80)

மகாராஜாவின் ரயில் வண்டி அ. முத்துலிங்கம்
 ரூ.75 (விபிபி.யில் ரூ.80)

காட்டில் ஒரு மாண் அம்பை ரூ.75 (விபிபி.யில் ரூ.80)

தோட்டியின் மகன் தகழி சிவசங்கரப் பிள்ளையின் மலையாள நாவல் தமிழில் : சுந்தர ராமசாமி
 விலை ரூ.65 (விபிபி.யில் ரூ.75)

ந. பிச்சமூர்த்தியின் கலை : மரபும் மனித நேயமும் சுந்தர ராமசாமி
 ரூ.50 (விபிபி.யில் ரூ.60)

நாளை மற்றும் மொரு நாளே . . . ஜி. நாகராஜன்
 ரூ.50 (விபிபி.யில் ரூ.60)

பிறப்பு யு. ஆர். அனந்தமூர்த்தியின் கன்னட நாவல் தமிழில் : நஞ்சண்டன்
 ரூ.50 (விபிபி.யில் ரூ.60)

சங்கராபரணி மாலதி மைத்ரி ரூ.30 (விபிபி.யில் ரூ.40)

வெளிவந்து விட்டது

லண்டன் தமிழர் நலம்புரிச் சங்கத்தின்

கண்ணில் தெரியுது வானம்

அனைத்துலக எழுத்தாளர் மற்றும் கலைஞர்களின் படைப்புகளின் தொகுப்பு

டெமி : 1 x 8, பக்கம் : 516, விலை ரூ. 250 (வண்ணப்படங்களுடன்)

கிடைக்குமிடம்

விடியல் பதிப்பகம்

11, பெரியார் நகர்

மசக்காளிப்பாளையம் (வடக்கு)

கோயம்புத்தூர் 641 015

தொலைபேசி : 0422 - 576772

இணையத்தளம் : www.vitiyal.com

மின்னஞ்சல் : vitiyal2000@eth.net

Tamil Welfare Association (Newham, U.K.)

602 Romford Road

Manor Park

London E12 5AF

சேகுவேரா : வாழ்வும் மரணமும்

முன் வெளியீட்டுத் திட்டம்

சேகுவேரா : வாழ்வும் மரணமும் லத்தீன் அமெரிக்காவின் மிகச் சிறந்த அரசியல் அறிஞர்களில் ஒருவரான ஜோர்ஜ் ஜி. காஸ்ட்நாடா அமெரிக்க, ஆப்பிரிக்க, ஐரோப்பிய கண்டங்களின் ஆவணக்காப்பகங்களிலிருந்து எடுத்த ஏராளமான ஆவணங்களையும், சேகுவேராவின் குடும்பத்தினர், நண்பர்கள், சமகால அரசியல், இராணுவத் தலைவர்கள் ஆகியோரின் நேர்காணல்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதிய நூலாகும். 1997இல் இந்நூல் ஸ்பானிஷிலும் ஆங்கிலத்திலும் வெளியான பிறகு வெளிவந்த வேறு சில சுயசரிதை களுடன் ஒப்பிட்டு பல புதிய தகவல்கள் தமிழ்ப்பதிப்பில் பின்னிணைப்பாக விரிவாகக் கொடுக்கப்படுகின்றன. 800-க்கும் அதிகமான பக்கங்கள், ஏராளமான நிழற்படங்கள், கெட்டியான தாள், காலிகோ பைண்டிங் ஆகிய சிறப்பம்சங்களைக் கொண்ட இந்நூலின் விலை ரூ. 300. முன் வெளியீட்டுத் திட்டத்தில் விலை ரூ. 200 தொகையை எமது முகவரிக்கு மார்ச் மாத இறுதிக்குள் அனுப்ப வேண்டுகிறோம். வி.பி.பி.யில் அனுப்புகிறோம். ரூ. 25 செலுத்தி பெற்றுக் கொள்ளலாம்

விடியல் பதிப்பகம்

11, பெரியார் நகர்

மசக்காளிப்பாளையம் (வடக்கு)

கோயம்புத்தூர் 641 015

தொலைபேசி : 0422 - 576772

சுழற்சி

சுமுதாயத்தில் மனித இனம் ஒரு மந்தையாக மாறி விடாமல், தெரிந்தோ தெரியாமலோ தவறுகள் செய்து விடாமல் இருக்கவே சட்டம் சரியான பாதையைக் காட்டவேண்டும். மனித சமத்துவத்தை உறுதியாக மறுக்கும் மனுஸ்மிருதி சட்டம் நீதி நியாயங்களுக்கு மிகப் பெருந்துரோகி, மனித இனத்துக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதி என்று அதைத் தீக்கிரையாக்கிய அம்பேத்கர் 'நவீன மனு' என்று பாராட்டப்பட்ட ஒரு புரட்சிகர தலித் தலைவர். தனியுடமைப் பூதங்களின் பொதுவுடமைப் புலி வேஷங்களும், தீண்டாமை அடிமைத்தனமும், எஜமானத் திமிர்வாதமும் தப்பிவிடாதபடி சட்டத்தின் சந்து பொந்துகளை அடைத்து இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் இயற்றி சரித்திரம் படைத்தவர். சரித்திர ரீதியாக அன்றி சட்ட ரீதியாகவும் தாழ்த்தப்பட்டோர்களின் மேம்பாட்டுக்கான பல திட்டங்கள் வகுத்த இந்தத் தலைவர் தனது வாழ்நாளிலேயே நேரு அரசால் புறக்கணிக்கப்பட்ட கொடுமைகளெல்லாம் மறந்துவிட்டு அம்பேத்கர் நூற்றாண்டு விழா கொண்டாட நவீன இந்தியாவுக்கு என்ன உரிமை; அதற்கு அருகதை என்ன இருக்கிறது என்ற வாதம் ஒவ்வொரு இந்தியனையும் உறுத்திக்கொண்டே இருக்கும்.

ஆர். ஆர். சாமி திருவண்ணாமலை

மெளனத்தின் சிறகடிப்பின் வழியாக அ.மார்க்கு சரியான பதிலடிமை ஆதாரத்துடன் கொடுத்தது மனதுக்கு மகிழ்ச்சியினை ஏற்படுத்தியது. எந்தச் சிறு பத்திரிகையை எடுத்தாலும் இவர்களின் வம்பளப்பு தாள முடியவில்லை. இலக்கியத் தளத்தில் இவர்கள் சொல்ல வரும் விஷயங்களை விடுத்து மற்ற பத்திரிக்கைகளின்மீது - குறிப்பாக காலச்சுவடின் மீது - கல்லெறிவதும் எதிர்ப்புத் தளத்தில் தீவிரமாக இயங்குவதும் இவர்கள் சார்ந்த கொள்கையின் பால் சலிப்புத்தான் ஏற்படுகிறது.

பெருமாள் முருகனுக்கு கரித்தாள் தெரியாவிட்டால் பரவாயில்லை. அதற்காக தனித் தமிழ் இயக்கத்தவர்களை ஏன் தாக்கவேண்டும்? இவருக்கு எப்படி தலித் இலக்கியத்தில் தீவிர நாட்டமோ அதுபோல சிலருக்கு தனித் தமிழ் இயக்கத்தில் நாட்டமிருக்கலாம். இவருக்கு தனித் தமிழ் உணர்வு

எப்படி இல்லையோ, அது போல நவீன உணர்வு பெருஞ்சித்திரனாருக்கு இல்லாமல் இருந்துவிட்டு போகட்டும்.

சல்மாவின் கவிதைகளையே ஓட்டு மொத்தமாக பிரசுரித்து மற்ற கவிஞர்களை எரிச்சல்படுத்துவது எவ்வகையில் நியாயம்? பரவலாக கவிதைகளைப் பிரசுரிக்கலாமே.

சூர்யநிலா சேலம்

ஜனவரி 2002 காலச்சுவடு கண்டேன். 'பொன்மொழியும், பொய் மொழியும்' கண்ணன் கட்டுரையுடன் நான் முற்றிலும் உடன்படுகிறேன்; எனக்கு கண்ணனையோ / ச.ரா.வையோ தனிப்பட்ட முறையில் தெரியாது என்றாலும் கூட. ஏனெனில் 91ஆம் ஆண்டு மே மாதத்தில் தமிழக கத்தோலிக்க எழுத்தாளர் சங்கம் - "சமூகப் பகுப்பாய்வு" குறித்த நான்கு நாள் கருத்தரங்கில் ஜி. எஸ். ஆர். கிருஷ்ணன் வாசித்த கட்டுரை (இதே பொருள் குறித்து) என்னுள் விவாதத்தை எழுப்பியது. அந்த அளவில் ஒரு கட்டுரையாக வெளிவந்தது முற்றிலும் சரியே. ஒரு பத்திரிகையாளர் பார்வையில் வார்த்தைகளை வைத்து விளையாடும் குழு மனப்பான்மைகாரர்களை திருப்திப்படுத்துவது கடினம்தான்.

பி. பீட்டர்துரைராக சென்னை

காலச்சுவடு இதழில் (39) வெளியான 'தீவிரப் படைப்பாளிகள் களமிறங்க வேண்டிய தருணம்' என்ற கட்டுரையில் சாகித்திய அக்காடெமியின் செயல்முறைகளைப் பற்றி அறிந்தேன். விருது பெற்ற கு. அழகி சாமி, ஜெயகாந்தன் படைப்புகளையும், விருது பெறாத தரமான தமிழ் படைப்புகளையும்; பிற மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்படாமல் இருப்பது மிகவும் வருத்தத்துக்குரிய ஒன்று. இருந்தாலும் தென்னிந்திய மொழிகளில் உள்ள தரமான படைப்புகளைப் பிற மொழிகளில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவதில் தீவிர முனைப்புக் கொண்டிருக்கும் தமிழவனின் கூர்மையான சேவைக்கு நன்றியை தெரிவிக்கிறேன். மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியம் பல சாதனைகளை சந்தித்து கொண்டிருக்கும் தருணங்களில் ஆழமான மொழிபெயர்ப்புகளையே வாசகர்கள் விரும்புவார்கள்.

சல்மாவின் கவிதைகள் அழுத்தமான பதிவுகள்.

இரா. ரஞ்சித் குமாள் திண்டிவனம்

சென்னை புத்தகக் கண்காட்சியில் 'காலச்சுவடு' இதழைக் காண நேர்ந்தது. மிகவும் தரமான ஓர் இதழை, இவ்வளவு நாளாக படிக்கத் தவறிவிட்டோமே என்ற குற்ற உணர்வு எனக்குள் எழுந்தது. எனவே ஓர் ஆண்டிற்கு மட்டும் சந்தா செலுத்தி காலச்சுவடு இதழின் எண்ண இணைத்துக் கொண்டேன். காலச்சுவடு இதழினை எனது மற்ற நண்பர்களுக்கும் அறிமுகம் செய்ய எண்ணியுள்ளேன். என் விமர்சனங்களையும் அடிக்கடி எழுதுவேன்.

பெருஞ்சித்திரனார் குறித்த பெருமாள் முருகன் கருத்துக்கள் தேவைதானா? முழுமையடைந்த மனிதர் எவருமில்லை. பெருஞ்

சித்திரனாரிடம் 'அணுக்கத் தொண்ட'ராக இருந்து, அவரைக் குறித்து விமர்சனம் செய்துவிட்டு, கட்டுரையின் இறுதியில் 'அவர் நேர்மையானவர்', 'அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடையவர்' என்றெல்லாம் வாழ்த்துவது எதற்காக? கட்டுரையின் மூலம் பெருமாள் முருகன் வாசகர்களுக்கு என்ன சொல்ல விரும்புகிறார்? எந்த பயன்பாட்டைக் கருதி காலச்சுவடு வெளியிட்டது? முதன் முதலாக காலச்சுவடு படித்த எனக்கு, இப்படிப்பட்ட குழப்பக் கட்டுரை படிக்க நேர்ந்தது வருத்தமாக உள்ளது.

பொன். செவ்வகுமார் திருப்பந்துரர்

காலச்சுவடு இதழ் (39) கண்டேன். பாதல் சர்க்காரின் நேர்காணல் நாடகம் பற்றிய பல்வேறுவிதமான செய்திகளையும் கொண்டு வந்தது. இன்றைய சமூக தூழலில் நாடகம் பற்றிய அவரது கற்பிதம் வித்தியாசப்பட்டு நிற்கிறது. வெகுஜன ஊடகங்களாகிய பத்திரிகை, தொலைக்காட்சி, இவைகளெல்லாம் நாடகம் என்பதை உயிரோட்டமுள்ள உன்னதமாகக் கொண்டுவர முற்படுவதில்லை. இன்னும் இந்த நாடக கலையானது கிராமப்புறங்களில் கோவில் விழாக்காலங்களிலும், பல்வேறு விதமான நிகழ்வுகளின் போதும் நடத்தப்படுகிறது (மேடை நாடகங்களாக). அதுவும் வள்ளி திருமணம், சத்தியவான் சாவித்திரி என்று அதன் போக்கானது இன்றைய நவீன சமூக தூழலுக்கு அன்னியப்பட்டு நிற்பதால், சரியான அடிக்காரம் பெற முடிவதில்லை. ஆனால் பாதல் சர்க்காரின் "முன்றாம் தியேட்டர்" வாயிலாக வாழ்வின் அசல்களை, முழுமையாகச் சொல்ல முடியும்.

சி. சந்தானமூர்த்தி அத்திவெட்டி

தமிழ்வுழிக் கல்வி பற்றி இராசேந்திர சோழன் கட்டுரையும், சுந்தர ராமசாமியின் கருத்துக்களையும் இதழ் 39இல் படித்தேன்.

திராவிட இயக்கங்கள் இந்தி எதிர்ப்பு என்ற பெயரில் ஆங்கிலத்திற்கு ஆதரவாகவே இருந்தன. ராஜாஜி குமுவினரும் அப்படியே. ஆனால், தற்போது, தமிழ் இயக்கங்களே தமிழ்வுழிக் கல்வி இயக்கத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ளும் சதியில் அரசு வெற்றி பெற்றுவிட்டது. கண்ணகி சிலையை அகற்றித் தமிழ் இயக்கங்களின் கவனத்தைத் திசை திருப்பிவிட்டது அரசு. இவ்வண்மையைத் தான் 'தொட்டிலில் உறங்கும் சில புரட்சிகள்' என்று சுந்தர ராமசாமியும், 'தமிழைத் தங்கள் சுயலாப நாற்காலி அரசியலுக்குத் திராவிட இயக்கங்கள் பயன்படுத்திக் கொண்டன' என்று இராசேந்திர சோழனும் எழுதியுள்ளனர். "இந்த நாட்டிலே தமிழிற்கு இவ்வளவு இழிவு நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றால் இதற்கு முழுப் பொறுப்பு திராவிட இயக்கத்தவர்கள்தாம்" என்று மணவை முஸ்தாபா சான்றோர் பேரவை விழாவில் பேசியுள்ளார்.

கண்ணகி சிலை சிக்கலில் முன் கை எடுத்த கலைஞர் கருணாநிதி தமிழ்வுழிக் கல்விக்கு வரிந்து கட்டிக்கொண்டு வரவில்லை. சான்றோர்களும் கண்ணகிக்குக் கோவில், நோன்பு என்று கிளம்பிவிட்டனர்.

பெருமாள் முருகனுக்கு கரித்தாள் தெரியாவிட்டால் பரவாயில்லை. அதற்காக தனித் தமிழ் இயக்கத்தவர்களை ஏன் தாக்க வேண்டும்?

தமிழ் வழிக் கல்வி ஓங்கட்டப்பட்டுவிட்டது. கண்ணகி சிலை மீண்டும் நிறுவப்பட வேண்டும். ஆனால், அதைவிட, முதலிடம் தரப்பட வேண்டிய பிரச்சினை தமிழ்வழிக் கல்வியே, மாறுபட்ட கருத்தைக் கூறுபவர்கள் பார்ப்பனியத்திற்கு ஆட்பட்டவர்கள் என்று கூறுவது பகுத்தறிவாகாது.

நா. திருமலை

மதுரை

நான் குறி சொல்லும் கிராம ஜோதிடன். நான் உடுமலைப்பேட்டை சென்றால் காலச் சுவடு வாங்கிப் படிப்பது வழக்கம். என்னை மிகவும் கவந்தது சுந்தர ராமசாமியின் ஒரு புளியமரத்தின் கதையும் ஜே. ஜே. சில குறிப்புகளும். தங்கவேலு செட்டியார் மகன் சண்முகத்திற்கு ஜோதிடம் பார்த்த பொழுது தட்சணைக்கு பதிலாக சண்முகம் அவர்கள் சுந்தர ராமசாமியின் ஜே. ஜே. சில குறிப்புகள் கொடுத்தார். ஆழ்ந்து போனேன்.

எஸ். பஞ்சலிங்கம்
மட்டுக்குளம்

ஜனவரி - பிப்ரவரி 2002, தேதியிட்ட காலச்சுவடு இதழில் சு.ரா. 'தொட்டிலில் உறங்கும் சில புரட்சிகளும் வேறு சில விஷயங்களும்' எனும் தலைப்பில் கூறியுள்ள சில கருத்துகள் குறித்து:

இந்தியாவில் இந்து - முஸ்லீம் உறவு பற்றி கூறுகையில் ஆர். எஸ். எஸ் முஸ்லீம் களுக்கு எதிரான மனோபாவத்தை வளர்ப்பதாக கூறியுள்ளார். மேலும் 'இந்துக் கட்சிகளுக்கு காந்தி மீது இருந்த துவேஷம்' குறித்தும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் கருத்துகள் ஆதாரமற்ற வெறுப்புச் சுரப்பிகளாகவே உள்ளன. தொடக்க காலத்திலிருந்தே சங்கம் இஸ்லாமியர்கள் மீதோ, உருது மீதோ எத்தகைய வெறுப்பையும் காட்டியதில்லை. மகாத்மா காந்தி மீது ஆழ்ந்த மதிப்பு சங்கத்திற்கு என்றமே உண்டு.

இஸ்லாமியர்களின் மனதில் பீதியைக் கிளப்பி, அவர்களை வேரும், கலாச்சார முகங்களும் அற்ற, ஒற்றைப் பரிமாண அடிப்படவாத கூட்டமாக மாற்றுவதில் பலருக்கு ஆதாயம் இருக்கிறது. இம்முறையில் தெற்காசிய மக்களில் முஸ்லீம்கள், சவுதியின் அராபிய இன மேன்மை/பண்பாட்டு மேன்மைவாதிகளின் அதிகார பரவதலுக்கான மலிவு விலை மனித ஆயுதங்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றனர். பாரதத்தின் காஷ்மீரிலும், பாகிஸ்தானின் சிந்து பிரதேசத்திலும், கிழக்கு வங்காளத்திலும், பல ஆப்பிரிக்க தேசங்களிலும் மண்ணின் பண்பாட்டை (மொழி உட்பட) இந்த இஸ்லாமிய முகம் அழித்து வருகிறது. இந்நிலையில் பாரதிய இஸ்லாமியரின் தனிப்பெரும் ஆன்மீக பண்பாட்டு மரபுக்காக குரல் கொடுத்து வரும் ஒரே பண்பாட்டு இயக்கமாக ராஷ்டிரீய ஸ்வயம்சேவக சங்கம் இயங்கி வருகிறது. பாரதிய இஸ்லாமியன் மிக உயர்ந்த சூஃபி ஞானக் கவிஞர்களான கபீரையும், ரஸ்கானையும் பல கோடி ஆர். எஸ். எஸ். 'முஸ்லீம் துவேஷிகள்' தங்கள் தினசரி பிரார்த்தனையான ஏகாத்மதா ஸ்தோத்திரத்தில் வழிபட்டுணர்வுடன் நினைவு கொள்கின்றனர். ரஸ்கான், சங்க பிரார்த்தனையில் 'சத்தகவி' என புகழப்படுகிறார். நம் அரசாங்கங்

களின் வரலாற்று நூல்களில் இப்பெருமகன் அறியப்படவில்லை.

மேலும், அஷ்பகுல்லாகான் குறித்து பல இந்தியர்கள் முதன்முதலில் அறிந்துகொள்வதும் ஆர். எஸ். எஸ். ஷாகாக்களில்தான். பக்தசிங்கின் முன்னோடியும் வழிகாட்டியுமான இவர் தன் இருபத்தொன்பதாவது வயதில் தேச விடுதலைக்காக உயிர் துறந்தார்.

"இந்த பத்தான் தேச பக்தர், தூக்குக் கயிற்றினை, வாயில் அல்லாவின நாமத்துடன் முத்தமிட்டார். இரும்பு உடலும், எஃகு உறுதியும் கொண்ட இந்த இளைஞர் தன் அனைத்தையும் தேச விடுதலைக்காக அர்ப்பணித்தார். 'இறைவன் எனக்கு நீதி அளிப்பான்' என அமைதியாகக் கூறிய அந்த இளைஞனின் தெளிவான பிரார்த்தனை தூக்கு மேடையில் தெளிவாக ஒலித்தது. 'லா இல்லஹி இல் அல்லாஹ், முகமது உர் ரசூல் அல்லா.' தூக்கு கயிறு இறுக்கப்பட்டது. அஷ்பகுல்லாகான் என்றும் அழியா மகாத்மாக்களின் வரிசையில் ஒருவரானார்."

ஆர். எஸ். எஸ். எஸ். குழந்தைகளுக்காக வெளியிடப்பட்ட 'அஷ்பகுல்லாகானின் வாழ்க்கை வரலாற்று நூலில் உள்ள வரிகள். ஆர். எஸ். எஸ். இன் 'பாரத பாரதி' வெளியிட்ட நூல் இது.

பல இஸ்லாமியர்கள் இன்று தங்கள் தங்கள் மதத்தின் அடிப்படைவாதிகளாலும், 'முற்போக்குவாதி'களாலும் வஞ்சிக்கப்பட்டுள்ளதை உணர்ந்து வருகின்றனர். முகமது கஜினி மற்றும் ஓளரங்கசீப்பின் துறையாடல்களையும், மதவெறியையும் முடி மறைப்பவர்கள் அல்லது வரலாற்றைத் திரித்து நியாயப்படுத்துபவர்கள், உண்மையில் பாரதிய இஸ்லாமியன் மகத்தான ஞான மரபினையே சிறுமைப்படுத்துகின்றனர். தாராஷிகோவின் தியாகமும், கபீரின் பாடல்களும், குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபின் ஞானத்தெளிவுகளும் கொண்ட ஒரு பெரும் மரபின் உடமை யாளர்களாகவே சங்கம் இஸ்லாமியர்களைக் காண்கிறது.

தன் முதாதை அறியாது செய்த கொடும் செயலுக்காக மனம் வருந்தி முகலாய மன்னரான பகதூர்ஷா சஃபர், ஹிந்துக்களிடம் ஒப்படைத்த ஸ்ரீராம ஜென்ம பூமியை பிரச்சாரத்தின் மூலம் 'பாபர் மசூதி'யாக மாற்றி, ஹிந்து - முஸ்லீம்களிடையே பெரும் பகையை உருவாக்கிய 'இடதுசாரி முற்போக்குவாதிகளும்', 'போலி - வரலாற்றறிஞர்'களும், மத அடிப்படவாதிகளுமே ஹிந்து - முஸ்லீம் உறவுச் சீர்கேட்டுக்கும், 1992இன் பின் சிந்திய இரத்தத்திற்கும், பலியான மனித உயிர்களுக்கும் பொறுப்பேற்க வேண்டும்.

1996இல் சவுதி விமானம் நடுவானில் நொறுங்கியபோது அதில் பலியான இஸ்லாமியர்களின் சடலங்களை அவர்களது உறவினர்களிடம் ஒப்படைப்பதில் ஆர். எஸ். எஸ். காரர்களின் சகோதர அன்பு வெளியானதை பல இஸ்லாமியர்கள் உணர்ந்து அதிசயித்துள்ளனர். முலாயம் சிங் யாதவின் தோழரும், இஸ்லாமிய மத அறிஞருமான ஹிசிம் சித்திக் 'ஜதீம் மர்க்காஸ்' எனும் உருது நாடோட்டில் இது குறித்து எழுதிய தலை

மழை

காலாண்டிதழ்

ஏப்ரல் 14, 2002

முதல் வெளிவருகிறது.

வெளியிடுபவர் :

நா. விஸ்வநாதன்

ஆசிரியர் :

பூமா. வாசகி

186, 5ஆவது வலது குறுக்குத் தெரு

நஞ்சப்பா நகர்

கோவை 641 005

யங்கத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

அனைவருக்குமே இறந்தவர்களில் 98% இஸ்லாமியர் எனத் தெரியும். எனினும் சோக - வயப்பட்ட இஸ்லாமிய குடும்பங்களுக்கு ஆர். எஸ். எஸ் காரர்கள் தவிர உதவி செய்ய இங்கு யாருமில்லை. ஆர். எஸ். எஸ் காரர்களின் இம்மகத்தான சேவை குறித்து (மதச் சார்பற்றவர்கள்) மௌனிப்பது ஓர் சமூக வெட்கக்கேடு.

இஸ்லாமியர்களுக்கான கட்டுக்கதைகள் எழுதி விற்கும் முற்போக்குவாத, அடிப்படவாதிகளிடம் இல்லாத பாரதிய இஸ்லாமியர்களுக்கான மிகச் சிறந்த சகோதர உணர்வும், (ஆதாய கணக்குகள் அற்ற) அன்பும் ஆர். எஸ். எஸ் காரர்களிடம் காணக்கிடைக்கின்றன. ஒரு வேளை ஆர். எஸ். எஸ் காரர்களிடம் மட்டுமே காணக்கிடைக்கின்றன. அரவிந்தன் நீலகண்டன் நாகர்கோவில்

காலச்சுவடு இதழ் 39இல் மிக முக்கியமான கட்டுரையாக உபேந்திரபக்சி அவர்களின் கட்டுரை இருந்தது. தமிழில் அம்பேத்கர் குறித்த முழுமையான விரிவான ஆளுமையைத் தர முயலும் கட்டுரை இதுவே. அவரின் நூற்றாண்டுவிழாவின்போது பேசப்பட்ட கருத்துகள் இப்போதும் பொருத்தமாய் இருப்பது இந்திய சாதி நிலையின் இறுக்கத்தைக் காட்டுகிறது. அடுத்த பத்தாண்டு களுக்குப் பிறகு நிலைமை இப்படியே இருக்கலாம், ஆச்சரியமில்லை. அம்பேத்கரின் மறைக்கப்பட்ட ஆளுமை அதே நிலையில் இருக்க வேண்டியதாக அதிகார மட்டத்திற்கு விருப்பம் இருக்கிறது. ஒரு நாடாகவே இல்லாத இந்த தேசத்தினைத் தன் அரசியலமைப்பு நூலால் உலகத்திற்கு பெரும் சனநாயக நாடாக ஆக்கிக் காட்டிய அம்மாமனிதனை 'இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் தந்தை' என்று அறிவிக்கும்படி தலித் அமைப்புகள் வேண்டுகோள் விடும் தூழல் இந்தியாவில் இருக்கிறது. மகாத்மாவின் தேசம் ஆத்மா அற்றது.

அழகிய பெரியவன்

பேரணாமப்பட்டு

இமையத்தின் 'மண்பாரம்' சிறுகதை கண்டேன். நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு காலச்சுவடில் வெளிவரும் நேரடித் தமிழ்ச்

அம்பேத்கரின் நூற்றாண்டுவிழாவின்போது பேசப்பட்ட கருத்துகள் இப்போதும் பொருத்தமாய் இருப்பது இந்திய சாதி நிலையின் இறுக்கத்தை காட்டுகிறது.

சிறுகதை இது என்று நினைக்கிறேன். கதை வட்டார மொழி வழக்கில் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் மனசை அலைக்கழித்தது.

வெங்கடேள்வரி
திருநெல்வேலி

பாதல் சர்க்கார் அவர்களின் பேட்டி குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று. இப்பேட்டியைப் படித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே ஸ்பந்தர் ஹாஸ்டி நினைவும் எழும்பியவண்ணமாய் இருந்தது. நாடகத் துறையின் சிக்கலான முடிச்சுகள் இன்னும் அவிழவேயில்லை. மேன்மையான வடிவம், ஆழமான சமூகப் பிரச்சினை, வசனம் அதிகமில்லாமல் செயல்படுத்தப்படும் வீதியே நாடகங்கள் நன்றும் பிரபலமாகவே இல்லை. அது நிகழ வேண்டிய களங்களான தொழிற்சாலை, திரையரங்க வாசல்கள் - இறைவழிபாட்டுத் தலங்களின் முன்புறம், ரேஷன் கடைகளின் பணி நேரங்கள், அரசு அலுவலகங்களின் வாசல், பேருந்து, காவல்நிலையங்கள்... இங்கெல்லாம் அழுத்தநீருத்தமான நாடகங்கள் நடைபெற வேண்டும். இம் மாதிரி பேட்டிகளை அடிக்கடி வெளியிடுங்கள்.

இமையத்தின் மண்பாரம் கதை நன்றாக இருந்தது. மழை பெய்திருக்கக் கூடாதுதான். பெய்கிறது. இன்று நிஜத்திலும் பெய்கிறது. எங்களுர் விவசாய தோழர்களும் வருத்தம் பூண்டு உள்ளனர். சல்லாவின் கவிதைகள் அடர்த்தியாக உள்ளன. மனதை நெம்பும்படியான வார்த்தைகள். உள்ளே பாய்ந்துள்ள புரண்டு கலையும் விலாங்கு மீன் பயங்களை கவனமாய் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்.

காலச்சுவடில் கடிதங்கள் வாசிப்பது ஒரு நல்ல அனுபவம். அப்படியே பிரசுரிக்கிறீர்களா என்னமோ - படிக்க சுவையாக உள்ளது.

சாதீயம் பற்றிய கட்டுரைகளும், விவாதங்களும் அதிகமாக இடம்பெறுகிறது. குறிப்பாக தலித் விடுதலையையும் - அதன் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான சிந்தனைகளை யும் தாங்கி வருகிறது. எந்த வணிக இதுழையும், சிறு பத்திரிகைகளையும் அக்கறைக் கண்கொண்டு வாசிக்காமல் வாழும் மக்கள் நிறையப்பேர் இன்னும் நம் நாட்டில் உண்டு. அங்கெல்லாம் சாதீய வன்முறைக்கு எதிரான வெளிச்சம் பாய காலச்சுவடு ஒரு சோதனை முயற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பது என் அவா.

அதாவது - இன்று தமிழ்நாடு உள்பட அகில இந்தியாவிலும் உண்மையிலேயே தலித்துகள் மட்டும் பூரண விடுதலை பெறாமல் பிரதான அழுத்தி வைக்கப்பட்டு உள்ளனரா? சாதீய, பார்ப்பனிய இந்துக்கள் பிற மதத்தினருடனும், ஒடுக்கப்பட்டவருடனும் "எல்லா வகையிலும்" எதிர்ப்புணர்ச்சி கொண்டு தீராத சதித் திட்டங்களுடன் வாழ்கின்றனரா? என்பது பற்றி ஓர் பரந்துபட்ட விவாதத்தை நடத்த வேண்டும். தொடர்ந்து ஐந்து இதழ்களுக்காவது விவாதம் வர வேண்டும்.

எச். வைத்தியநாதன்
பெரியகுளம்

பெருமாள் முருகன் அவர்கள் அய்யா பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனாரைப் பற்றி எழுதியதை ஏற்பதற்கு முடியவில்லை. தூய்மையான வெள்ளை ஆடையில் சிறிது கருப்பு மையை தெளித்து அதன் தூய்மையைக் கெடுத்ததுபோல அவரைப்பற்றி நல்ல செய்திகளை எல்லாம் சொல்லியும் அவருடைய குணங்கள் என்று தேவைய இல்லாமல் சிலவற்றைப் பதிவு செய்து உள்ளார். நான் அய்யாவோடும் சில நாள் பழகியும் பேசியும்

உள்ளேன். இன்று அரசியல்வாதிகளாகட்டும் மற்ற எந்தத் துறையிலும் அவரவர்கள் பேசுவது ஒன்று செயல்படுவது ஒன்று என் கிற நிலையில் தான் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். அப்படி இருக்கும்பொழுது தன்னையே தமிழுக்கும் தமிழர் மற்றும் தமிழ்நாட்டுக்கும் தந்த பெருமைக்குரியவர் அவர். பெருமாள் முருகன் போன்ற இந்த மாதிரி விமர்சனம் செய்பவர்களுக்கு ஒரு வேண்டும்கோள்: நீங்கள் களம் அமைக்க உதவாவிட்டாலும் தவறில்லை. தளம் அமைக்க பாடுபட்டவர்களின் மரியாதையும் அவர்களுடைய நற்பண்புகளையும் சில தவறான செய்திகளை சொல்லி மாசுபடுத்தி விடாதீர்கள். அய்யா ஒரு தனி நபரல்ல அவர் ஒரு இயக்கம். அந்த இயக்கத்தை பின்பற்றியே இன்று எத்தனையோ இயக்கங்கள் நடைபெறுகின்றன. நான் எழுதுவது உங்கள் மேல் குற்றம் சுமத்துவதற்கு அல்ல. நல்லனவை ஏற்போம் அல்லாதவை ஒதுக்குவோம்.

நான் காலச்சுவடு இதழ் தொடர்ந்து படிக்கிறேன். நான் ராஜ்குமார் கடத்தல் வழக்கில் விசாரணை சிறுவாசியாக உள்ளேன். இந்த இதழில் 'மண்பாரம்' படித்தேன். விவசாயிகளின் உணர்வுகளை அப்படியே மண்வாசத்தோடு எழுதி இருந்தார். கடைசியில் கை வானத்தை நோக்கி கும்பிட்டார் என்று எழுதி இருந்தார். அந்த நேரத்தில் மழையும் நின்றது என்று எழுதி இருக்கக் கூடாதா என்று ஏங்கினேன். ஒவ்வொரு விவசாயினுடைய வாழ்க்கை ஒரு போர்க்களமாகத்தான் இருக்கிறது. மிகவும் அருமையாக இருந்தது மண்பாரம் கதை.

சே. ஏழுமலை
மத்தியச்சிறை, கோவை

மௌனத்தின் சிறகடிப்பு படித்தேன். 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு காலச்சுவடு சிறப்பிதழில் அய்யாத்தி பிரச்சனை தொடர்பாக ஜி.எஸ்.ஆர். கிருஷ்ணன் எழுதிய கட்டுரையை அதன் ஆசிரியர் சுந்தர ராமசாமி வெளியிட்டதற்கு காலச்சுவடன் இன்றைய ஆசிரியர் கண்ணன் விளக்கமளிக்க வேண்டியிருப்பதைப் பார்க்கும்போது வருத்தம் ஏற்பட்டது. ஒருவர் தான் வெளியிட்ட கருத்து சார்ந்த விளக்கங்களை அளிக்க வேண்டியிருப்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆனால் ஒரு கருத்தை ஏன் வெளியிட்டேன் என்பதற்கு விளக்கமளிக்க வேண்டியிருப்பது ஒரு ஜனநாயகச் சூழலில் வெட்கக்கேடானது. கொள்கை குற்றவாளிக்குக் கூடத் தன் தரப்பை எடுத்துவைக்கும் உரிமையையும் வாய்ப்பையும் வழங்குவதே நாகரிக சமூகத்தின் ஜனநாயகரீதியான கடமை. இந்த உரிமையை கிருஷ்ணனுக்கு சு.ரா. வழங்கிய 'குற்றத்திற்காக' காலச்சுவடன் இன்றைய ஆசிரியரை சமூக பகிஷ்காரம் செய்யவேண்டும் என்று ஒருவர் கோர முடியும் என்றால் நாம் இருப்பது ஜனநாயக சமூகத்தில்தானா என்ற சந்தேகம் வருகிறது. இத்தனைக்கும் கிருஷ்ணனின் கட்டுரையின் சாரமான வாத்தத்தை முற்றாக நிராகரித்து ஒரு குறிப்பையும் சு.ரா. எழுதியிருந்தார். கருத்து சுதந்திரம் பற்றி கண்ணன் தெரிவித்துள்ள விரிவான கருத்துக்களைப் படித்தபோது அடிப்படை விஷயங்கள் பற்றிப் பேராசிரியர்களுக்குப் பாடம் எடுக்க வேண்டியிருக்கிறதே என்ற வருத்தம் மேலிட்டது. பலவிதமான நிறங்களும் அவற்றின் பல்வேறு சாயைகளும் இணைந்து காணப்படும் இயற்கையின் அழகை உணர்த்துவது நிறப்பரிசு. ஆனால் அந்தப் பெயரை வைத்து

இயங்குபவர்களே சில நிறங்களுக்கு, சில சாயைகளுக்குத் தடை உத்தரவு பிறப்பிக்கு முனைவது ஒரு வக்கிரமான முரண்பாடு. இலக்கிய ரீதியாக எல்லாவிதமான கருத்துக்களுக்கும் இடம் அளிக்கும் தமிழ் இலக்கியச் சூழல் அரசியல்ரீதியான கருத்துக்களுக்கு மட்டும் பத்தியக் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கும் விசித்திரத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் ஜனநாயகம், மத சார்பின்மை ஆகியவற்றின் பெயரால் கருத்து வெளியிடும் சுதந்திரத்தை நசுக்கும் பாசிசப் போக்குகள் செயல்பட முடியும் என்பது மட்டும் தெளிவாகப் புரிகிறது.

அரவிந்தன்
சென்னை

காலச்சுவடு இதழில் உபேந்திர பக்ஷியின் நீண்ட கட்டுரை அம்பேத்கர் குறித்து புதிய கோணத்துடன் இது குறித்த விவாதங்களுக்கான புதிய சாரத்தை திறந்துள்ளது. கட்டுரை வாசகனிடம் ஏற்படுத்தியுள்ள நீண்ட கருத்தியல் ஆதிக்கம் உடனடியாக சுதாரித்து எதிர்வினை புரியும் வாய்ப்பை அளிக்கவில்லை. இக்கட்டுரைக்கான தெளிவான எதிர்வினை நீண்ட ஆய்வுக்கும், தெளிந்த கருத்தியலுக்கும் உட்பட்டே அமைய வேண்டும். கட்டுரை பல இடங்களில் அம்பேத்கரின் கூரிய வீச்சை காந்தி மொண்ணைப்படுத்தியதான தொனியில் விளம்புகின்றது.

சுதந்திர இந்தியாவுக்குரிய அரசியல் சட்டத்தை வடிவமைத்திட ஐரோப்பிய சட்ட வல்லுனர்களை நாட இருப்பதாக நேருவும், சரோஜினி நாயுடும் காந்தியிடம் குறிப்பிட்டபோது, பி. ஆர். அம்பேத்கரின் பெயரைப் பரிந்துரைத்தவர் காந்திதான். இது அம்பேத்கரின் நிபுணத்துவத்தின்மீது காந்தி வைத்த நம்பிக்கையை தவிர 'பின் கட்டு வேலையாள்' ஆக்கும் உள்நோக்கம் அல்ல.

கட்டுரையில் உடம்பெறும் காந்தியின் 'சமூக நீதி' குறித்த விமர்சனத்திற்கு காந்தியின் கீழ்க்காணும் வரிகளையே பதிலாகத்தர முடியும்.

தனி மனிதனுக்கு சுதந்திரத்தை மறுத்து எந்த சமுதாயமும் நன்கு அமையமுடியாது. அது மனித இயல்புக்கே மாறானதாகும். மனிதன் கொடும்பும் வாலும் வளர்த்துக்கொள்ள முடியுமா? இது எப்படி சாத்தியமில்லையோ அதுபோலத்தான் தனக்கென்று சொந்த மனம் இல்லாதவன் மனிதனாக வாழ முடியாது. எனவே, ஆடுகளைப் போல மனிதர்கள் நடமாடி செயல்படும் ராஜ்யம் எவ்வகையிலும் ஜனநாயகம் ஆகாது.

இரா. முருகானந்தம்
தொப்பம்பட்டி

காலச்சுவடு இதழ் 39 ஜனவரி - பிப்ரவரி 2002 கண்டேன். எதிர்பார்க்கவில்லை பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனார் பற்றி இப்படி ஒரு கட்டுரை - நினைவுகூரலாக வரும் என்று - நன்றி. அக்கட்டுரை வாசிக்கிறபோதே காட்சியாக கண்ணுள் நிற்கிறது. இவர்போன்றோர் பாதுகாக்கவும் மதிக்கவும் வேண்டியோரே. சிவக்குமாரின் நேரீய மொழி பெயர்ப்பில் பாபா சாகேப் அம்பேத்கரின் ஏழு முகங்களையும் அதில் மறக்கப்பட்டு போனவற்றையும் மிக நுட்பமாக எடுத்துக் காட்டி காலச்சுவடன் பெயர் பொருத்தமாக எம்முள் உயர்ந்துள்ளது. உபேந்திர பக்சியின் இவ்வாய்வு ஏற்புடையது.

குணபாரதி
ஆண்டிப்பட்டி

● கூழாங்கற்களின் அமைப்பியல் ●

ம. இலெ. தங்கப்பா

கூழாங்கற்களின் வடிவமைப்பைப் பார்த்தால் அவை தாமாகத் தோன்றியிருக்க முடியாது என்பது தெளிவு. கல் (stone) என்ற தொல்வடிவத்திலிருந்தே (archetype) அவை படிப்படியாக உருவாகி வந்திருக்க வேண்டும். பண்டை நூல்களிலும் (ancient books) வரலாற்று முறைப்படி கல்லைப் பற்றிய குறிப்புக்களே முதலில் கிடைக்கின்றன.

¹ கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே வாளோடு² முன்தோன்றி மூத்த குடி³

என்ற புறப்பொருள் வெண்பா அடிகளில் “கல்” என்ற குறிப்பு வருகிறது. தமிழன் தோன்றிய காலமாகிய மிகப் பழங்காலத்தை இப்பாடல் குறித்துச் செல்வதால், இதிற கூறப்பட்டுள்ள கல்லே கூழாங்கல்லின் முன் வடிவமாயிருந்திருக்கும் என்று ஓரளவு உறுதியாகக் கூறலாம்.

பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் பலவற்றுள்ளும் கல்லைப் பற்றிய செய்திகள் மிகுதியும் காணக் கிடக்கின்றன.

³ கல்பொரு சிறு நுரை போல...

⁴ பெருங்கடல் நாட

⁵ .....தாய துறுகல்

⁶ கானம் கல் லென்றிரட்டும்

⁷ கல்லா வன் பறழ்?

என வரும் பாடல் அடிகள் தமிழர் வாழ்க்கையில் கல் எத்தகைய சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

“கல்லா வன் பறழ்?”

இந்த அடி வலிமை மிக்க பறழ்க் கற்கள் கல்லாகுமா என்ற ஐயத்தை எழுப்புவதாகத் தெரிகின்றது. பறழ் என்று ஒரு வகைக் கல் இருந்திருக்க வேண்டும்.

உரையாசிரியர் ஒருவர் கூறுவதுபோல் பறற்க்கர்கள் பறழ்க்கர்கள் என்றழைக்கப்பட்டிருந்தல் கூடும்.

பிற்காலத்தில் தனிப்பாடல் திரட்டில் வரும்

“கல்லைத்தான் மண்ணைத்தான் காய்ச்சித்தான் குடிக்கத்தான்”

என வரும் அடியும் இங்கு நினைவு கூரத் தக்கது.

பல்வேறு வகையான கற்கள் அக்காலத்தில் இருந்திருக்கக்கூடும். கருங்கல், வெள்ளைக்கல், சக்காங்கல் சுண்ணாம்புக்கல் ஆகியவை பற்றி அறிகின்றோம். கூழாங்கற்கள் என்பவை இத்தகையவை அல்ல. ஆற்று வெள்ளத்திற் பட்ட பல்வகைக் கற்களும் வெள்ளப் போக்கில் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து பல்லாண்டுகளாய்த் தம் சொரசொரப்பும் முனைகளும் மழுங்கி உருண்டை வடிவம் பெற்றவையே கூழாங்கல் ஆகும்.

இக்கூழாங்கல்லின் அமைப்பியல் பற்றிய கோட்பாடுகளை ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம் ஆகும். கூழாங்கற்கள் எத்தன்மையவை? எவ்வடிவத்தவை? என்ன நிறத்தவை? யாது பயன் உடையவை? என்பவை பற்றிய செய்திகளெல்லாம் இவ்வாய்வினால் அறியப்படும்.

கூழாங்கல் என்னும் தொடரைக் கூழ் + ஆம் + கல் எனப் பிரிக்கலாம். கூழ் என்ற சொல் குழைவு என்ற சொல்லினடியாகப் பிறந்திருக்க வேண்டும்.

⁸ குழைவான வடிவத்தை உடைய கல் குழைவாங்கல் என்று வழங்கிப் பின் கூழாங்கல் என்று மருவியிருக்க வேண்டும்.

கூழ் வாங்குதல் என்று வழங்கிப் பின் மருவியதாகவும் வரலாறு வல்லார் கூறுவர்.

மலைவாழ் குறவர்கள், ஊர்களில் வந்து கூழ் வாங்கி உண்பதற்காக ஒரு காலத்தில் இக்கற்களை விலையாகக் கொடுத்திருக்க வேண்டும் என்பர் அவர். கூழாங்கற்களில் சற்று உயர்ந்தவையான நீலக் கற்கள் (turquoise) ஒரு காலத்தில் நாணயங்களாகப் பயன்பட்டுவந்தன என்பதற்கு வரலாற்றுச் சான்று உள்ளது.

கூழாங்கல் என்ற சொல் முதன் முதலில் பண்டைய அகப்பாட்டு ஒன்றில் காணக் கிடக்கின்றது.

இளமையிலேயே தலைமுடி முற்றும் உதிர்ந்து காணப்பட்ட தலைவனின் வழக்கைத் தலை கூழாங்கல்லைப் போல் ஒளி உமிழ்ந்ததாகத் தோழி குறிப்பிடுகின்றாள்.

⁹ “இளையை ஆயினும் பித்தை உக்குக்

கூழாங் கல்லின் ஒளியுமிழ் வறுந்தலைச் சாரல் நாட கேண்மதி!”

எனும் அடிகள் இதனைக் காட்டுகின்றன.

¹⁰ கூழாங்கல் ஆங்கிலத்தில் pebble என்றும், Cobblestone என்றும் வழங்கப்படுகின்றது.

கூழாங்கற்கள் ஆற்றுப் படுகைகளிலும் பாறைகள் நிறைந்த கடற்கரைகளிலும் காணப்படுகின்றன. இவை பல வடிங்களில் உள்ளன. ஒரே இடத்தில் ஒரே காலத்தில் காணப்பட்டாலும் இவை பல்வேறு வடிவங்களையும் நிறங்களையும் பெற்றிருப்பது வியப்பே! இவை சிறியவும் பெரியவுமாகவும், உருண்டையாகவும், தட்டையாகவும் முட்டை வடிவிலும், முனை மழுங்கிய சதுர வடிவிலும் இன்னும் பல கோணல் உருவங்களிலும் காணப்படுகின்றன. வெள்ளை, இளமஞ்சள் பழுப்பு, செம்பழுப்பு, கருப்பு, வெண்கருப்பு ஆகிய பல நிறங்களிலும் இவற்றைக் காணலாம்.

வெள்ளையான கல் கருப்பாகவோ, கருப்பான கல் வெள்ளையாகவோ ஓரிடத்திலும் காணப்பட்டதில்லை. அதுபோலவே உருண்டைக் கல் தட்டையாகவோ, தட்டைக் கல் உருண்டையாகவோ இருப்பதும் இல்லை. உருண்டைக் கல் வட்டமாகவும் வட்டக்கல் உருண்டையாகவும் காணப்படும். ஆனால்

¹¹ எல்லா உருண்டைக் கற்களும் வட்டமாக இருப்பதில்லை. எல்லா வட்டக் கற்களும் உருண்டையாக இருப்பதும் இல்லை.

வட்டக் கற்கள் தட்டையாகவும் தட்டைக் கற்கள் வட்டமாகவும் இருப்பதுண்டு.

¹² தட்டைக் கற்களிலும் முட்டைக் கற்கள் உண்டு. முட்டைக் கற்களிலும் தட்டைக் கற்கள் உண்டு.

நிறங்களிலும் அப்படியே. ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவமான கல் குறிப்பிட்ட நிறத்தில் தான் இருக்க வேண்டும் என்ற விதியில்லை. எல்லா வடிவக் கற்களும் எல்லா நிறங்களிலும் காணப்படுகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவை எல்லாவற்றையும் கூர்ந்து நோக்கி ஆய்ந்தபின் கூழாங்கல் வல்லுநர்கள் இவற்றின் அமைப்பைக் கீழ்க்கண்டவாறு பகுத்துள்ளனர்.

1. பல்வேறு வகையின (Kinds)

2. பல்வேறு வடிவத்தின (Shapes)

3. பல்வேறு நிறத்தின (Colours)

பொதுவாகக் கூழாங்கற்கள் என்றால் கைக்கடக்கமான சிறுசிறு வடிவங்களே நம் மனக்கண்முன் வந்து

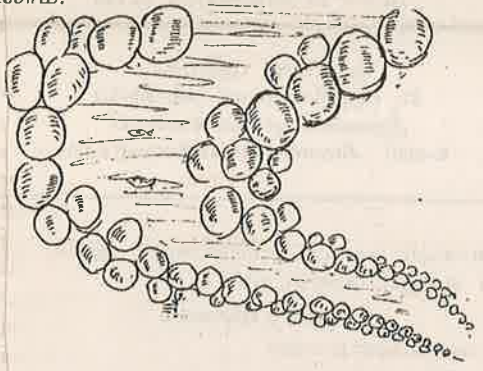

நிற்கின்றன. இது ¹³ “பட்டறிவின் அரைகுறைத் தன்மையால் ஏற்பட்ட குறைக் கண்ணோட்டம்” என்ற மனவியற் பிழையின் (Psychological Fallacy) பார்ப்பும். கூழாங்கற்கள் மிகமிகப் பேரளவினவாயுமிருக்கும் என்பதை நேரில் அறிந்து தெளியும் வாய்ப்பு இக் கட்டுரையாளர்க்குக் கிட்டியுள்ளது.

பதினைந்துகட்டுக்குமுன் இக் கட்டுரையாசிரியர் கல்ராயன் மலைகளில் தங்கிக் கல் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்த பொழுது அங்குப் பாய்ந்து செல்லும் கோமுகி ஆற்றின் படுகை வழியாக ஐந்து கல் தொலைவு நடந்து செல்ல நேர்ந்தது. அப்பொழுது ஆற்றின் படுகையின் இருபுறமும் ஐந்தடி முதல் ஏழடி விட்டம் உடைய மிகப் பெருங்கூழாங்கற்களைப் பார்த்து வியப்படைந்திருக்கின்றார். இதில் மேலும் வியப்பென்ன வென்றால் மலைகளினிடையே தோன்றிச் சமவெளி நோக்கிப் பாய்ந்து வரும் ஆற்றின் தொடக்கத்தில் பெரும் பெருங் கூழாங்கற்களும் கீழே வர வர வடிவம் குறுகிய கூழாங்கற்களும் காணப்பட்டமைதான். ஆறு சமவெளியை அடைந்தபின் மிகச் சிறு கூழாங்கற்களே காணப்படுகின்றன.

இதனைக் கீழ்க் கண்ட படத்தின் வாயிலாக விளக்கிக் காட்டலாம்.

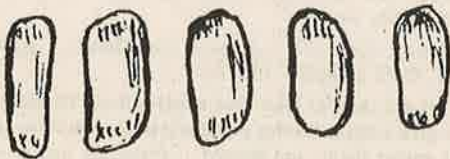

கூழாங்கல்வின் வரிசை வைப்பில் பெரிதும் இம் முறையே பின்பற்றப்பட்டு வந்தாலும், ஒரு சில இடங்களில் வரிசை முறை சற்றே மாறியுள்ளது என்பதை இப்படங்களைக் கூர்ந்து நோக்கி ஆழ்ந்து பார்ப்போர் உய்த்துணர்ந்து கொள்ள முடியும் என்பதைக் கூறத் தேவையில்லை என்பதையும் இங்குக் கூற வேண்டியதாகிறது.

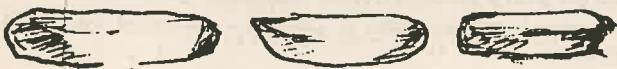
முடிந்தவரை ஆராய்ந்ததில் கூழாங்கற்களைக் கீழ்க் காணும் படத்தில் உள்ளவாறு வகைப்படுத்தலாம்.

உருண்டை வடிவக் கூழாங்கற்கள்

தட்டையான கூழாங்கற்கள்

நீள் உருண்டை வடிவக் கற்கள்

இவை கூழாங்கல்லைப் பற்றிய ஒரு திட்டவாட்டமான முடிவை நமக்கு அளிப்பதில்லை. என்றாலும் வருங்காலத்தில் கூழாங்கல் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுபவருக்கு இது ஓர் ¹⁴ “கால் ஊன்று கருதுகோள்” (hypothesis) ஆக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மேற்கண்ட பகுப்பாய்விருந்து ஒரு கூழாங்கல் உருவாக்கத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் என்ன என்று தெரிந்து கொள்ளலாம்.

1. அளவு 2. வடிவம் 3. நிறம், இவை மூன்றும் இன்றிக் கூழாங்கல் இல்லை.

இவைதவிர ஒரு கூழாங்கல்வின் சிறப்புக்குக் காரணமாய் நிற்பவை வடிவ அழகு, செம்மண் பூச்சு, சொரசொரப்பு, பளபளப்பு போன்ற துணைக் கூறுகள். ஆகும். இவற்றைப் பற்றி அறிஞர் உலக்கைக் கொழுந்து அவர்கள் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஒரு கூழாங்கல்லில் அளவு, வடிவம் நிறம் மூன்றும் அடிப்படைக் கூறுகள். ஆயினும் இவற்றோடு வடிவ அழகு, செம்மண் பூச்சு, சொரசொரப்பு, பளபளப்பு போன்ற துணைக் கூறுகளும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் இவை அனைத்தும் ஒரே கூழாங்கல்லிற் பொருந்தியிருக்கத் தேவையில்லை. இவற்றுள் ஒன்றிரண்டு ஒரு சிலவற்றுள் இருக்கலாம். வேறு சிலவற்றில் வேறு கூறுகள் இருக்கலாம். சொரசொரப்பும் பளபளப்பும் ஒன்றுக் கொன்று முரண்பட்டவை. இவை ஒரே கல்லில் இருக்க வழியில்லை (Mutually exclusive) என்றாலும், ஒரு புறம் சொரசொரப்பும் மறுபுறம் பளபளப்பும் அமைந்த கூழாங்கற்களும் உள்!”

இனி இக் கூழாங்கற்களின் பயன்கள் யாவை? மாந்த நாகரிக வளர்ச்சியில் இவை ஆற்றியுள்ள பங்கு யாது என்பவற்றையும் சிறிது காண்போம்.

1. கூழாங்கற்களின் பொருட்பயன். (Material utility)

கூழாங்கற்கள் வீடு கட்டுகையில் தட்டைக் கூரை அமைப்பதற்குப் பைஞ்சுதையுடன் கலந்து பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இதற்குக் கருங்கற் சல்லிகளே (Blue Metal Jallies) முதலிற் பயன்பட்டு வந்தன என்றாலும் கருங்கற் சல்லிகளை விடக் கூழாங்கற்களைப் பயன்படுத்துவது செலவைக் குறைக்கும் என்று ஆராய்வாளர் கண்டு கூறியதிலிருந்து கூழாங்கற்களே மிகுதியும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இதுபற்றிக் கட்டிடப் பொறியாளர் (Architect & Civil Engineer) திரு மட்டித் தலையர் அவர்கள் கீழ்க் கண்டவாறு குறிப்பிடுகின்றனர் :

¹⁵ “கருங்கற் சல்லிகளைவிடக் கூழாங்கற்கள் மலிவு. கருங்கற் சல்லியை விலை கொடுத்து வாங்க வேண்டும். கூழாங்கற்கட்கோ அள்ளு கூலியும் வண்டி வாடகையும் கொடுத்தாற் போதும்.”

அண்மைக் காலமாகப் புதுவையை அடுத்துள்ள ஆரோவில் பகுதிகளிற் குடியேறி வாழும் ஐரோப்பிய இனத்தவர் அழகிய குடிசைகள் அமைத்துக் கொண்டு வாழ்கின்றனர். அவர்கள் தங்கள் வீடுகளைச் சுற்றிக் - குறிப்பாக முன் முற்றங்களில் (Front Yards) கூழாங்கற்களைப் பரப்பி வைத்திருக்கின்றனர். இவை அழகாகக் காட்சியளிப்பதோடு காலில் ஓட்டிக் கொண்டு செம்மண் வீட்டிற்குள் பரவிவிடாமல் தடுக்கவும் பயன்படுகின்றன என்பர் கூழாங்கல் வல்லுநர். நம் நாட்டின் இயற்கைப் பொருள்களைக் கூட மேனாட்டினரே முதலில் அடையாளம் கண்டு பயன்படுத்துகின்றனர் என்பதற்கு இதுவும் சான்றாக நிற்கின்றது.

¹⁶ குழந்தைகள் விளையாடும் பல்வேறு விளையாட்டுகளில் கூழாங்கல் பயன்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாகப்

பல்லாங்குழி, அம்மாணை, பாண்டி போன்ற மகளிர் விளையாட்டுக்களைக் கூறலாம்.

17 குறவர்களின் வில் உண்டைகளாகக் குருவி அடிக்கவும் கூழாங்கற்கள் பயன்படுகின்றன.

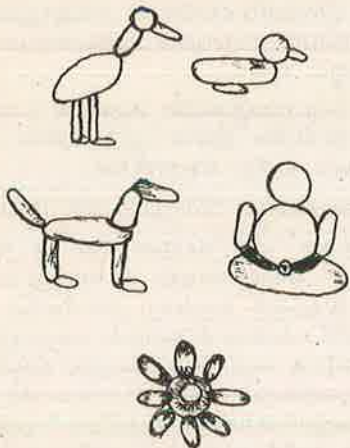
பிரெஞ்சு நாட்டின் ஓய்வூதியம் பெற்றுப் பொழுதைக் கழிக்கும் புதுவைச் செல்வக் குடியினர் சிலர் நாரத்தங்காய் அளவு இரும்புக் குண்டுகளை வைத்து ஒருவகைக் கோலியாட்டம் விளையாடுவர். இரும்புக் குண்டுகளுக்கு மாறாக அதே அளவுடைய கூழாங்கற்களைக் கொண்டு சிலர் இவ்விளையாட்டினை விளையாடுவதையும் இக் கட்டுரையாசிரியர் கண்டு வியந்திருக்கின்றார்.

நம் நாட்டுக் கூழாங்கல் மேலைநாட்டு விளையாட்டுக்கும் பயன்படுகின்றது என்பது மிகப் பூரிப்புத் தரும் செய்தியேயன்றோ!

2 கூழாங்கற்களின் முருகியற் பயன்கள் (Aesthetic uses of Pebbles).

கூழாங்கற்கள் பல்வேறு வடிவும் நிறமும் உடையன ஆதலால் வீடுகளில் அவை அழகுப் பொருள்களாக வைக்கப்படுகின்றன. இவற்றை நன்றாகப் பளபளப்பும் வழுவழப்பும் உடையனவாக்கினால் வீட்டில் முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியாக இவற்றைப் பயன்படுத்தலாம் என்றும் அறிஞர் கூறுகின்றனர்.

பல்வேறு வடிவில் உள்ள கூழாங்கற்களை ஒன்றோடொன்று ஒட்டிப் பல பொம்மை உருவங்களைச் செய்யலாம்.

இவ்வாறு பல உருவங்களையும் செய்யும் கலை ஆர்வத்தைக் கூழாங்கற்களின் வாயிலாகக் குழந்தைகளிடத்தில் உருவாக்கலாம்.

நாகரிக மீன் தொட்டிகளிலும் அழகுக்காகக் கூழாங்கற்கள் பரப்பி வைக்கப் பயன்படுகின்றன.

கூழாங்கற்கள் நிறைந்த நீரோடையில் மெல்லெனத் தண்ணீர் பாயும் பொழுது எழும் ஓசை களகளவென்று மனத்துக்கு இளியதாயிருக்கின்றது.

18 மேலைநாட்டுப் பாவலர் தெனிசன் நீரோடை என்ற பாட்டில் நீரோடையின் கூற்றாகக் "கூழாங்கல்லின் மேல் மழலை பாடிச் செல்கிறேன்" I babble on the pebbles என்று கூறுகிறார். கூழாங்கல்லின் மேல் நீர் பாயும் ஓசையைக் குழந்தையின் மழலைக்கு ஒப்பிடுவது எத்துணை எண்ணி மகிழத்தக்கது!

இதுகாறும் கூறியவற்றால் கூழாங்கல் பண்டைத் தமிழகத்தில் காணப்பட்டது என்றும், அதன் முன்வடிவம் பல்வகைக் கற்களே என்றும், கூழாங்கற்கள் ஆற்றுப் படுகைகளிலும் பாறை ஓரக் கடற்கரைகளிலும் காணப்படுவன என்றும் அவை பல்வேறு அளவும், வடிவும் நிறமும் உடையன என்றும் மக்களுக்குப் பயன்படு

தீம்தரிக்கிட

ஆசிரியர் : ஞாநி

மறுபடியும் ஏப்ரல் 1 முதல் இருமாத இதழாக வெளிவருகிறது - குறைந்தபட்சம் 500 சந்தாதாரர்களும் 50,000 வாசகர்களும் கிடைப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன்.

எந்த நல்ல விஷயமும் பலரையும் சென்றடைய வேண்டும்; நல்ல விஷயங்களை நாடுகிற வாசகர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப்பட வேண்டும் என்ற எமது நோக்கத்தில் எந்த மாற்றமும் இல்லை.

தனி இதழ் விலை ரூ.15

ஆண்டு சந்தா (6 இதழ்கள்) ரூ.100

வெளிநாடுகளுக்கு USD 20. (அ) ரூ.1000

விற்பனையாளர்களுக்கு: ஒவ்வொரு இதழும் குறைந்த பட்சம் 10 பிரதிகளுக்கு ரூ.120

ஞானபாநு பதிப்பகம்

22, பத்திரிகையாளர் குடியிருப்பு

திருவான்மியூர், சென்னை 41

E-mail : dheemtharikida@hotmail.com

பொருளாகவும் கலைப்பொருளாகவும் அவை பயன்படுகின்றன என்றும் கண்டோம்.

குறிப்பு விளக்கம்

1. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
2. "வாலோடு" என்றும் பாடம்
- 3, 6 குறுந்தொகை
4. நற்றிணை
- 5, 7 புறநானூறு
8. பேரா. வாயாடி வம்பனின் இலக்கணக் கலக்கம், பக் - 1215, வரி - 49.
9. இப்பாடல் பழைய ஏட்டுச்சுவடி ஒன்றில் சிதலரித்ததுபோக எஞ்சிய ஒரே தனி ஏட்டில் காணப்பட்டது. அச்சு வடிவில் இல்லை. இறப்ப இழிந்த ஆந்த உவமை எனும் குற்றத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கல்லாப் பாட்டியல் உரையாசிரியர் கடுவன் முஞ்சியார் இவ் வடிகளை மேற்கோள் காட்டுகிறார்.
10. Concise Oxford Dictionary
11. All Spheric Stones are not round. All round stones are not spheric. "Dr.Bungler : Pebbles. Petro Press , Stonehenge 1995.
12. Ibid P.175.
13. "Delusion of Defective Experience" Prof. Stupid Jones : Psychology of the Half baked Mind Page 9232. lines 417 & 418. Barday publication, Baker wood.
14. பேரா. வறட்டுச்சாமி : ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்தின் அடிப்படை - பக் 7245. வரிகள் - 72 - 75.
15. "Pebbles are cheaper than blue metal Jallies. To get blue metal, we have to give a price. But for pebbles it is enough if we give labour charges to gather them, and freight" : From the author's book on "Economy of Engineering."
16. நம் நாட்டு விளையாட்டுகள் : ஆசிரியர் நரியண்ணன்.
17. குறவர் வாழ்க்கையில் கூழாங்கல் - பண்டாரகர் கோமாளிக் குப்பன்.
18. Lord Tennyson " The Brook".

ரூபங்கள்

• சுப்ரபாரதிமணியன் •

ஓவியங்கள் : எப்பேசர் சுந்தர் சிவ்

MDITலை நேரத்து மங்கலான வெளிச் சத்தை விரட்டுவதற்காக திருமென அக்கடையின் மின் ஒளி மிளிர்ந்தது. கூசின கண்களை மூடித் திறந்தவள் தலையை ஒருக்களித்துச் சாய்த்து விட்டு திருப்பிக்கொண்ட வேகத்தில் அவன் தென்பட்டான். அவள் பளிச் சென்று சிரித்துவிட்டு மீண்டும் முகத்தைக் காய்கறிகளைப் பொறுக்கிப் போட்டுக் கொண்டிருந்த கூடையில் புதைத்துக்கொண்டவளைப் போலத் தாழ்த்திக்கொண்டாள். அவன் வாகனம் ஒரு நொடியில் அக்கடையைக் கடந்து போயிற்று. இரட்டைச் சக்கர வாகனங்களுக்கேயான பிரத்யேகக் கிறீச்சிடலில் வாகனத்தின் நகர்வு எல்லோருடைய கவனத்திற்குமாகி விட்டது. காதுகளின் ஓரத்தில் சரிந்த மயிர் சற்று முன்னதாகக் குளித்து விட்டிருந்ததைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அவளின் வீடு அவள் காய்கறிகளைப் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்த கடையின் நீண்ட தெருவின் ஒரு முனையில் இருந்தது. அவள் வீட்டருகில் காய்கறிக் கடைகளும், மளிகைக் கடைகளும் மலிந்திருந்தன. ஜோசப் கடையில் யேசுநாதரின் தாயைத் தவிர மற்ற அஃறிணைப் பொருட்கள்

உட்பட எல்லாமே கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்தது. மோகன் கடையில் அரிசி, பருப்பு ரகங்கள் வகை வகையாய் குவிந்து கிடக்கும். இதையெல்லாம் தின்று செரித்த, செழித்த மக்கள் இப்பகுதியில்தான் உலாவுகிறார்கள் என்றிருக்கும். அக்கடையைத் தாண்டி வேறு எவரும் வேறு கடைக்குப் போய்விடாதபடி மோகனின் அம்மா நின்றுகொள்வாள். லேசான முகப்பூச்சு. சற்றே கூடுதலான உயரம். தாட்டியான உடம்பு என்பதால் பார்வையில் அதிகாரம் தொனிக்கும். அவளின் பார்வையை மீறி யாரும் அடுத்த மளிகைக் கடைக்குப் போய்விடக் கூடாது என்பதில் கவனமாக இருப்பாள். நாகராஜின் மளிகைக் கடைக் கென்று எவ்விதக் கவர்ச்சியும் இருக்காது. கையளவு பாட்டலில் தேங்காய் எண்ணையும், இன்னொருக் கைப்பிடியில் அடங்கிப் போகிற மாதிரி டீத்தாளும் வாங்கிச் செல்கிறவர்களே பெரும்பாலும் இருப்பார்கள். நாகராஜனின் தோற்றமும் வாடிக்கையாளர்களோடு ரொம்பவும் சம்பந்தப்பட்டது போல இருக்கும். ரொம்பவும் ஒவ்வியாக இருப்பான். ஒல்லியான கைகள் தரையைத் தொட்டுவிடுபவை போலிருக்கும். கடையின் உள்ளே யிருந்து அவன் கைகள் நீண்டு கண்ணாடிக் குடுவைகள் நீண்ட கோடாய் இருக்கும் வெளிப்புற இடத்தைத் தாண்டி வாடிக்கையாளர்களோடு நெருக்கமாகி விடும். பதினேழு வீடுகளுக்கு ஒரு மளிகைக் கடை என்ற விகிதத்தில் அந்த வீதியில் மளிகைச் சாமான்களுக்கும், அதை உபயோகிப்பவர்களுக்குமான உறவு நெருக்கம் இருந்தது. இது அவனை உறுத்திக்கொண்டே இருந்தது. நீண்ட தெருவின் பல மளிகைக் கடைகளைத் தாண்டி அவன் தெருவின் வேறொரு முனை மளிகைக் கடைக்கு வந்திருப்பதை அவன் ஆச்சர்யத்துடன் நினைத்துப் பார்த்தான்.

அன்றைக்கு அவன் வீட்டு தொலைபேசி இணைப்பு அறுபடவில்லை என்பது அவனுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. இரண்டாவது மணியோசை அழைப்பிலேயே அவன் எடுத்திருந்தான்.

“டெலிபோன் ஓயர் அறுந்து போகமெ இருக்கறது சந்தோஷமா இருக்கு...”

“உம்...”

“அதைவிட சந்தோஷம் நான்

வண்டியில் போறதெப் பார்த்துட்டுப் பளிச்சென்று நீங்க சிரிச்சது. தலையை சாய்ச்சு பாத்தீங்க. ஒரு கூடையில் உங்க மொகத்தை நிமிர்த்தி வெச்ச மாதிரி இருந்துச்சு. காதுக்குப் பக்கமா நழுவுன கூந்தல் பளிச்சினு இருந்த மொகத்துக்கு தனி அழகா இருந்தது. நீங்க சிரிச்சதைப் பாத்ததும் ஒரு நிமிஷம் நீக்கனும்னு தோணிச்சு. நினைவிருக்கலாம். நின்று கடையிலெ வேர்க்கடலையோ, பேரிச்சம்பழமோ வாங்கிட்டு உங்ககூட கொஞ்சம் பேசியிருக்கலாம். என்னமோ உங்களைப் பார்த்த பரபரப்பு வண்டி ஆக்சிலேட்டரை திருக வெச்சிருச்சு போல. கெளம் பிட்டன். திரும்ப கூட வந்திருக்கலாம். என்னவோ ஒரு மனத்தடை. வீட்டுக்கு வந்தப்புறம் பேசாமெ வந்துட்டது உறுத்துச்சு. அப்ப இருந்து போன் பண்ணன். இப்ப தான் கெடச்சது.”

“உம்...”

“என்ன எதுக்கெடுத்தாலும் உம்... உம்ன்னு...”

“பேசறத விட உங்ககூட நீங்க பேசறதெக் கேக்கறது ரொம்பவும் புடிச்சிருக்கு. ஒவ்வொரு அஞ்ச நிமிஷப் பேச்சிலியும் ஒரு மின்னல் எனக்குள்ளியும் வந்திரும்...”

“என்ன அப்பிடி இப்பச் சொல்லிட்டன்...”

“காதோரத்தில் நழுவின கூந்தலன்னு சொன்னீங்க. இனிமேல் காதோரத்து மயிரை ஒதுக்கற போதெல்லாம் நீங்க சொன்னது ரூபகம் வந்துட்டே இருக்கும். பிசாசு நீங்க சொன்னதெ ஆயிரந்தடவைத் திருப்பிச் சொல்லிட்டே இருக்கும்.”

“செரி... எந்தப் பிசாசு உங்களை அவ்வளவு தூரம் தொரத்துச்சு. பக்கத்திலெ நெறைய மளிகைக் கடைக இருக்கே...”

“எனக்கு அந்தப் பக்கம் இருக்கற யாரையும் புடிக்கலே. அல்லது யாருக்கும் என்னெ புடிக்காமெப் போச்சு.”

“என்ன காரணம்?”

“என்ன காரணம்ன்னு சொல்றது... எனக்கும் புடிக்கலே. அவங்களுக்கும் புடிக்கலே.”

“பொறாமையா...?”

“எம் மேல யாருக்கு பொறாமை வரப் போகுது...”

“யாருக்கு வேண்மன்னாலும் வரலாம். உங்கத் தனிமையெப் பயன்படுத்திவிட்டு உங்களை அடைய

ணும்ன்னு நெனைக்கறவங்க. அல்லது கொஞ்சம் மிச்சம்ன்னு நீங்க வெச்சுகிருக்கற சொந்தலீடும், கொஞ்சம் பணமும் கூட பொறாமையா மாறியிருக்கலாம்..”

“எல்லாரும் பிசாசுகளா மாறி என்னெத் தொரத்தராங்க.”

“என் கொரலும், டெலிபோன் மணியும் பிசாசா உங்களைத் தொரத்துதா..”

“இல்லே... ஒரு சுகம். ஆறுதல் என்னன்னு பெரிசா சொல்ல முடியாட்டியும்..”

“இந்த டெலிபோன் மட்டும் இல்லாட்டி..”

“நரகந்தா... டி. வி. யில் வர்ற ஒவ்வொருத்தரும் என்னெ கேலி பண்ணிட்டே இருக்கறாங்க. அவங்க சொல்றதெல்லா எனக்கு எதிரா இருக்கு. எரிச்சலைக் கெளப்பது. வெங்காயம் நறுக்கறப்போ, காய்கறி அரியறப்போ, அரிசியில் கல், நெல்ன்னு சுத்தம் பண்ணறப்போ வெல்லாம் என் கையில இருக்கற தெல்லா டி. வி. மேல என்னோட எதிர்ப்பைக் காம்பிக்கிற மாதிரி எறிஞ்சிட்டே இருக்கேன். டி. வி. இருக்கற வலது பக்க மூலை ஒரே குப்பையாக் கெடக்கும். தக்காளி, வெங்காயம், காய்கறி, அரிசி நெல்லுன்னு. எம் பெரிய பொண்ணு வர்ரப்பெல்லாங் கூட்டிவுடுவா அந்த மூலையை. என்னம்மா ஆச்சும்பா... அவளுக்கு டெலிபோன் பண்ணாட்டித் துடுச்சிப் போயிருவா. அவளுக்காச்சும் டெலிபோன் வேலை செய்யணும்..”

“எனக்காகவும்..”

“ஆமாம்... எனக்காகவும்... உங்களுக்காகவும்... எப்படி டெலிபோன் ஓயர் அறுந்து போகுதுன்னு கண்திருகலா இருக்கும். மோகன் அம்மா மளிகைக் கடைக்காரி குட்டிச்சாத்தான் பண்ண சித்து வேலையாக் கூட இருக்கலாம். லாரி குட்டிச்சாத்தான் அப்பப்போ வந்து அறுத்துட்டுப் போயிருது. பளிச்சின்னு தெரியற மாதிரி ஓயர் கட ஆகிக் கிடக்கும். தெரிஞ்ச ஒருத்தர் கிட்ட சொன்னப்போ ஒவ்வொரு பக்கத்திலியும் இருக்கற இரண்டு ஓயர்களை ஒட்ட வெச்சாப் போதும் னார். அவர் சொன்ன விதம் ஆபாசமா இருந்துச்சு. என் கண்ணெப்பாத்துட்டே பேசினார் அவர். கதி கலங்கிப் போயிருச்சு. செரின்னு ஜோசப் மளிகைக் கடை பையனைக் கூப்புட்டு ஜாயின்ட் பண்ணச்

சொன்னப்போ செரியா இருந்துச்சு. ரொம்பவும் சந்தோஷம். தொங்கற ஓயரை மளிகைக் கடை மாடியில செருகி கட்டிவுட்டாங்க. அந்த குட்டிச்சாத்தான் அம்மா கட்டாதே கட்டாதேன்னாங்க. நாலஞ்ச நாள்ல மறுபடியும் கட்டாயிருச்சு. அந்தக் குட்டிச் சாத்தான்தா கட் பண்ணியிருக்கும். பிளேடுல கட் பண்ணின மாதிரி இருந்துச்சு. மறுபடியும் வேறொரு பையனைக் கூட்டிட்டு வந்து அஞ்ச ரூபா குடுத்து ஜாயின்ட் பண்ணச் சொன்னேன். அவன் பயந்து போயிட்டான். ஷாக் அடிச்சு செத்துப் போயுருவன்னு சொன்னான். அஞ்ச ரூபாயைத் திருப்பிக் கொடுத்துட்டு ஓடிட்டான். இன்னொரு பையனைக் கூப்புட்டு பத்து ரூபா குடுத்தன். அவன் பயந்துட்டு ஜாயின்ட் பண்ணுனான். பத்து ரூபாய்ல பெரிய சந்தோஷம் அவனுக்கு. டெலிபோன் காரங்க வந்திருந்தா அம்பதாச்சும் வாங்கியிருப்பாங்க. ஆனா வந்து பாத்த டெலிபோன் ஆள் ஒருத்தர் வேற ஆள்களெ வெச்சு பண்ணுனா நாங்க உங்க நெம்பரைப் பாக்கமாட்டேன் டாங்க. பையன்களெப் பெத்திருந்தா பிரயோஜனம் ஆகியிருக்குமன்னு அழகை. டெலிபோன் மணிச் சத்தம் பிசாசு மாதிரி தொரத்திட்டே இருக்கும். எடுத்தா பேச மாட்டாங்க. சிரிப்பாங்க. ஹலோ ஹலோன்னு இம்சையா இருக்கும். போன் வழியாகவும் வுட்டுக்குள்ள நொளஞ்சர் ராங்க. மூடியிருக்கற கதவு வழியாகவும் நொளஞ்ச வந்தர்ராங்க..”

அவனுக்கு இரவு அலுப்புத்தட்டு வதாக இருந்தது. வாசலுக்கு வெளியே வந்து வானம் பார்த்தான். வானத்தின் கருமை வெளியே

தமிழினி

342, டி.டி.கே. சாலை, ராயப்பேட்டை
சென்னை - 600 014

நாவல்கள்	ரூ.
பின்தொடரும் நிழலின் குரல்	290
ஜெயமோகன்	
ரத்த உறவு	120
பூமா. வாசுகி	
கன்னியாகுமரி	50
ஜெயமோகன்	
கூள மாதாரி	90
பெருமான் முருகன்	
தகப்பன் கொடி	65
அழகியபெரியவன்	
இருபது வருஷங்கள்	60
எம். எஸ். கல்யாணசுந்தரம்	
பகல் கனவு	35
எம். எஸ். கல்யாணசுந்தரம்	

குறுநாவல்கள்

அம்மாவின அத்தை	55
கி. அ. சச்சிதானந்தம்	
கூந்தப்பனை	50
ச. வேணுகோபால்	
யாரோ ஒருத்தியின் கடிதம்	20
ஸ்டெபான் ஸ்வெய்க் (ராஜ்ஜா)	

சிறுகதைகள்

ஆ. மாதவன் கதைகள்	240
மானிட வாழ்வு தரும் ஆனந்தம்	45
கோபிகிருஷ்ணன்	
பாலகாண்டம்	60
இலட்சுமணப் பெருமான்	
சிறைப்பரப்பு	25
ஜனகபரியா	
பொன்மணல்	45
எம். எஸ். கல்யாணசுந்தரம்	
உயிரியக்கம்	60
கி. அ. சச்சிதானந்தம்	
களவுபோகும் புரவிகள்	60
ச. வேணுகோபால்	

கவிதைகள்

அமுதபருவம் வலம்புரியாய்	
அணைந்ததொரு சங்கு	25
பூமா. வாசுகி	
மேய்வதும் மேய்ப்பதும் யாது... 45	
வி. அமலன் ஸ்டேன்லி	
இரவுகளின் நிழற்படம்	50
பூமா. வாசுகி	

○

கண்மூடி வழக்கமெல்லாம்	60
மண்மூடிப்போக (விமர்சனம்)	
ராஜ் கௌதமன்	
அருட்பா x மருட்பா (விமர்சனம்)	60
ப. சரவணன்	
கேரளத்தின் முதல் தலித் போராளி	60
அய்யன் காளி (வரலாறு)	
நிர்மாலயா	
ஒரு அடிமையின் வரலாறு	50
ஃபிரடிக் டக்ளஸ் (கூத்தாரி) (வரலாறு)	
1941 - திருச்சி சிறை	50
எஸ். எஸ். கரையாளர் (வரலாறு)	
ஏழாவது முத்திரை (திரைக்கதை)	40
பெர்க்மன் (வெங்கட்சாமிநாதன்)	

செல்லவிடாமல் பயமுறுத்துவதாக இருந்தது. நட்சத்திரங்களின் மினுங்கல் ஏதோவொரு திசைக்கு வழி காட்டுவதாக இருந்தது. நட்சத்திரக் குவியல் ஒளி பீச்சிய திசையில் அவள் வீடு இருப்பது துணுக்குறச் செய்தது. அவள் வீடு ரொம்ப தூரம் தான். இரு சக்கர வாகனங்களின் இயக்கத்தில் பத்து நிமிடமாவது ஆகும். நடந்து போனால் இருபத்தைந்து நிமிடங்களாவது. நட்சத்திர ஒளியின் திசை தீர்க்கமாய் அவள் வீட்டின் திசையைத் தீர்மானித்திருந்தது.

அடைபட்ட கதவிலிருந்து வெளிச்சம் சிறு கீற்றாய் கசிந்து கொண்டிருந்தது. கல்வியின் அவசியம் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த வாசகம் லேசான வெளிச்சத்தில் அர்த்தமாகிக்கொண்டிருந்தது. முன் வாசல் கீற்று ஓலை நடுவீதி வரைக்கும் நீண்டிருந்தது. அதனடியிலான இருட்டு அடர்த்தியாக இருந்தது. இருளில் அவனை முக்கி எடுத்தது போல நின்றான்.

கதவில் வலது கை வைத்தபோது அது மெல்ல நழுவி உள்பக்கம் காட்டியது. அவன் சரேலென்று உடம்பை நுழைத்துக்கொண்டான்.

அவளின் கண்கள் வாசலை நோக்கியே இருந்தன. குறைந்த மின் ஒளியிலான விளக்கொன்று அவளின் தலைக்கு மேல் ஓர் ஆள் உயரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. பூஞ்சையாகிப்போனக் கண்களைப் போல மங்கலாய் அவள் கண்கள் இருந்தன. கட்டிலின் மேல் படுத்திருந்தவன் உடம்பைச் சாய்த்து கண்களை மேல் நோக்கிச் செருக வைத்திருந்தான்.

“முடியிருக்கற கதவிலயும் நொழும் சிரராங்கன்னு சொன்னனே...”

“ஆமாமா...”

அவன் குரலில் நடுக்கமிருந்தது. அவன் நின்ற இடத்திலேயே உட்கார்ந்து முழங்கால் இட்டான். கட்டிலின் உயரம் அவளின் தலையளவுக்கு இருந்தது. மெல்ல ஊர்ந்து கட்டிலின் அருகில் சென்றான். நடுங்கும் உடம்புடன் முழங்காலில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பது சித்திரவதை என்பது போல அவன் முகம் இறுக ஆரம்பித்தது.

“ரெண்டு வழியா இந்த வீட்டுக்குள்ள நொழைய முடியும். ஒண்ணு போன். இன்னொன்று முடின கதவு.”

“உம்...”

“என்ன நடுங்கறே... ரெண்டு வழியாகவும் நுழைஞ்சிரர் ஒரே ஆளு நீதா.”

அவள் அவனை வாரி எடுத்துக் கொண்டாள். அவளின் பூஞ்சையான உடம்பு அவனுள் இதமாய் பதிந்து இயைந்தது. “மூடுன கதவுக்குள்ள பூந்து வர்ரவங்கள எனக்கு ரொம்பவும் புடுச்சிருக்கு. என்னைத் தேடி வர்ரவங்க எனக்காகவும்ன்னு வர்ரவங்க. பெரியளவு அட்வன்சர் பண்ணுனாத்தா இப்பிடி வர முடியும்...”

அவன் எல்லாவற்றையும் ஆமோதிப்பது போல உம் கொட்டிக் கொண்டிருந்தான். வெப்பம் உருகி நீர்மை யாகிக் கொண்டிருந்தது.

அடுத்த முறை அவளைப் பார்த்த போது இரண்டு தெரு தள்ளின மளிகைக் கடையில் காய்கறிகளைப் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தான். காய்கறிகளைத் தேர்வு செய்து போடுவதற்காக அவள் சிவப்பு பிளாஸ்டிக் கூடையைத் தேர்வு செய்திருந்தாள் என்பது அவனுக்கு பிடிக்கவில்லை. மின் ஒளியில் முகத்திற்கு வெகு அருகில் இருந்த சிவப்பு பிளாஸ்டிக்கின் எதிரொளித்த வெளிச்சம் அவன் முகத்திற்குக் கடுமையைக் கொண்டு வந்திருந்தது.

With Best Compliments from

“STANDARD”

Fireworks Private Limited

1/3, Thiruthangal Road

Post Box No.299

Sivakasi 626 123

Telephone : 423366 (4 Lines)

Telegrams : “REDFORT”

Fax : (91) 04652 - 427074/427543

E-mail : Redfor@md3.vsnl.net.in

sales@fireworks.co.in.

இராசேந்திர சோழன்

‘கார்ல் மார்க்ஸ் ஒரு கலைஞன்’

திருவக்கரையில் கல்லாக்கிக்கிடக்கும் மரங்கள் ஏற்படுத்தும் அதிசயத்தையும் பாறைகளின் உள்மனதில் பொதிந்திருக்கும் குளிர்ச்சியையும் கொண்டிருப்பவை.

பேசும்போது குரலுக்கு இணையாக உடலையும் பயன்படுத்தும் இராசேந்திர சோழனுடனான இந்த நேர்காணலின் பிற்பகுதி ஒரு விவாதமாக வளர்ந்துவிட சில பகுதிகள் அவரிடமிருந்து மீண்டும் எழுதிப் பெறப்பட்டன.

இவரது நூல்கள் :

சிறுகதைத் தொகுப்பு : பறிமுதல் (1979), எட்டு கதைகள் (1984), தற்செயல் (1994), நிலச்சரிவு (1999) நெடுங்கதைகள் : 21வது அம்சம் (1980), சிறுகதை முளைத்து (1988) நாவல் : பரிதாப எழுத்தாளர் திருவாளர் பரதேசியார் பண்டித புராணம் (1997)

நாடகம் : தெனாவிராமன் (1994), மரியாதை ராமன் (1996), மீண்டும் வருகை (1983), வட்டங்கள் (1981), நாளை வரும் வெள்ளம் (1987)

நாடக ஆய்வு நூல்கள்: அரங்க ஆட்டம் I – மேற்கத்தைய இந்திய நாடகம் (1998), அரங்க ஆட்டம் II – இயக்குதல் கோட்பாடு (1999), அரங்க ஆட்டம் III – தமிழ் நாடகம் (2000)

பிற நூல்கள்: கடவுள் என்பது என்ன? (1995), தீண்டாமை ஒழிப்பும் தமிழர் ஒற்றுமையும் (1997), கருத்தியல் மதம் சாதியினர் (2001), தமிழ்த் தேசமும் தன்னுரிமையும் (1999), தாய்த்தமிழே பயிற்று மொழி (1997), தலித்தியம் (1997), அணுசக்தி மர்மம் (1989)

இவை தவிர அவ்வப்போது சில சிறு பிரசுரங்கள் வெளிவந்துள்ளன. ஆய்வரங்குகளில் கலந்து கொண்டு வாசித்தக் கட்டுரைகள் அது சார்ந்தத் தொகுப்புகளில் இடம் பெற்றுள்ளன. இன்னும் பல கதைகள் இதழ்களில் வெளிவந்ததும் வராததும் தொகுக்கப்படாமல் உள்ளன.

இராசேந்திர சோழன்: 17.12.45இல் பிறந்தேன். அப்பாவும் அம்மாவுமும் ஆசிரியர்கள். பணிநிமித்தமாக அடிக்கடி வெவ்வேறு ஊர்களுக்கு மாற்றலாகிப் போய்க் கொண்டிருப்பார்கள். அப்போதெல்லாம் மாவட்ட நிர்வாகம். மாவட்ட எல்லைக்குள் மாறுதல். இப்படிப்பட்ட இடப்பெயர்ச்சியான வாழ்க்கையில் நான் உருந்தூர்ப் பேட்டையில் பிறந்ததாகச் சொன்ன ஞாபகம். ஐந்தாம் வகுப்பு வரை கிராமத்தில் படிப்பு. ஆறாம் வகுப்புக்கு சென்னையில் என் அம்மாவின் தங்கை வீட்டில் தங்க வைத்துப் படிக்க வைத்தார்கள். ஆண்டு இறுதி விளையாட்டுப் போட்டிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த ஒரு நாளில் தான் அம்மா மறைந்த செய்தி திடலுக்கு வந்து ஊருக்குத் திரும்பிச் சென்றேன். அதன் பிறகு ஏழாம் வகுப்பு மயிலத்தில் சேர்ந்து படித்தேன். அதிலிருந்து மயிலமே நிலையான வாசம் ஆகிவிட்டது. நிலையான முகவரியும் இதுதான்.

ஒன்பதாவது படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்திலிருந்தே கையில் கிடைக்கும் புத்தகங்களுடையெல்லாம் வாசிக்கத் தொடங்கியிருந்தேன். அகிலன், மு.வ., கல்கி, ஜெகதிரப்பியன் என எது கிடைத்தாலும் படிப்பேன். விளையாட்டில் மிகுந்த ஆர்வமிருந்தாலும் விடுமுறை நாட்களில் பெரும் பாலும் நூலகங்களிலேயே பொழுது போக்கு. நண்பர்கள் கூட பின்னாளில் சொல்லியிருக்கிறார்கள் – ‘லைப்ரரியன் தோ போறார் பார். இவர் போய்தான் லைப்ரரியையே திறப்பார்’ என்று அப்போது அவர்களுக்குள் கேலி பேசியதாக.

அப்போது நான் படித்த அந்தப் புத்தகங்களில் நிஜமான வாழ்க்கை சித்தரிக்கப்படவில்லை; எல்லாம் போலியாக இருக்கிறது என்று மனதில் ஒரு உறுத்தல் தொடர்ந்து இருந்து வந்தது. இப்படியெல்லாம் இல்லாமல், வாழ்க்கையை உள்ளது உள்ளபடி யே, உண்மையாக எழுத வேண்டும் என்கிற அவா தோன்றியது. இதையொட்டியே எதிர் காலத்தில் ஓர் எழுத்தாளனாக வேண்டும் என்கிற உந்துதலும் பிறந்தது.

61இல் எஸ். எஸ். எல். சி. முடித்தேன். முடித்த கையோடே பயிற்சியில்லா ஆசிரியர் பணி கிடைத்தது. ஓராண்டுக்குள்ளாகவே வயது குறைவை காரணம் காட்டி பணி நீக்கம் செய்துவிட்டார்கள். அப்பா ஆசிரியர் பயிற்சியில் சேரச் சொன்னபோது விருப்பமில்லாமல் இருந்தது. பிறகு ஒரு மூன்றாண்டுகள் வெவ்வேறு பணி

நவீன தமிழ்ச் சிறுகதைகளைத் தொகுத்தால் அதில் இவரது படைப்பும் இடம் பெற்றாக வேண்டும் என்கிற அளவுக்கு தவிர்க்க முடியாத பெயர் இராசேந்திர சோழன். இடதுசாரி இலக்கிய மரபில் அடங்கியும் மீறியும் படைப்புகளைத் தந்திருப்பவர். உடல் மொழி தீவிரமாக வெளிப்படும் இவரது நாடகங்கள் நவீன நாடக உலகிலும் இவரைத் தவிர்க்க முடியாதவராகியுள்ளன. தனது படைப்புலகு போன்றே முரண்பாடு கொண்ட (மார்க்சியம் - தமிழ் தேசியம்) அரசியலைத் தேர்ந்தெடுத்திருப்பவர். மறியலிலும் பிழைத்த மரங்கள், மணியோசை ஏறிய காற்று எதிரொலிக்கும் சோளக்கதிர்கள் என விரியும் மயிலத்தை தமிழ் இலக்கிய வரைபடத்தில் இடம் பெறச் செய்தவர். அரசியல் செயல்பாடுகளுக்காக தான் பார்த்து வந்த ஆசிரியர் பணியிலிருந்து விருப்ப ஓய்வு பெற்றவர். கட்டமைப்பின் செறிவில் கல் போலிருக்கும் இவரது கதைகள்

என்று கழித்து அதன் பிறகே ஆசிரியர் பயிற்சியில் சேர்ந்து 67இல் முடிந்தேன். பயிற்சியை முடித்து பணி வாய்ப்புகளை எதிர் நோக்கியிருந்த காலத்தில்தான் சென்னை யைச் சேர்ந்த சண்முகத்தின் நட்பு கிடைத்தது. 'யந்திரத்தனமான முற்போக்கு களிலிருந்து' விலகிய உயிர்ப்புள்ள தரமான இடதுசாரி எழுத்துகளை அவர் எனக்கு அறிமுகம் செய்தார். இதற்கு முன்பே மார்க்சிம் கார்க்கியின் 'மூன்று தலைமுறைகள்' நவீனத்தை கார்க்கி யார் என்று அறியாமலேயே நூலகத்திலிருந்து எடுத்து படித்திருந்தேன். அந்த நவீனம் என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. அது வேற்று மண்ணைப் பின்புலனாகக் கொண்டிருந்தாலும், நமது மண் சார்ந்த ஒரு நிகழ்வைப் போன்று வாழ்க்கைக்கு மிக நெருக்கமாக, உண்மையான மனிதர்களைப் பற்றிச் சொல்வதான ஓர் உணர்வைத் தந்தது. சண்முகம் என்று சொன்னீர்களே 'உதயம்' சண்முகம்தானே அது...

ஆமாம். ஆரம்பத்தில் நாங்கள் 'பிர்ச் சனை' என்கிற பெயரில் ஓர் இதழைத் தொடங்கி நடத்தினோம். பிறகு பெயர் பதிவு குறித்த சட்டச் சிக்கல் காரணமாக பெயரை மாற்றி 'உதயம்' என்கிற பெயரில் அந்த இதழை நடத்தினோம். சண்முகம் அதன் ஆசிரியராக இருந்தார்.

இலக்கிய முயற்சியுடனேயே இடது சாரி அரசியல் தொடர்பும் ஏற்பட்டு விட்டதா?

தொடக்க நாட்களில் என்னுடைய இயல்பு, உந்துதல் எல்லாம் இலக்கியமாகத்தான் இருந்திருக்கிறது. புனைகதைகளைத்தான் அதிகம் எடுத்துப் படித்து வந்திருக்கிறேன். என்றாலும் வித்யாசமான நூல்களையும் படிக்கும் ஆர்வமும் இருந்திருக்கிறது. இப்படித்தான் ஜார்ஜ் பொலிட்சரின் 'மார்க்சிய மெய்ஞ்ஞானம் ஓர் அரிச்சுவடி' என்கிற நூலைப் படித்தேன். அன்று இரவு முழுவதும் தூக்கம் தொலைந்து போய் ஒரு நிம்மதியின்மை என்னை அலைக்கழித்தது. இதுவரை வாழ்ந்த வாழ்க்கையே அர்த்தமற்றது போல் தோன்ற ஆரம்பித்தது.

அந்த ஒரு இரவில் அப்புத்தகம் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை இப்போது நினைத்துப் பார்த்தாலும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. அதுதான் என்னை அரசியலுக்குக் கொண்டு வந்தது என்று சொல்லலாம். அதன் பிறகு மார்க்சியம் தொடர்பான பல புத்தகங்களைத் தேடிப் படித்தேன். மனரீதியாக இடதுசாரி என்பது உறுதிப்பட்டுப் போனது. இடதுசாரியில் எந்தப் பக்கம் போவது என்று யோசித்த

போது 'தீக்கதிர்' ஒரு பக்கமாகவும் 'ஜனசக்தி' மற்றொரு பக்கமாகவும் எதிரெதிரே நின்றன. ஜனசக்தி நான் படித்த கொள்கைகளுக்கு ஒத்து வருகிற மாதிரித் தெரியவில்லை. 'தீக்கதிர்' பொருத்தமாக இருப்பதுபோல் பட்டது. அதில் ஒரு 10 இதழ்களை வரவழைத்து அந்தப் பகுதியில் வினியோகிக்க ஆரம்பித்தேன். தீக்கதிர் அப்போது வார இதழ். என் அளவில் பத்து இதழ்கள் என்பது பெரிய விஷயமாகப் படவில்லை. இதழ் 30 காசு தான். காசு வருகிறதோ இல்லையோ வாரம் மூன்று ரூபாய் தானே என்று முறையாக மாதாமாதம் பணத்தை மட்டும் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் பத்து இதழ்களை வாங்குவது யார் என்று அறிய தீக்கதிர் அலுவலகத்திலிருந்து மாவட்டக் குழுவுக்குப் பணிக்க, மாவட்டக் கமிட்டியிலிருந்து தோழர்கள் புறப்பட்டு வந்தனர். சிறிது நேரப் பேச்சுக்குப்பிறகு 'தனியாக இருக்கவேண்டாம். ஏதாவது ஒரு கிளையில் சேர்ந்து கொள்ளுங்கள்' என்று மேல்கமிட்டி பரிந்துரைப்பதாகச் சொல்ல அதன்படி அருகில் இருந்த திண்டிவனம் நகரக் கிளையில் உறுப்பினரானேன். இப்படித்தான் கட்சியுடனான தொடர்பு ஆரம்பமாகியது. இது 70இல் என்று நினைக்கிறேன். அப்போது தான் தீவிரமாக எழுதவும் தொடங்கியிருந்தேன். ஆனந்த விகடன் நடத்திய மாவட்டச் சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்று பரவலாக அறிமுகம் ஆனதும் அப்போதுதான்.

ஒன்பதாவது படிக்கும் போதிருந்தே குடும்பத்திலிருந்து விலகி விட்டிருந்தேன். அப்போது என் அப்பா இரண்டாவது திருமணம் செய்து கொண்டிருந்தார். குடும்பச் சூழலுடன் சரியான பிடிமானம் இல்லாமல் இருந்தது. தனியே வந்துவிட்டேன். சாப்பாடு மட்டும் வீட்டில். மற்றதெல்லாம் வெளியே. உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும், மயிலத்தில் நிறைய சத்தி

ரங்கள் உண்டு. 'சாதி'க்கு ஒரு சத்திரம் - பெரும்பாலும் பாழடைந்து. அப்படிப்பட்ட ஒரு சத்திரத்தில் தான் அறை எடுத்துத் தங்கியிருந்தேன். மாத வாடகை இரண்டு ரூபாய். நான் தீவிரமாக எழுதியது எல்லாம் அந்த அறையில் இருந்து கொண்டதான்.

இது எந்த வருடத்தில், பள்ளியில் படித்துக்கொண்டிருந்த போதா...?

இல்லை. படிப்பு முடித்து வேலைக்குப் போவதற்கு முன்னால் இருந்த இடைப்பட்ட காலத்தில். படிக்கும் போது எடுத்த அறை எப்படியோ தொடர்ந்து என் வசமோ நண்பர்கள் வசமோ இருந்து எனக்கான வாசமாக நீடித்து வந்தது.

ஏன் கேட்கிறேன் என்றால் நீங்கள் சொல்லும் காலம் அதாவது 60களின் இறுதிப்பகுதி திராவிட இயக்கம் தீவிரமாக வளர்ந்து வந்த காலம். மொழிப் போராட்டம் தீவிரமாக நடைபெற்ற காலம். 69இல் அண்ணா இறந்து போனபோது உலகத்திலேயே எந்த ஒரு நிகழ்ச்சிக்கும் கூடியிராத அளவு மக்கள் திரண்டு வந்ததெல்லாம் அப்போதுதான். அது போன்ற விஷயங்கள் உங்களிடம் எந்தவிதப் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லையா?

இல்லை. திராவிட இயக்கங்களால் நான் எப்போதுமே ஈர்க்கப்படவில்லை. அந்த இயக்கங்களின் போலித்தனமோ, பாவலாவோ என்னை கவர்ந்திருக்கவேயில்லை. அடிப்படையில் எனக்கு நேரடியான அரசியலில் ஈடுபாடும் இருந்தது கிடையாது. சில படைப்பாளிகள் இருக்கிறார்கள், மார்க்சியத்தினால் கவர்ப்பட்டு, கட்சியில் சேர்ந்து பிறகு கட்சியை வளர்க்கும் ஒரு கருவியாக இலக்கியத்தைப் பார்த்து அதனால் கதை கவிதை எழுத வந்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மக்கள் பணி, களப்பணி போல் கவிதை கதை எழுதுவதும் ஒரு கட்சிப் பணி என்பதாக இருந்திருக்கிறது அவர்களுக்கு. எனக்கு அது ஆச்சரியமாக இருக்கும். இப்படியெல்லாம் கூட ஒருவர் படைப்பாளியாகிவிட முடியுமா என்று. எனக்கு அப்படியில்லை. அடிப்படையில் இலக்கியம் உந்துதலாக இருந்தாலும் மார்க்சியம் தொடர்பான நூல்களைப் படித்திருந்ததால் வெறுமனே எழுதுவது மட்டும் போதாது; சமூகத்திற்குப் பயனுள்ள அளவில் களப்பணியும் ஆற்றவேண்டும் என்று முடிவு செய்து அரசியலுக்கு வந்தவன் நான். நான் தேர்ந்தெடுத்ததே நேரடியாக இடதுசாரி அரசியல்தான். பொதுவாகவே அரசியல் ஈடுபாடு எனக்கு மிகக் குறைவாகவே இருந்திருக்கிறது. அண்ணா பேசுகிறார்,

நாவலர் பேசுகிறார் போய்க் கேட்டே யாக வேண்டும் என்று 10 மைல் 15 மைல் சைக்கிள் மிதித்து போய் வந்ததாகச் சொல்பவர்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் எனக்கு விசித்திரமாக இருக்கும். என்றாலும் இப்படி ஈடுபாடு கொண்டிருந்த பலர் 67க்குப் பின் பிரமை நீங்கி இடதுசாரி அரசியலுக்கு வந்ததாகச் சொல்லக் கேட்கும்போது பரவாயில்லை என்று நினைத்துக் கொள்வேன்.

அந்தக் கால கட்டத்தில் மணிக்கொடி போன்ற இலக்கியப் பத்திரிகைகள் அறிமுகமாகியிருந்ததா?

கிடையாது. நான் படித்த இதழ்களில் அதுபற்றி அறிய வந்திருந்ததே தவிர அவற்றை நான் படித்திருக்கவில்லை. நேரடியாகப் பார்த்தது கூட இல்லை. சரஸ்வதி போன்றவை பற்றிக் கூட பின்னால்தான் தெரிந்துகொண்டேன். இடதுசாரி அரசியலைவிடவும் மார்க்சிய தத்துவத்தின் மேல்தான் உங்களுக்கு அதிக ஈடுபாடு இருப்பது போல் தோன்றுகிறது. இந்த மதிப்பீடு சரியானதாகத் தோன்றுகிறதா?

சரியான மதிப்பீடுதான். மார்க்சியத் தத்துவம்; அதனுடைய விஞ்ஞான பூர்வமான அணுகுமுறை இவற்றால் கவரப்பட்டுதான் நான் நடைமுறை அரசியல் பணிகளில் ஈடுபட ஆரம்பித்தேன். மார்க்சியத் தத்துவம் என்னை ஈர்த்திருக்காவிட்டால் நான் ஒரு படைப்பாளியாக மட்டுமே - எந்த விதமான படைப்பாளியாக என்று சொல்ல முடியவில்லை - இருந்திருப்பேன். சில பேர் சொல்லியிருக்கிறார்கள்: தாய் நாவல்தான் தங்களை வெகுவாகக் கவர்ந்து தங்களை இடதுசாரி அரசியல் பால் திரும்ப வைத்தது என்று. இந்த நோக்கில், தாய் நாவல் என்னை எதுவும் செய்யவில்லை. செய் நேர்த்தியோடு கூடிய ஒரு நல்ல படைப்பு என்பதைத் தாண்டி அது பெரிதாக என்னை எதுவும் பாதித்திருக்கவில்லை. படைப்பு என்கிற அளவில் பார்த்தால் தாஸ்தாயேவ்ஸ்கி, டால்ஸ்டாய், செகாவ், கோகேல், துர்கனேவ் இவர்களுடைய படைப்புகளாலேயே அதிகம் ஈர்க்கப் பட்டிருந்தேன் என்று சொல்லலாம்.

மார்க்சின் நூல்களில் எது உங்களை அதிகம் கவர்ந்திருந்தது?

தத்துவத்தின் வறுமை, ஜெர்மானியத் தத்துவம் முதலான நூல்கள் என்னை வெகுவாக ஈர்த்திருந்தன. எங்கல்சின் றூரிங்கு மறுப்பு, இயற்கையின் இயக்கியல் லெனினின் மார்க்சிய மெய்ஞ்ஞானமும் அனுபவவாத விமர்சனமும் ஆகியவைகளும் என்னை மிகவும் கவர்ந்தன.

உங்களுடைய முதல் தொகுப்பில் யந்திரத்தனமாக இடதுசாரிச் சிந்தனைகளைச் சித்தரிக்காமல் பாலியல் நெருக்கடி முதலியவைகளைப் பற்றியெல்லாம் எழுதியிருந்தீர்கள். அப்போது அமைப்பில்தானே இருந்தீர்கள். அவர்கள் அதை எவ்வாறு எதிர்கொண்டார்கள்.

‘அஸ்வகோஷ்’ என்கிற பெயரில் வெளிவந்த பறிமுதல் தான் முதல் தொகுப்பு. இராசேந்திர சோழன் என்கிற பெயரில் வெளிவந்த எட்டு கதைகள் தொகுப்பை நீங்கள் குறிப்பிடுகிறீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். அத்தொகுப்பு வெளிவந்த போது அமைப்பின் மேல் மட்டத்தில் இருந்தவர்கள் நான் ஏதோ தீண்டத்தகாத விஷயத்தைத் தொட்டுவிட்ட மாதிரித் தான் அருவருத்தார்கள். கட்சி உறுப்பினர்களாக இருந்தவர்கள் பெரும்பாலோர் நெருக்கமான நண்பர்கள்

பொதுவாகவே வாழ்க்கை பற்றியோ படைப்புகள் பற்றியோ கட்சியினுடைய பார்வை விசாலமானதாயில்லை. இவர்கள் வாழ்க்கையை வெறும் வர்க்கப் போராட்டம் சார்ந்த இயக்கமாக மட்டுமே குறுக்கிப் பார்க்கிறார்கள்; வாழ்வை அதன் முழுப் பரிமாணத்தோடும் வீச்சோடும் பார்க்க மறுக்கிறார்கள்.

தானே... பார்வையில் லேசான கிண்டல் இருந்தது. உடனடி வர்க்கப் போராட்டத்திற்கு உதவாத வேறு எது எது பற்றியெல்லாமோ எழுதிக்கொண்டிருப்பதாக கருதினார்கள். பொதுவாகவே வாழ்க்கை பற்றியோ படைப்புகள் பற்றியோ கட்சியினுடைய பார்வை விசாலமானதாயில்லை. இவர்கள் வாழ்க்கையை வெறும் வர்க்கப் போராட்டம் சார்ந்த இயக்கமாக மட்டுமே குறுக்கிப் பார்க்கிறார்கள்; வாழ்வை அதன் முழுப் பரிமாணத்தோடும் வீச்சோடும் பார்க்க மறுக்கிறார்கள். அரசியல் ரீதியாக முற்போக்கு பேசும் இவர்கள் பண்பாட்டு ரீதியிலான விஷயங்களில் குறிப்பாக பாலியல்

சார்ந்த பிரச்சனைகளில் ரொம்பவும் ஆசாரப் பார்வையுடையவர்களாக இருக்கிறார்களே என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

கசடதபறவோடு உங்களுக்கு எப்படி அறிமுகம் ஏற்பட்டது.

நான் செம்மலரோடு தொடர்பு கொள்ளத் தொடங்கிய சில மாதங்களிலேயே கசடதபற தொடங்கப்பட்டிருந்தது. என் முகவரியை ஆனந்த விசுவன் அலுவலகத்தில் கேட்டு வாங்கியிருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். முதல் இதழை அனுப்பி வைத்திருந்தார்கள். அந்த இதழ் என்னை வெகுவாகப் பாதித்திருந்தது. நான் எழுதும் கதைகளை பெரும்பாலும் செம்மலருக்கே அனுப்பி வைப்பேன். இதழுக்கு இரண்டு மூன்று கதைகள் கூட எழுதியதுண்டு. ‘அஸ்வகோஷ்’, ‘ஆர். ஆர். எஸ்’, ‘ஏஜி’ என்கிற வெவ்வேறு பெயர்களில், பல கதைகள் அப்படியே பிரசுரமாகிவிடும். சில கதைகளை நிறுத்தி வைத்ததும் உண்டு. கசடதபற அறிமுகம் கிடைத்ததும் அதற்கும் எழுத ஆரம்பித்தேன். எழுதும் போது எதையும் இந்தப் பத்திரிகைக்காக என்று தீர்மானம் செய்து கொண்டு எழுதுவது கிடையாது. எழுதியதும் எனக்காகவே தோன்றும் இது எந்தப் பத்திரிகைக்குப் பொருத்தமாக இருக்கும் என்று. அதன்படி பார்த்து சிலதை கசடதபறவுக்கு அனுப்புவேன். கசடதபற எனக்கு முற்றிலும் புதிய தளம். அது சீரிய வாசகர்களைக் கொண்ட சிறிய வட்டம் என்பதால் அதற்கு அனுப்பும் கதைகளை, சற்று கூடுதல் கவனம் எடுத்து இறுக்கமும் செய்நேர்த்தியும் கொள்ள செதுக்கி செப்பம் செய்து அனுப்புவேன்.

கதை சொல்லும் முறை, வடிவம் இது போன்ற விஷயங்களில் உங்களை யாராவது பாதித்தாக நீங்கள் உணர்கிறீர்களா?

என்னுடைய உரைநடையை யாராவது பாதித்திருப்பதாகச் சொன்னால் புதுமைப்பித்தனையும் ஜானகிராமனையும் சொல்லலாம். என்னலும் பாய்ச்சலும் கொண்ட புதுமைப்பித்தனின் எழுத்து நடை என்னுள் மிகுந்த செல்வாக்கு செலுத்தியிருக்கிறது. பாத்திரங்களை மிகப் பக்கத்தில் நெருங்கி தோல், மயிர்க்கால் உட்பட மிக நுட்பமாகச் சித்தரிக்கும் ஜானகிராமனின் எழுத்தும், என்னை மிகவும் பாதித்திருக்கிறது. ஜெயகாந்தன் அப்போது புகழ்மிக்க எழுத்தாளராக பேசப்பட்ட போதும் அவர் எழுத்து என்னைக் கவரவில்லை. கலகக் குணமுள்ள ஒரு எதிர்ச் சிந்தனை

யாளர் என்கிற அளவில் மட்டுமே அவரை பார்க்க முடிந்ததேயன்றி ஒரு கலாபூர்வமான படைப்பாளியாக என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை என்றாலும் விகடனில் என்னுடைய கதையைத் தேர்ந்தெடுத்தவர் அவர்தான்.

வடிவம் பற்றிச் சொல்வதானால் எந்தக் கதையையும் எழுதுவதற்கு முன்னால் அக்கதையமைப்பு பற்றி எனக்குள் ஒரு வரைபடம் - கிராமம் உருவாகி விடும். இதனால் எந்தக் கதையும் இந்தப் புள்ளியில் ஆரம்பித்து இப்படித்தான் போய் முடியும் என்று ஒரு தீர்மானம் இருக்கும். இதற்கான வரைபடம் மூளியில்லாமல் அமைய வேண்டும் என்பதற்காகவே சில கதைகளை பலமுறை அடித்து, திருத்தி, சேர்த்து நீக்கி செப்பனிட்டிருக்கிறேன். சில கதைகள் இந்தத் தீர்மானத்தையும் தாண்டி முற்றிலும் எதிர்பாராத வேறு புள்ளிகளில் போய் முடிவதும் உண்டு. அப்படிப்பட்ட சமயங்களில் இவ்வரைபடச் செம்மைக்காக முழுக்கதையையும் அதற்கேற்பத் திருத்தியமைக்க நேரிட்டு மறுபடியும் வேறு விதமாய் எழுத உழைப்பை வாங்கும். எப்படியானாலும் வடிவ அமைப்பு நிறைவு தராமல் எந்தக் கதையும் கையைவிட்டுக் கிளம்ப அனுமதித்தது கிடையாது.

ஜி. நாகராஜன் இடதுசாரி அமைப்பு களுடன் தொடர்பு உடையவர்தான். கிட்டத்தட்ட நீங்கள் எழுதிய விஷயங்களைப் பற்றி அவரும் எழுதியிருக்கிறார். அவரைப் பற்றிய உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

நான் உணர்ந்த வரை ஜி. நாகராஜன் தான் சித்தரிக்கும் வாழ்க்கையில் அவர் ஒரு பார்வையாளருக்கான ஞானத்திலிருந்தே கதை சொல்வதாகப்படுகிறதே தவிர அதில் மூழ்கியெழுந்து அல்ல. 'நானை மற்றுமொரு நாளே'யையே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அதில் அவர் அப்பகுதி மக்களில் ஒருவராக அல்லாமல், அந்த வாழ்க்கைக்கு தன்னை உட்படுத்திக்கொண்டு அதில் புரண்டு நெளிந்து அதன் வகை மாதிரியாய்த் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ள இயலாமல் அவ்வாழ்வை வெளிப்படுத்த முடிந்திருப்பது தெரிய வரும். அவ்வாழ்பனுபவம் பீறிட்ட ஒன்றாய் அல்லாமல் வரம்பிடப்பட்ட ஒன்றாய் வெளிப்பட்டிருக்கிறது என்பதே என் கருத்து. இதற்குக் காரணம் ஜி. நாகராஜனின் அனுபவ வரம்பெல்லை தான்.

இப்படிச் சொல்வதால் ஜி. நாகராஜனின் எழுத்தையோ அவரது பங்களிப்பையோ குறைத்து மதிப்பிடு

வதாகப் பொருளில்லை. இலக்கியம் தொடராத மக்களைத் தொட்டதும் அம்மக்களது வாழ்வைச் சொல்ல முனைந்ததும் அவர் சிறப்பு - பங்களிப்பு. ஆனால் அதை ஆழமாய்ச் சொல்ல முடியாமல் போன அவரது அனுபவ வரம்பெல்லை பலவீனம்.

ஒரு படைப்பாளி தன் சொந்த அனுபவத்திலிருந்து முகிழ்த்தெழுந்து எழுதுகிற எழுத்திற்கும், கேள்வி, தகவல் ஞானத்திலிருந்து எழுதுகிற எழுத்திற்கும் பளிச்சென்று கண்டறிகிற வித்தியாசமிருக்கிறது என்று கருதுகிறேன். எனவே கேள்வி தகவல் ஞானத்தையும் படைப்பாளன் அனுபவமாய் மாற்ற கடுமையாக உழைக்க வேண்டும். பலதை இழக்க வேண்டும். இதற்கு நாம் எந்த மக்களைப் பற்றி எழுத முனைகிறோமோ அந்தப் பகுதி மக்களிடையே போய்த் தங்கி, அவர்களுள் ஒருவராக வாழ்ந்து, அவர்களது மொழி, பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள் இவற்றோடு நெருக்கமான உறவு கொண்டு, அவர்களோடு இரண்டறக் கலந்து, அவர்களது ஆன்மத் துடிப்பு வெளிப்பட அவ்வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்க வேண்டும், இலக்கியம் படைக்க வேண்டும் என்கிறேன்.

நானே கூட தீவிரமாக எழுதிக்கொண்டிருந்த நாட்களில் பல சமயம் நினைத்ததுண்டு. கீழ்வெண்மணிக்குப் போய்த் தங்கி அச்சம்பவம் பற்றி, அங்குள்ள மக்களின் வாழ்க்கை பற்றி ஒரு நாவல் எழுத வேண்டும் என்று. ஆனால் ஆசிரியப்பணி, கட்சிப்பணி, குடும்பம் என்று பல்வேறு நெருக்கடிகள். அத்திட்டம் நிறைவேறாமலே போய்விட்டது. இனி நிறைவேறும் என்கிற நம்பிக்கையும் இல்லை.

வெறும் தகவல்களைத் தொகுத்துக் கொண்டு இதுபற்றி ஏதாவதொன்று எழுதுவது என்றால் எப்போதோ எழுதியிருக்கலாம். ஆனால் அதில் அப்பகுதி மக்களின் வாழ்க்கை இருக்காது. அவர்களின் ஆன்மத்

துடிப்பு இருக்காது. இப்படிப்பட்ட ஆன்மத்துடிப்பு இல்லாத எழுத்தை எழுத எப்போதும் என் மனம் இடம் கொடுத்தது கிடையாது.

அமைப்பு ரீதியான நெருக்கடிகளில் இருந்துவிடுபட்டு தீவிரமாக இலக்கியத்தின்பால் திரும்புகிறீர்கள். அதன் பிறகு தொடர்ந்து எழுத்திலும் தொடர முடியாமல் போய்விடுகிறதே? அது ஏன்?

என்னிடத்தில் ஒரு சிக்கல் உண்டு. நான் எனக்கென்று ஏதாவதொரு இலக்கு வைத்து பயணப்பட முனையும்போது உடனடி முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பணி ஏதாவது குறுக்கிடுகிறது என்றால் அதில் கவனத்தைச் செலுத்தி அதற்கான செயல்பாடுகளில் இறங்கி விடுவேன். இதனால் இலக்கு தள்ளிப்போய், பிறகு சுத்தமாய் கை நழுவிடும் போய் விடும். படைப்பாளனுக்கு இது ஒரு பலவீனம் தான். என்றாலும் உடனடியாய் நம் இருப்பைக் கோரும் பிரச்சனையிலிருந்து ஒதுக்கி இப்படி எழுத்தில் முழுகியிருப்பது ஏதோ சுயநலம்போல் மனசுக்கு ஓர் உறுத்தலாய் இருக்கும். இப்படிப்பட்ட உறுத்தல் காரணமாகவும் பல திட்டங்களை நிறைவேற்ற முடியாமல் கை நழுவ விட்டிருக்கிறேன்.

இது ஒருபுறம் இருக்க எழுதுவது என்பதை ஒருவித இலக்கிய உரையாடலாகத்தான் நான் உணர்கிறேன். அதாவது படைப்பாளன் வாசகனோடு கலாபூர்வமாக உரையாடும் ஊடகம் என்பதாகவே இலக்கியம். இதில் "சமகாலத்தில் இருக்கும் யாருக்காகவும் நான் எழுதவில்லை. எதிர்காலத்தில் வர இருக்கும் யாருக்காகவோ தான் எழுதுகிறேன். அல்லது நான் எழுதிக் கொண்டேயிருப்பேனே தவிர பிரசுரிக்கமாட்டேன்; என் மரணத்திற்குப் பிறகே பிரசுரிப்பேன்" என்பது போன்றவற்றிலெல்லாம் எனக்கு உடன்பாடில்லை. ஒரு படைப்பாளி தன் படைப்புகளில் ஏதாவது ஒன்றிரண்டை இவ்வகைப் படுத்திச் சொல்லிக் கொள்ளலாமேயன்றி மொத்தப் படைப்பையுமே அப்படிச் சொல்ல முடியாது.

எனவே எழுதுவது உடனுக்குடன் வாசிக்கப்பட வேண்டும் என்பதே என் கருத்து. எழுதுகிற விஷயங்கள் இதழ்களில் கதையாகவோ, தொகுப்பாக நூலாகவோ வெளி வருவதற்கு வாய்ப்பற்ற தழுவல் எழுதுவதற்கான உந்துதலை தணியச் செய்துவிடுகிறது. இயல்பாகக் கிளர்ந்து வரும் இப்படிப்பட்ட படைப்பாக்கக் கருக்களை தணித்து தணித்து அவற்றின் துடிப்பை ஒடுங்கச் செய்வதன் விளைவாக காலப்போக்கில் ஒரு

இயல்பற்ற தன்மை உருவாகி அது படைப்பாற்றலையே குன்றச் செய்து விடுகிறது.

எடுத்துக்காட்டாகச் சொல்வதானால் செம்மலர் ஒரு 'மே' மலருக்குக் கதை கேட்டுதான் 'சிறகுகள் முளைத்து' எழுதினேன். அதை வெளியிடாமல் நிறுத்தி வைத்திருந்தார்கள். கதை பாட்டாளி வர்க்க நோக்கில் இல்லை என்று சொல்லி, அது அப்படியே கிடப்பில் போடப்பட்டுக் கிடந்தது. பிறகு 15 ஆண்டுகள் கழித்து 88இல் நண்பர் ஒருவர் அதை வெளியிட விரும்பிக் கேட்டபோதுதான் அதை செப்பம் செய்து, அதற்கு ஒரு பின்னூரையும் எழுதித் தந்தது. சர்ச்சையைக் கிளப்பிய அந்தப் பின்னூரையில் நான் குறிப்பிட்டிருந்தேன், பல்வேறு பிரச்சனைகளில் நான் தனியானாய் உணருவதாக. பொதியவெற்பன் போன்ற ஒரு சில நண்பர்களால் லாம் நீங்கள் அப்படியெல்லாம் கருதாதீர்கள். உங்களுடைய எண்ணங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள நாங்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறோம் என்று எழுதியிருந்தார்கள். சிலர் நேர்ப் பேச்சிலும் இதே போன்ற கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். ஆனால் இப்படிப்பட்டவர்கள் எத்தனை பேர் இருக்க முடியும். ஒரு 15, 20 பேர் இருக்கலாம். இவர்களும் ஒரு நிறுவனமாக, அமைப்பாகச் சேர்ந்து செயல்பட முடியாத நிலை. இப்படிப்பட்ட நிலையில் பெரிதாக என்ன சாதித்துவிட முடியும் சொல்லுங்கள்... ஆனால் தற்போது இந்நிலையில் எவ்வளவோ மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. புத்தக வெளியீட்டு நிறுவனங்கள், இதழ்கள் பெருகியிருக்கின்றன. சிந்தனையாளர்கள் பெருகியிருக்கிறார்கள். வாசிப்பும் கூடியிருக்கிறது. அப்போது எழுத முடிந்தது, பிரசுர வாய்ப்பு இல்லை. இப்போது பிரசுர வாய்ப்பு இருக்கிறது, எழுத முடிவதில்லை. அதுதான் சிக்கல்.

அந்தத் தொகுப்பின் பின்னூரையில் தான் என்று நினைக்கிறேன் - கார்ல் மார்க்ஸ் ஒரு கலைஞன் என்று நீங்கள் சொல்லியிருந்தீர்கள். அதைக் கொஞ்சம் விளக்க முடியுமா?

மார்க்சின் நூல்களைப் படித்தபோது அவர் எழுத்தின் வெளிப்பாடு எனக்கு இந்த எண்ணத்தை ஏற்படுத்தினாலும் அவரது வாழ்வின் சாரத்தைக் கூறும் "மார்க்ஸ் பிறந்தார்" என்கிற நூல்தான் இக்கருத்தை எனக்கு மேலும் உறுதிப்படுத்தியது. துடிப்பும் ஆவேசமும் மிக்க இளம் கவிஞனாக வெளிப்பட்ட மார்க்ஸ் ஒரு சமயத்தில் எழுத்தாளனாக வேண்டும் என்று நினைத்திருக்கிறார். இசைப்

பாடல்கள், கவிதைகள் எழுதித் குவித்தார். ஒரு வரலாற்று நாடகத்தையும் நையாண்டி நாவலையும் கூட எழுதினார் என்பதாக அதில் குறிப்பிடப்படுகிறது. நுட்பமான, துக்குமமான விஷயங்களில் ஆர்வமும், அதைக் கலாபூர்வமாக அணுகும் மேதைமையும் மட்டும் மார்க்சிடம் இல்லாதிருந்திருக்குமானால் அவரது எழுத்துகள் இந்த அளவு ஆழ்ந்த ஞானத்தோடும் உயிர்ப்போடும் மிளிர்ந்திருக்க முடியுமா என்பது சந்தேகமே. என்னைப் பொறுத்தவரை கலையுணர்வு என்பதை மிகவும் மகத்தானதாகவே கருதுகிறேன்.

'மார்க்ஸ் பிறந்தார்' நூலில் வரும் கீழ்க்காணும் வரிகள் எனக்கு மிகவும் பிடித்தமானவை. நண்பர்கள் பலருக்கு அவ்வாசகத்தைக் குறிப்பிட்டே அந்த நூலை அன்பளிப்பாகவும் தந்திருக்கிறேன்:

இளைஞர்களுடைய மனங்களைப் பண்படுத்துகிற மனிதகுலக் கலாச்சாரம் என்கிற மாபெரும் சோதனைச் சாலையில் இரண்டு துறைகள் மிக முக்கியமான பாத்திரத்தை வசிக்கின்றன என்று கூறலாம். அவை கலையும் தத்துவஞானமும் ஆகும்.

ஆனால் இன்று இடதுசாரி அமைப்புகளில் உள்ள பெரும்பாலான தலைவர்களுக்கு போதுமான கலையுணர்வும் கிடையாது; தத்துவ ஞானமும் கிடையாது. இதனாலேயே கட்சி படைப்பாக்கத்தின் அற்று செயல்பாடுகள் குன்றியும் வறட்டுத்தனமாக

என்னுடைய உரைநடையை யாராவது பாதித்திருப்பதாகச் சொன்னால் புதுமைப்பித்தனையும் ஜானகிராமனையும் சொல்லலாம். எள்ளலும் பாய்ச்சலும் கொண்ட புதுமைப்பித்தனின் எழுத்து நடை என்னுள் மிகுந்த செல்வாக்கு செலுத்தியிருக்கிறது. பாத்திரங்களை மிகப் பக்கத்தில் நெருங்கி தோல், மயிர்க்கால் உட்பட மிக நுட்பமாகச் சித்தரிக்கும் ஜானகிராமனின் எழுத்தும், என்னை மிகவும் பாதித்திருக்கிறது.

வும் இருந்து வருகிறது என்பது எனது மதிப்பீடு.

இன்னொன்றையும் நீங்கள் பார்த்தீர்களென்றால் மார்க்ஸ் மறைந்த போது உடனிருந்த எங்கெல்ஸ் மார்க்சின் உடலுடன் அவரது தந்தையாரது புகைப்படத்தையும் வைத்து அடக்கம் செய்தார் என்று ஒரு தகவல். மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ் நினைவுக் குறிப்புகள் நூலிலேயே வருகிறது. ஒரு நோக்கில் இது மூட நம்பிக்கையாகக் கூட சிலருக்குத் தோன்றலாம். எனில் மார்க்சின் ஆளுமை வளர்ச்சியில் அவரது தந்தையார் பெரிதும் அக்கறை கொண்டு அதற்காகப் பெரும் பங்கு ஆற்றியிருக்கிறார். மார்க்ஸ் மறைவுக்கான இறுதியுரையில் எங்கெல்ஸ் இது பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். மார்க்சியத் தத்துவத்தை அதன் விஞ்ஞானபூர்வ அணுகுமுறையை வகுத்தவருக்கு, அவரோடு உடனிருந்து உழைத்தவர் இது போன்ற சராசரி உணர்வுகளுக்கு இடம் கொடுக்கலாமா, இதற்கு ஏதாவது அர்த்தம் இருக்க முடியுமா என்றால் இல்லைதான். ஆனால் இங்கு தான் மனிதம், கலையுணர்வு இருப்பதாக எனக்குப்படுகிறது. இதைத்தான் என்னுடைய ஏரியாவாகவும் கருதுகிறேன்.

மார்க்ஸ் ஒரு கலைஞன் என்று சொன்னீர்கள். அது சரிதான். அவருடைய எழுத்துக்களில் ஒரு கலாபூர்வமான மெளனத்தை (creative silence) பார்க்க முடியும். முதலாளித்துவத்தைச் சாடும் போதும் விவாதத்தில் ஈடுபடும் போதும் ஒரு விதமான நகைச்சுவை இழையோடுவதைப் பார்க்க முடியும். உங்க ளிடம் நான் கேட்க விரும்புவது என்ன வென்றால் 'எட்டுக் கதைகள்' எழுதிய படைப்பாளியான இராசேந்திர சோழன் கட்டுரைகள் எழுதும்போது படைப்பாளி என்பதற்கான தடயமே இல்லாமல் எழுதுவதற்கான காரணம் என்ன?

ஒரு படைப்பை உருவாக்கும்போதும், ஒரு கட்டுரையை எழுதும்போதும் எனக்கு இருக்கும் மனநிலைகள் வேறு வேறு. படைப்பை உருவாக்கும்போது அதன் வீர்யமே எனக்கு முக்கியம். எனவே அதனை வீர்யம் இழக்காமல் பார்த்துக் கொள்வதிலேயே எனது அக்கறை இருக்கிறது. ஆனால் கட்டுரை எழுதும்போது அப்படியல்ல. எழுதுகிற விஷயம் படிக்கிறவர்களைச் சென்றடைய வேண்டும், குழப்பமின்றித் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும் என்கிற நோக்கமே முதன்மையான தாய் இருக்கிறது. எனவே எந்த அளவு எளிமையாய் சொல்லமுடி

யுமோ அந்த அளவு எளிமையாய் சொல்ல முயல்கிறேன்.

அறிவை சனநாயகப்படுத்துவது என்பதும் இங்கு எனக்கு முக்கியமாகப் படுகிறது. பல சந்தர்ப்பங்களில் அறிவே அதிகாரமாகி ஆதிக்கம் செலுத்தும்போது, அவ்வதிகாரத்தைத் தகர்க்கவும், அது சார்ந்த ஆதிக்கத்தை நிர்மூலமாக்கவும் மக்களை விழிப்பூட்டுவது என்கிற நோக்கிலும் இந்த எளிமை தேவைப்படுவதாகக் கருதுகிறேன்.

இதில் இன்னொரு விஷயமும் இருக்கிறது. குறிப்பிட்ட அறிவுத்தரத்தில் இருப்பவர்களிடையே நடைபெறும் விவாதத்தின் தன்மையும், சாதாரண பாடமரபு புரிதலுடன் உள்ளவர்களைச் சென்றடையும் நோக்குடன் எழுதப்படும் எழுத்தும் ஒரே தரத்தில் இருக்க முடியாது என்றே தோன்றுகிறது.

கட்டுரை எழுதுவதற்கு evocative lines தேவையில்லை என்று சொல்ல வருகிறீர்களா?

அப்படிச் சொல்ல வரவில்லை. இப்படிப்பட்ட பொருட் செறிவும் உணர்ச்சித் தூண்டலும் மிக்க வரிகள் எழுதப்படும் பொருள் சார்ந்தும், எழுதுபவரின் ஆற்றல் சார்ந்தும் வெளிப்படுவது இயல்பானதே. அது சொல்ல வருகிற கருத்துக்கு உயிருட்டுவதாகவும், வாசிப்பில் ஈர்ப்பை ஏற்படுத்துவதாகவும் இருக்கிறது என்பதும் உண்மைதான்.

என்றாலும் இது எழுதப்படும் நோக்கு சார்ந்தும் எழுதப்படும்போது உள்ள மனநிலை சார்ந்தும் அமைகிறது என்றே கருதுகிறேன். படைப்புருவாக கத்திற்கும், ஆய்வுக் கட்டுரைகளுக்கும், ஆய்ந்த ஒரு விஷயத்தை அனைவருக்கும் புரியும்படிச் சொல்வதற்கும் இடைவெளிகள் உண்டு. சரத் சந்திரரை ஒரு வாசகர் சந்தித்த போது 'நீங்கள் எழுதுவது எங்களுக்குப் புரிகிறது. ஆனால் தாகூர் எழுதுவது எங்களுக்குப் புரியவில்லையே' என்று கேட்டாராம். அதற்கு சரத் சந்திரர் 'தாகூர் எங்களுக்காக எழுதுகிறார். நான் உங்களுக்காக எழுதுகிறேன்' என்றதாகச் சொல்வார்கள். அதே போன்றதொரு விஷயம் தான் இது. மார்க்ஸும் எங்கல்சும் நம் போன்றவர்களுக்காக எழுதினார்கள் என்றால் அவர்களிடமிருந்து கற்றதை நாம் சாதாரண மக்களுக்கும் புரியும்படியாக எழுத வேண்டும் என்கிற வெளிப்பாட்டின் முயற்சியே என்கட்டுரைகள். அதாவது படைப்பாளர்களுக்காகவும், சிந்தனையாளர்களுக்காகவுமான எழுத்துகளுக்கும், மற்றவர்களுக்காக எழுதப்படுகிற எழுத்துகளுக்கும் இடையிலான வித்தியா

சம். ஆய்வரங்கிலே வாசிக்கப்படுகிற கட்டுரைக்கும், வெகுசன அரங்கில் நிகழ்த்தப்படும் உரைக்கும் இடையில் உள்ள வித்தியாசம்தான் இது. நீங்கள் உதயம் நடத்திய காலத்தில் அதற்கான வரவேற்பு எப்படி இருந்தது?

நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. கட்சித் தோழர்கள் கட்சி சார்பற்ற பிற சனநாயக உணர்வாளர்கள் அனைவருமே ஆர்வமுடன் வாங்கிப் படித்து ஆதரவளித்தனர். இடதுசாரி இலக்கியம் எது என்பதை அடையாளப்படுத்தவும், எதிர்த்தரப்பு வாதங்களுக்குப் பதில் அளிக்கும் விதத்திலும் அது முக்கியப் பங்காற்றும் வகையிலேயே இயங்கி வந்தது. என்றாலும் சிறு பத்திரிகைகளுக்கேயுரிய பொருளாதார இடர்ப்பாடுகளை உதயமும் எதிர் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. அதே

வேளை செம்மலர் வாசர்களில் பிரக்ஞைபூர்வமான ஒரு பிரிவினர் செம்மலர் வாங்குவதையும், வாசிப்பதையும் நிறுத்தி உதயத்திற்கு ஆதரவு தேடும் முயற்சியில் இறங்கினார். இது கட்சிக்குப் பிடிக்கவில்லை. செம்மலருக்கு போட்டியாக இன்னொரு பத்திரிகை வேண்டாம்; நாம் சக்தியை ஒன்றுபடுத்த வேண்டுமே தவிர சிதற விடக்கூடாது என்று சொல்லி உதயத்தை நிறுத்திவிட கட்சியில் கட்டளையிட்டார்கள். உதயத்தோடு தொடர்புடையவர்கள் அனைவருமே கட்சி உறுப்பினர்கள். கட்சி முடிவை மீறி உதயத்தைத் தொடர்ந்து நடத்துவதா இல்லை நிறுத்தி விடுவதா என்கிற கேள்வி எழுந்தது. கட்சி அமைப்புடன் மோதும் வலு, படைப்பாளர்களுக்கோ பணியாளர்களுக்கோ யாருக்கும் இல்லை. உதயத்தின் உள்கட்டுமானமும் அதற்கு உகந்ததாக இல்லை எனவே உதயத்தை அஸ்தமனத்திற்குள்ளாக்க வேண்டிய தாயிற்று.

அப்படி நிறுத்திய காலத்தில் அந்த மாதிரி எழுதுபவர்களை உற்சாகப்படுத்தல், அந்த மாதிரியான எழுத்தாளர்களைத் தேடுதல் போன்றவற்றைச் செய்ததுண்டா?

இதை ஓர் இலக்காகக் கொண்டு முறையாகச் செயல்பட்டதாய்ச் சொல்ல முடியாது. எழுத்து மூலம் அறிமுகம் கொண்டு சந்திக்க வாய்தவர்களோடு நேரில் உரையாடியிருக்கிறேன். என்றாலும் இதிலும் ஒரு சிக்கல். அன்று இருந்த இரண்டு பெரிய இடதுசாரி இயக்கங்களில் சி. பி. ஐக்கு தி. க. சியும், சி. பி. எம்முக்கு கே. முத்தையாவுமே இலக்கிய அமைப்புக்குப் பொறுப்பாளர்களாயிருந்தார்கள். இவ்விருவருடைய இலக்கியக் கோட்பாடுகளோடும் எனக்கு உடன்பாடு இருந்தது கிடையாது. தி. க. சியோடு நெருக்கமான பரிச்சயம் இல்லையென்றாலும் சென்னை 'இலக்கியச் சிந்தனை'க் கூட்டங்களில் அவரைச் சந்தித்தும், அவர் உரையைக் கேட்டுமிருக்கிறேன். கே. முத்தையாவோடு உடன்பாடற்ற நிலையில்தான் உதயம் தொடங்கி நடத்தியதும். இவ்விரு அமைப்புகளிலும் இருந்தவர்கள்தான் உதயத்திற்கும் ஆதரவளித்து அதற்கு பங்களிப்பு செலுத்தி வந்தனர். உதயம் நின்று போன பிறகு இவர்களுடனான தொடர்பும் ஏறக்குறைய நின்றுபோன நிலை. இதிலும் பெரும்பாலோர் அமைப்பு சார்ந்த அங்கீகாரம் நாடுபவர்களாக இருந்தார்களே தவிர தரம் நாடுபவர்களாக இல்லை. அதற்கான தேடலும் இல்லை. எழுத்து பற்றிய பேச்செதுவும் இவர்களுக்குப் பாராட்டுரையாக இருக்கவேண்டும் என்கிற விருப்பமும் அது சார்ந்த எதிர்பார்ப்புமே மிகுந்திருந்ததாகத் தோன்றியது. எழுத்தின் உண்மையான மதிப்பீட்டை அறியும் ஆர்வமோ அக்கறையோ இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இதனால் மாற்றுப் பார்வைகளை முன்வைப்பதோ, குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டுவதோ இவர்களுக்கு வேண்டாததாக, விரும்பத்தகாததாக இருந்தது. தவிர என்னுடைய அக்கறைகளும் இலக்கியம் தாண்டி வெவ்வேறு தளத்திற்குப் போய்விட்டன.

மார்க்சிய அமைப்புக்குள் இப்போது நம்பிக்கை தரக்கூடிய படைப்பாளியாக யாரைக் கருதுகிறீர்கள்?

நம்பிக்கை தரும் படைப்பாளி என யாரையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிற மாதிரி எனக்குத் தோன்றவில்லை. இப்படிச் சொல்வதற்கு எனக்குச் சங்கடமாகத்தான் இருக்கிறது என்றாலும் இருக்கிற உண்மையைத்தானே சொல்லமுடியும். 'தமிழ் இனி 2000'

கருத்தரங்கிற்காக “மார்க்சிய இலக்கியம்” குறித்து கட்டுரை வாசிக்கக் கேட்டுக்கொண்டபோது தயக்கத்துடன் தான் அதை ஏற்றுக் கொண்டேன். இலக்கியத்தோடு தொடர்பு விட்டுப்போன இந்த இருபது ஆண்டுகளில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருக்கலாம். பல நமது கவனத்துக்கு வராமல் போயிருக்கலாம். குறுகிய காலத்தில் அவ்வளவையும் உள்நுழைந்து பார்க்கச் சாத்தியப்படுமா என்கிற அச்சம், என்றாலும் இதை ஒரு வாய்ப்பாகக் கொண்டேனும் அந்த இடைவெளியை இட்டு நிரப்பி விடலாம் என்கிற முனைப்புடன் இடையில் வெளிவந்த அனைத்துப் படைப்புகளையும் அது சார்ந்த தகவல்களையும் தொகுத்துக்கொண்டு படித்துப் பார்த்தேன். மார்க்சிய இலக்கியம் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எப்படியிருந்ததோ அப்படியேதான் இப்பவும் இருந்தது. இதில் பெரிய மாற்றமோ முன்னேற்றமோ எதுவும் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. இப்படிச் சொல்வது பலரை கோபமுட்டுவதாக இருக்கலாம். என்றாலும் இந்தக் கோபம் இருப்பதை நியாயப்படுத்துவதற்குப் பயன்படாமல் புதிதாக செய்யத் தூண்டுவதாக அமையுமானால் நல்லது.

அப்படி இருப்பதற்கு என்ன காரணம்தான் நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?

இடதுசாரி அமைப்புகளின் படைப்பாக்கத் திறனற்ற சந்தர்ப்பவாத தேர்தல் அரசியலே காரணம் என்று தோன்றுகிறது. அறிவுத் துறையின் அற்புத ஊற்று என வற்றாத வளம் கொழிக்கும் மார்க்சியத் தத்துவத்தை இவர்கள் பஞ்சப்படிக்கும், போனசுக்கும், பாராளுமன்ற இருக்கைக்கும் பேரம்பேசும் தரவுக் கோட்பாடாக மாற்றியதுடன் அதை நியாயப்படுத்தியும் வாதம் புரிந்தார்கள்.

புரட்சிப் பாதையில் நம் பிக்கை வைத்து துடிப்போடும் எழுச்சியோடும் அமைப்புக்கு வந்த அல்லது அமைப்பின்பால் எதிர்பார்ப்பு கொண்ட பல இளம் படைப்பாளிகள் சோர்வுக்கும் அவநம்பிக்கைக்கும் ஆளானார்கள். அல்லது திசை மாறி வேறு நம்பிக்கைகளை நாடிப் போயினர்.

தேர்தல் அரசியல், உன்னத லட்சியங்களையும், உயரிய சிந்தனைகளையும் பதவி நாற்காலிகளில் கட்டிப் போட்டு அதற்கு சேவகம் புரிய வைத்து சிறுமைப்படுத்தியதுடன், பல படைப்பாளிகளையும் அதற்கு பாத பூசை செய்ய வைத்தது.

பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு, பகுத்தறிவு, தமிழ்த் தேசியம், பெண் விடுதலை என பன்முகப்பட்ட சிந்தனைகளை

நுட்பமான, சூக்குமமான விஷயங்களில் ஆர்வமும், அதைக் கலாயர்வமாக அணுகும் மேதைமையும் மட்டும் மார்க்சிடம் இல்லாதிருந்திருக்குமானால் அவரது எழுத்துகள் இந்த அளவு ஆழ்ந்த ஞானத்தோடும் உயிர்ப்போடும் மிளிர்ந்திருக்க முடியுமா என்பது சந்தேகமே.

முன்வைத்த பெரியாரை அவரது வழித் தோன்றல்கள் எப்படி தங்கள அரசியல் ஆதாயத்திற்குகந்த வகையில் குறுக்கிப் பயன்படுத்தி கொண்டார்களோ அதே கைக்காயத்தை இங்குள்ள இடது சாரிகள் மார்க்சுக்கும் செய்தார்கள்.

நமது மண் என்ன, அதன் மரபு என்ன, வாழ்முறை என்ன, இங்கு உருவான தத்துவங்கள் எவை, நமது மண்ணின் தத்துவங்களுக்கும் மார்க்சியத்திற்குமான உறவு என்ன, இதன் வழி இந்த சமூகத்தை உய்விப்பது எப்படி என்று அதை நோக்கிய செயல்பாடுகளை இலக்காக கொண்டு இயங்க இங்கு அறிவார்ந்த அமைப்புகள் இல்லை. இதனால் ஆழ்ந்த படைப்பாளிகளையும் அறிவாளிகளையும், இவ்வமைப்புகள் கவரவில்லை.

அமைப்பு என்பது துடிப்புமிக்க ஒரு மனிதனிடம் பொதிந்து கிடக்கிற அளப்பரிய ஆற்றல்களைக் கட்டவிழ்த்து விட்டு செயல்படத் தூண்டுவதாக அமைய வேண்டுமேயல்லாது அவனைக் கட்டிப் போட்டு சிறைப்படுத்தக்கூடாது. காயடித்து வீர்யம் இழக்கச் செய்யக்கூடாது. ஆனால் இன்றுள்ள அமைப்புகள் இதைத் தான் செய்து கொண்டிருக்கின்றன. இங்கு மக்களுக்கு வழிகாட்டத்தக்க அமைப்புகளும் இல்லை; அதற்கான தலைவர்களும் இல்லை.

பெரியாருக்கோ பிற திராவிட இயக்கத் தலைவர்களுக்கோ கலை இலக்கியம் பற்றி பெரிய மரியாதையோ மதிப்போ கிடையாது. எனவே அந்தக் இயக்கத்தினிடமிருந்து இலக்கியப் படைப்புகள் உருவாகாததில் ஆச்சரியப்பட ஏதுமில்லை. காந்தியத்தை

எடுத்துக் கொண்டாலும் அப்படித் தான். அவர்களுடைய கொள்கைகளை, சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்துவதற்கான கருவியாகத்தான் இலக்கியத்தைப் பார்க்கிறார்கள். ஆனால் கலை இலக்கியங்களின் மீது மிகுந்த பற்றுதல் கொண்ட கார்ல் மார்க்ஸின் சிந்தனைகளால் உருவான இயக்கத்தின் இலக்கியப் பங்களிப்பு ஏன் பல வீனமாக இருக்க வேண்டும்?

இந்தப் பிரச்சனையில் முதலில் ஒன்றைத் தெளிவுபடுத்திவிட விரும்புகிறேன். இத்தனை பலவீனங்களுக்கு மத்தியிலும் சமூக நோக்குள்ள, புதிய பார்வையுள்ள பல முற்போக்கான படைப்புகளை யாராவது தந்திருக்கிறார்கள் என்றால் அவர்கள் இடதுசாரிகளாகவோ அல்லது இடதுசாரி அமைப்பு சார்ந்தவர்களாகவோதான் இருந்திருக்கிறார்கள் என்பது முதலில் குறிப்பிடத்தக்கது.

சுதந்திரத்திற்குமுன் மணிக்கொடி என்றால் சுதந்திரத்திற்குப்பின் சாந்தி, சரஸ்வதி, தாமரை, செம்மலர் என இடது சாரி இலக்கிய இதழ்களே செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளன. இதில் எழுதிய இடதுசாரி இலக்கியப் படைப்பாளிகளே தமிழின் முற்போக்கு இலக்கியத்திற்கு கணிசமான பங்களிப்பும் செய்திருக்கின்றனர். இவர்களைப் பட்டியலிட வேண்டிய அவசியமில்லை என்று நினைக்கிறேன். எனவே, இந்த இடதுசாரி இலக்கிய இதழ்களை, இலக்கியப் படைப்பாளிகளைப் புறக்கணித்து விட்டு தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை நோக்க முடியாது என்பதை நாம் முதலில் அங்கீகரிக்க வேண்டும். எனவே இடதுசாரி இயக்கத்தின் இலக்கியப் பங்களிப்பு பலவீனமாக இருக்கிறது என்பதைவிடவும் போதுமானதாக இல்லை என்று நோக்குவதே பொருத்தமாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

எந்த ஒரு இயக்கமும் தன் கொள்கைகளைப் பரப்ப படைப்புகளை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வதில் தவறு ஒன்றுமில்லை. பிரச்சனை என்னவென்றால் அப்படிப் பயன்படுத்துபவர்கள் தாங்கள் ஈடுபாடு கொண்டுள்ள தத்துவம் பற்றிய ஆழ்ந்த ஞானமோ, அதன் வெளிப்பாட்டிற்காக கையாளும் கலை வடிவம் பற்றிய போதுமான புரிதலோ இல்லாமல் வறட்டுத்தனமாகச் செயற்படுகிறார்கள் என்பதுதான். கலையுணர்வு, தத்துவ ஞானம் பற்றி நாம் ஏற்கனவே சார்ந்ததை இங்கு நினைவுபடுத்திக் கொண்டால் போதும். இந்தப் பலவீனத்தின் காரணத்தைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

எப்போது கட்சியைவிட்டு வெளியேறி தமிழ்த் தேசப் பொதுவுடைமைக் கட்சியைத் தொடங்கினீர்கள்?

நாங்கள் சி. பி. எம். கட்சியை விட்டு வந்த உடனேயே “தமிழ்த் தேசப் பொதுவுடைமைக் கட்சி” என்கிற பெயரில் கட்சி தொடங்கிவிடவில்லை. இதற்கு ஒரு சிறு பரிணாம வளர்ச்சி உண்டு.

கட்சியின் சந்தர்ப்பவாத தேர்தல் அரசியல், தொழிற்சங்கவாதம், தேசிய இனப்பிரச்சனை, மொழிப்பிரச்சனை, ஈழப்பிரச்சனைகளில் அதன் நிலைப்பாடு. இதனால் அதிருப்தியடைந்திருந்த நாங்கள் - பலர் பெரும்பாலும் தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் இருந்து செயல்பட்டவர்கள் என்பது முக்கியம் - அவ்வப்போது தனித்து சந்தித்துப்பேசிக்ருத்துகளைப் பகிர்ந்து கொண்டிருந்தோம். அப்போது ஆந்திராவில் ஓம் கார் என்னும் தோழர், ஆந்திர சட்டமன்ற உறுப்பினராகயிருந்தவர் கட்சியிலிருந்து மாறுபட்டு மாற்று ஆவணம் ஒன்றை முன்வைத்து நடவடிக்கைக்கு உள்ளானதாக செய்தி வெளிவர அவர் கருத்து அறியவும் அவரைத் தமிழ் நாட்டுக்கு வரவழைத்து நமது தோழர்களைச் சந்திக்க வைக்கவும் முயற்சித்தோம். சந்திப்பு நடந்த மறுநாளே இது கட்சிக்குத் தெரிந்து அதற்கு அடுத்த நாளே அனைவர் மீதும் விசாரணை மேற்கொள்ளப்பட்டு நடவடிக்கையும் எடுக்கப்பட்டது.

வெளியே வந்தவர்கள் உடனடியாக ஒன்றுகூடி தஞ்சை. பெ. மணியரசனை - இவரும் த. மு. எ. சவில் பணியாற்றியவர்; தொடக்க நாட்களில் கவிதைகள் எழுதி “மனிதனைப்பாடுவேன்” என்று ஒரு கவிதைத் தொகுப்பையும் கொண்டு வந்திருக்கிறார் - அமைப்பாளராகக் கொண்டு மார்க்சிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி எம். சி. பி. என்கிற அமைப்பைத் தொடங்கினோம். பிறகு வெவ்வேறு மாநிலங்களில் இதே போன்று கட்சியை விட்டு வெளியேறியவர்கள் ஒன்றுகூடி எம். சி. பி. ஐ. என்கிற அகில இந்திய அமைப்பை உருவாக்கி அதன் முதல் மாநாட்டை முசாபர் பூரில் நடத்தினோம். இதெல்லாம் நடந்தது 1985இல். இது நீண்ட நாள் நிலைக்கவில்லை. இந்த அமைப்பின் வட இந்தியத் தலைவர்கள் தேசிய இனப்பிரச்சனையில், மொழிப்பிரச்சனையில், ஈழப்பிரச்சனையில், தேர்தல் பிரச்சனையில் சி. பி. எம். கட்சியின் மறுபதிப்பு போலவே கருத்து கொண்டிருந்தனர்.

இதனால் வெறுப்புற்ற நாங்கள் ‘எம். சி. பி. ஐ’யில் இருக்கும்போதே மேற்

குறித்த பிரச்சனைகளில் ஒத்த கருத்துள்ளவர்களை ஒன்றுதிரட்டி “தமிழ்த் தேசத் தன்னுரிமை மாநாடு” என்கிற பெயரில் 90 பிப்ரவரியில் சென்னையில் ஒரு மாநாட்டை நடத்தினோம்.

இம்மாநாட்டிற்குப் பிறகு அகில இந்திய அமைப்பு சரிப்பட்டு வராதது என்று அதிலிருந்து விலகி “தமிழ்த் தேசப் பொதுவுடைமைக் கட்சி” என்கிற பெயரில் தனி அமைப்பு தொடங்கி 92 பிப்ரவரியில் அதன் முதல் மாநாட்டை காஞ்சியில் நடத்தி அதிலிருந்து அப்படியே செயல்பட்டு வருகிறோம்.

வட இந்தியத்தலைவர்களோடும் உங்களுக்கு முரண்பாடு வந்தது என்கிறீர்கள். என்ன வகையான முரண்பாடு?

இந்தியா ஒரு தேசமல்ல, அது பல தேசங்களை ஒன்றிணைத்த ஒரு துணைக்கண்டம் என்பதும் இந்திய தேசியம் என்பதே புனைவான, வலிந்து இட்டுக்கட்டப்பட்ட கருத்தாக்கம் என்பதும் வரலாற்று ஆய்வாளர்களது பொதுவான முடிவு. அதாவது இந்தியா என்று ஒரு தேசமுமில்லை. இந்தியன் என்கிற ஒரு தேசிய இனமும் இல்லை என்பதே இதன் பொருள்.

பண்டை நாள் முதலே சுயேச்சையான தனித்தனி அரசுகளால் ஆளப்பட்டு வந்த தமிழகம் பல்வேறு படையெடுப்புகளுக்கு உள்ளாகி, பின்வெள்ளை ஆட்சியால் அடிமைப்படுத்தப்பட்டது. வெள்ளை ஆட்சியே இந்தியாவில் உள்ள தேசிய இனங்கள் அனைத்தையும் ஒன்றிணைத்து ஒரே அதிகாரத்தின்கீழ் கொண்டு வந்தது. சுதந்திரத்திற்குப் பின்னும் இதில் ஏதும் மாற்றமில்லாமல் இந்த ஒன்றை அதிகாரம் அப்படியே இன்னும் தொடர்ந்து நீடித்து வருகிறது. சுதந்திர இந்தியாவுக்கென்று உருவாக்கப்பட்ட இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் இந்தியாவில் உள்ள தேசிய இனங்களுக்கு சம உரிமை வழங்கவில்லை.

STATEMENT ABOUT OWNERSHIP
AND OTHER
PARTICULARS ABOUT THE
PERIODICAL KALACHUVADU
(TAMIL BIMONTHLY)

FORM IV
(See Rule 8)

1. Place of publication	: Nagercoil
2. Periodicity of publication	: Bimonthly
3. Printer's name	: M. Biju
Whether citizen of India	: Yes
Address	: Print Point Offset Press 103 Sahotharar St Nagercoil 629 002
4. Publisher's name	: S.R. SUNDARAM
Whether citizen of India	: Yes
Address	: 669 K.P. Road Nagercoil 629 001
5. Editor's name	: S.R. SUNDARAM
Whether citizen of India	: yes
Address	: 669 K.P. Road Nagercoil 629 001
6. Name and address of individuals who own the periodical and partners or shareholders holding more than one percent of the total capital	: S.R. SUNDARAM 669 K.P. Road Nagercoil 629 001
I, S.R. Sundaram, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.	
Nagercoil 1.3.2002	S.R. SUNDARAM Publisher

மாறாக அத்தேசிய இனங்களின் உரிமைகளை மறுத்து, அவ்வரிமைகளைப் பறிமுதல் செய்து ஒடுக்கி வருகிறது. எனவே இந்த ஒடுக்கு முறைகளிலிருந்து தமிழகத்தை மீட்கவேண்டும் என்பதே த. தே. பொ. கவின் இலக்கு.

அதாவது தமிழகத்தின் அரசியல், பொருளாதார, சமூக, மொழி, பண்பாட்டு உரிமையனைத்தும் தமிழகத்திடமே இருக்கவேண்டும். இது எதுவுமே தில்லியால் தீர்மானிக்கப்படுவதாக இருக்கக்கூடாது என்பதே எங்கள் கொள்கை. இதையே நாங்கள் “தன்னுரிமை” என்கிறோம்.

சோவியத் ஒன்றியத்தின் வீழ்ச்சி, கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் சோஷலிச அரசுகளின் வீழ்ச்சி மார்க்சியத்தின் வீழ்ச்சியா?

இது மார்க்சியத்தின் வீழ்ச்சி அல்ல. மார்க்சியம் என்பது இயற்கை, சமூகம் பற்றிய அதன் இயக்கம் பற்றிய அறிவியல் பூர்வமானதோர் அணுகுமுறையை முன்வைக்கும் ஒரு மகத்தான தத்துவம். இந்தத் தத்துவத்திற்கு இதுவரை எந்த வீழ்ச்சியும் நேர்ந்ததில்லை. இந்தத் தத்துவத்திற்கு மாற்றாக இதை நிராகரிக்கும்ளவுக்கு இதுவரை வேறு எந்தத் தத்துவமும் தோன்றவில்லை.

இத்தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட சில கோட்பாடுகளின், அதன் செயல்

பாடுகளின் பலவீனமே மேற்கண்ட சரிவுகளுக்குக் காரணம். எடுத்துக் காட்டாக 'பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதி காரம்' என்கிற கோட்பாட்டையே எடுத்துக்கொள்வோமே. மார்க்ஸ் காலத்தில் இக்கருத்தாக்கம் முன் வைக்கப்படவில்லை. மார்க்ஸ் - எங் கல்ஸ் 1848இல் வெளியிட்ட 'கம்யூ னிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை'யில் இது கிடையாது. 1871 பாரிஸ் கம்யூன் ஆய்வினும் அரசு அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் பாட்டாளி வர்க்கம் அதைத் தன்மயமாக்கி தன்நலனுக் குகந்த வகையில் வலுப்படுத்த வேண்டும் என்றுதான் சொல்லப்பட்டுள்ளதே தவிர சர்வாதிகாரமாய் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று குறிப்பிடப்படவில்லை. பின்னாளில் லெனின் காலத்தில் 1917இல் 'அரசு ம் புரட்சியும்' எழுதும்போதே 'பாட் டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம்' என்கிற இக்கோட்பாடு வலியுறுத்தப்படு கிறது. இதுவே பிறகு 'ஒரு கட்சி சர் வாதிக்காரமாக' உருவெடுத்து மாற்றுக் கருத்துகளை, மாற்று அமைப்புகளை ஓடுக்குவதாக மாறியது. கேட் பார் மேய்ப்பார் அற்ற கட்டுத்தளையோ, கண்காணிப்போ அற்ற இந்த 'ஒரு கட்சி சர்வாதிகாரமே' அனைத்துக் கேடுகளுக்கும் வழி வகுத்தது. எனவே 'பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம்' என்கிற இந்தக் கோட்பாடே வேண்டாம் என்று நாங்கள் முடிவு செய்திருக் கிறோம். எந்த ஒரு கோட்பாடும் அதன் தத்துவ பலத்தால்தான் நிலை கொள்ள முடிய வேண்டும் தவிர அதிகார பலத்தால் வன்முறையால் அல்ல. அப்படி அதை நிலை நாட்ட வும் முடியாது.

இது தவிர சோவியத் ஒன்றியத்திலும் கூட தேசிய இனப் பிரச்சனைகள் தோன் றியதையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். தேசிய இனங்களுக்கு 'சுய நிர்ண உரிமை - தன்னுரிமை' வேண் டும் என்றார் லெனின். புரட்சி நடை பெற்ற கையோடே ருஷ்யாவிலிருந்து பின்லாந்தை பிரிந்துக் கொடுத்தார். ஆனால் அவருக்குப் பிறகு என்ன நடந்தது? பால்டிக் நாடுகள் எனப் படும் லித்துவேனியா, லாட்வியா, எஸ்டோனியா ஆகிய தேசங்களிலேயே பெருமளவு ருஷ்யக் குடியேற் றம். பிற பகுதிகளிலும் ருஷ்ய மேலா திக்கம். தற்போது ருஷ்யாவிலேயே செசன்ய விடுதலைப் போராட்டம். இப்படி எவ்வளவோ பிரச்சனைகள். இப்படி எல்லாவற்றினுடைய படிப்பி னைகளையும் கவனத்தில் கொண்டு புதிய பாதையை வகுத்து முன்னேற வேண்டியுள்ளது. இதற்கும் மார்க்சி யம்தான் வழிகாட்டும் நெறியே அன்றி அதைத் தாண்டி வேறு ஒன்று அல்ல.

காரணம், மார்க்சியம் என்பது இறுகிக் கெட்டி தட்டிப்போன ஒரு கோட் பாடல்ல, அது காலாவதியாகிப் போவதற்கு. அது இயற்கை, பிரபஞ் சம் மற்றும் சமூக இயக்கம் பற்றிய படைப்பாக்கத்தின் மிக்க ஒரு கோட்பாடு, ஒரு அணுகுமுறை. இந்த அணுகுமுறைக்கு அழிவு கிடையாது. இந்த அணுகு முறைக்கு மாற்று கிடையாது. எனவே மார்க் சியத்திற்கு எந்த நாளிலும் வீழ்ச்சி யும் கிடையாது என்றே நான் உறுதி யாக நம்புகிறேன்.

என்னைப் பொறுத்தவரை எந்தத் தத் துவமும் அதிகாரத்தை குவித்துக் கொள்ளாமல் பரவலாகவும், சர்வாதி காரத்திற்குத் துணைபோகாமல் சன நாயகத்தை வழங்கவும், மாற்றுக்

மார்க்சிய இலக்கியம் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எப்படி யிருந்ததோ அப்படியேதான் இப் பவும் இருந்தது. இதில் பெரிய மாற்றமோ முன்னேற்றமோ எதுவும் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. இப்படிச் சொல்வது பலரை கோபமூட்டுவதாக இருக்க லாம். என்றாலும் இந்தக் கோபம் இருப்பதை நியாயப் படுத்துவதற்குப் பயன்படாமல் புதிதாக செய்யத் தூண்டுவ தாக அமையுமானால் நல்லது.

கருத்துகளை மதிக்கவும் வழி வகுத் தால் போதும். அந்தத் தத்துவம் தன்னைத்தானே சோதனைக்குட் படுத்திக் கொள்ள வாய்ப்பளிக்கும். இந்த சோதனையில் அது வெல்ல முடியுமானால் வெல்லட்டும்; வீழ்ந்து போகுமானால் வீழ்ந்து தொலையட் டும். இப்படிப்பட்ட சோதனையில் நிலைக்க முடியாத எந்தத் தத்துவத் தாலும் மக்களுக்கு எந்தப் பயனும் கிட்டப் போவதில்லை.

மார்க்சியத்தால் விலக்கப்பட்ட சிந்த னையாளர்கள் என்று சிலரைச் சொல் கிறார்களே... அவர்களைப் பற்றி உங்களது கருத்து என்ன?

அப்படிப்பட்ட சிந்தனையாளர்கள் முற்றாகப் புறக்கணிக்கத் தக்கவர் கள் அல்ல என்பது என் கருத்து. பொது

வுடமை அமைப்புகள், மார்க்ஸ் - எங் கல்ஸ் சிந்தனைகளை அவர்களது வழித் தோன்றல்களில் அதிகார பூர்வமானவர்களின் சிந்தனைகளை மட்டுமே முன்னிலைப்படுத்தி, இச் சிந்தனைகளோடு முரண்பட்டவர்களை, அல்லது அதிகாரபூர்வக் கோட்பாட்டிலிருந்து விலகி நின்றவர் களை, ஓடு காலிகள், சந்தர்ப்பவாதி கள், அராஜகவாதிகள் என முத்திரை குத்தி அவர்களைத் தீண்டத்தகாத வர்களாகவே நிராகரித்து வந்துள்ள ன். மார்க்சியத்தை ஏற்றுக் கொண்டு அதன் நோக்கில் சிந்தித்த இவர்கள் அதிகாரபூர்வ கோட்பாட் டிற்கு எதிராக சிந்தித்தார்கள், அல் லது பல கோட்பாடுகளின் உடன் பட்ட கருத்து கொண்டிருந்தாலும் ஒரு சிலவற்றில் மாற்றுச் சிந்தனை கொண்டிருந்தார்கள் என்பதனா லேயே இவர்களை முற்றாக புறந் தள்ளிவிட முடியுமா என்பதே கேள்வி. இதனால் அவர்கள் யார் அவர்கள் என்ன சிந்தித்தார்கள் என்ன சொன் னார்கள் என்பதைப் பற்றி எதுவுமே முழுமையாய் தெரிந்து கொள்ள முடியாமல் அவர்கள் பற்றி கட்சி என்ன சொல்கிறதோ அதுவே இறுதித் தீர்ப்பாகி விடுகிறது. எடுத் துக்காட்டாக காவுட்ஸ்கி பற்றி அல் லது டிராட்ஸ்கி பற்றி லெனின் என்ன சொன்னாரோ, கட்சி என்ன சொல் கிறதோ அதுவே அவர்கள் பற்றிய இறுதி மதிப்பீடாகி இதைத் தாண்டி கட்சி ஊழியர்கள் அவர்கள் பற்றி வேறு எதுவுமே அறிந்துகொள்ள முடியாமல் போய்விடுகிறது. இன்று மார்க்சியம் எதிர்கொள்ளும் பல பிரச்சனைகள் சார்ந்து அவர்கள் வேறுமாதிரி ஏதும் சிந்தித்திருக்க லாம்; ஏதும் பங்களித்திருக்கலாம் இல்லையா... தமிழ்ச் சூழலையே எடுத்துக் கொள்ளுங்களேன். கட்சி யால் அறிமுகப்படுத்தப் படுபவர்கள் மட்டுமே சரியான சிந்தனையாளர் கள்; அவர்களைப் படிப்பது மட்டுமே கட்சிக் கடமை என்னும் போக்கே ஊக் குவிக்கப்படுகிறது. போரியாரையோ, அம்பேத்காரையோ படிக்க வேண்டும் என்கிற எண்ணம் ஊக்குவிக்கப்படு கிறதா? இங்கு அயோத்திதாசப் பண்டிதர், இரட்டை மலை சீனிவாசன் என்றெல்லாம் சிந்தனையாளர்கள் இருந்தார்கள் அவர்கள் என்ன சொன் னார்கள் என்று கட்சிக்காரர்கள் எத் தனை பேருக்குத் தெரியும்? மிஞ்சிப் போனால் சிங்கார வேலரைப் பற்றிச் சொல்வார்கள். ஆனால் அவரையும் படிக்கச் சொல்லி வற்புறுத்துவது கிடையாது.

பொதுவாகவே படிக்கும் பழக்கத்தை கட்சி ஊக்குவிப்பது இல்லை. அதி

கம் படிப்பது ஆபத்து என்று கருதுகிறது. அல்லது தான் பரிந்துரைப்பதை மட்டுமே படிக்க வேண்டும் என்று கருதுகிறது. இதனாலேயே படிக்கச் சொன்னதையேகூட படிக்காமல் இருக்கிறார்கள் கட்சி ஊழியர்கள். இந்த நிலையில் விலக்கப்பட்ட சிந்தனையாளர்களைப் பற்றிய கவனம் எங்கே வரும்? படைப்பாக்க ரீதியான சிந்தனைகள் தூண்டப்படாத வரை இதற்கெல்லாம் விமோசனமே கிடையாது.

அமைப்பியல் வாதம் பின் நவீனத்துவம் போன்றவற்றை எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?

‘அமைப்பியல் வாதம்’ மார்க்சியம் முன் வைத்திருக்கும் கோட்பாடுகளை மேலும் செழுமைப்படுத்தியும், துல்லியமாகவும் புரிந்து கொள்வதற்குத் துணை செய்திருப்பதாகவே நான் கருதுகிறேன். மொழி பற்றியும், மானுடவியல் பற்றியும் இதன் ஆய்வுகள் பங்களிப்புகள் குறிப்பிடத் தக்கவை. அதே வேளை அமைப்பு என்பதே அதிகாரத்தோடு தொடர்புடையது, எனவே அமைப்பே வேண்டாம் என்பதான ஒரு கருத்தும் இது சார்ந்தோரால் முன்வைக்கப்படுகிறது. இந்தக் கோட்பாட்டில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. அதிகாரம் அமைப்பாய் இறுகியிருக்கும்போது அதை எதிர்க்கிற பணியையும் ஓர் அமைப்பால்தான் சாத்தியப்படுமேயல்லாது, அமைப்பு அல்லாமல் வேறு எதன் மூலமாகவும் அல்ல. எனவே அதிகாரம் செலுத்தும் அமைப்பையும், அதை எதிர்க்கிற அமைப்பையும் வேறுபடுத்திப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது என் கருத்து.

‘பின் நவீனத்துவ’த்தைப் பொருத்தவரை அதை அமைப்பியல்போல் என்னால் சாதகமாய்ப் பார்க்க முடியவில்லை. காரணம் இது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் மார்க்சியத்தாலும், லெனினியத்தாலும் நிராகரிக்கப்பட்ட, நிர்மூலமாக்கப்பட்ட பல கருத்தாக்கங்களை குறிப்பாக மாயாவாத, இருமைவாத மற்றும் அறியொணாக் கொள்கைகளை முன்வைத்து வாதிடுவதுடன், இயற்கை மற்றும் சமூக இயக்கம் பற்றி மார்க்சியம் புலனாக்கும் இரட்டைக் கூறுகளில் அதாவது எதிர்மறையின் முரண்களில் ஏதாவது ஒன்றை மட்டுமே பிரதானப்படுத்தி, அதை மட்டுமே வலியுறுத்தி மற்றொன்றை நிராகரிக்கிற காரியத்தையும் செய்து வருகிறது. இதன்மூலம் இயக்க இயலையே மறுப்பதுடன், ஆக்கபூர்வமான எல்லா நடவடிக்கைகளுக்கும்

எதிரான அவநம்பிக்கைகளையும் இது பரப்பி வருகிறது. இதுபோன்ற அடிப்படைகளை வைத்தே நான் பின் நவீனத்துவத்தை எதிர்க்கிறேன். அதை நிராகரிக்கிறேன்.

நாடகத் துறையில் உங்களுக்கு ஈடுபாடு ஏற்பட்டது எப்படி?

தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் மூன்றாவது மாநாடு கோவையில் நடைபெற்ற போது ‘சாஸ்நாலா’ நாடகத்தைக் காண நேர்ந்தது. மேடை காட்சி, ஜோடனை, ஆடை அலங்காரங்கள் எதுவுமில்லாமல் ஒரு வெற்றுப் பரப்பில் நடிகர்கள் தங்கள் உடலை மட்டுமே மையமாக வைத்து மிக அழுத்தமான பதிவை ஏற்படுத்தும் வகையில் நிகழ்த்திக் காட்டிய அந்நாடகம் அக்கலையின் பால் என்னுள் ஓர் ஆர்வத்தைத் தூண்டியது.

அதே ஆண்டு இறுதியில், அதாவது 78இல் தில்லி தேசிய நாடகப் பள்ளி திண்டுக்கல்லையடுத்த காந்தி கிராமத்தில் ஒரு பத்துவார கால தீவிர நாடகப் பயிற்சிப் பட்டறை நடத்த இருப்பதாக செய்தித் தாளில் பார்த்து அப்பயிற்சியில் பங்கு கொண்டேன். அதன்பிறகு ‘செஞ்சுடர் கலா மன்றம்’ என்கிற பெயரில் நெய்வேலியில் ஒரு நாடகக் குழுவைத் தொடங்கி சில காலம் நாடகங்கள் நடத்தி வந்தோம். கட்சியிலிருந்து விலகி வந்த கையோடு

நாடகக் குழுவோடு இருந்த தொடர்பும் துண்டிக்கப்பட்டது. பிறகு நாடகம் எழுதுவதையும் நிறுத்திவிட்டேன்.

நாடகம் எழுதுவது எனக்கு ‘செஸ்’ விளையாடுவது மாதிரி. நடிகர்களை வைத்துக் கொண்டுதான் அதன் வடிவத்தையே என்னால் இறுதி செய்ய முடியும். முதலில் உத்தேசமாக ஒரு மூலப்படியை உருவாக்கிக் கொண்டு தயாரிப்பில் இறங்கிவிடுவேன். நடிகர்களின் இயக்கம் சார்ந்தும் காட்சித் தொடர் சார்ந்தும் மூலப்படி செழுமையடைந்து இறுதிவடிவம் பெறும். அதன் பிறகே முழுமையான நாடகப் பிரதியும் உருவாகும்.

நாடகத்தைப் பொறுத்தவரை அதன் கலை வடிவத்திற்கு முக்கியத்துவம் தந்து நான் அதை அணுகவில்லை. கருத்துகளைப் பிரச்சாரம் செய்வதற்கான ஒரு ஊடகமாகவே கருதினேன். பொதுவாகவே என்னுடைய கதைகளில் உரையாடல்கள் ரொம்ப உயிர்ப்போடு விளங்குவதாக எல்லோராலும் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டிருந்தது. இந்த இயல்பு எனக்கு நாடகம் எழுதுவதற்கு மிகவும் உதவிசெய்தது. நாடகத்தில் நான் நேரடியாகவே செய்திகளைச் சொன்னேன். அதே வேளை இவை வெறும் வறட்டுப் பிரச்சாரமாகிவிடாமலும் நாடகத்தின் கலையம்சம் குன்றிவிடாமலும் பார்த்துக் கொள்வேன். இதிலும் எனக்கு நாடகத்தின் கட்டமைப்பு மிக முக்கியம். அதில் தொய்வில்லாமலும், நிகழ்த்துமுறையில் தளர்வில்லாமலும் பார்த்துக்கொள்வேன். இதனால் பொதுமக்கள் மத்தியிலும் நாடகங்களுக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. ‘அடையாளங்கள்’, ‘விசாரணை’ ‘வட்டங்கள்’, முதலான நாடகங்கள் பலமுறை மேடையேறியிருக்கின்றன.

பாலியல் பிரச்சனைகளுக்கு நீங்கள் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுப்பதன் காரணம்...

“பசியும் காதலுமே உலகை ஆண்டு கொண்டிருக்கின்றன” என்று ருஷ்ய

காலாண்டிதழ்

தனி இதழ் : ரூ. 15, ஆண்டுக்கு : ரூ.60
மார்ச் 2002 இதழில்...

மணுஷ்ய புத்திரன் நேர்காணல்

கூகி வா தியாங்கோ, யுவன் சந்திரசேகர், பிரம்மராஜன், கோபி கிருஷ்ணன், அஜயன் பாலா, ஜி. முருகன், பெ. அன்பு...

முகவரி : 7, இராமலிங்கனார் 11ஆவது தெரு,
திருவண்ணாமலை 606 601

மொழியில் ஒரு தெருப்பாடல் உண்டு. வயிற்றுப் பசியைத் தீர்த்துக் கொள்ளவாவது எத்தனையோ வழிகள் இருக்கின்றன. பெரும்பாலும் எப்படியாவது அவை தீர்ந்தும் போய்விடுகின்றன. அதனால் பசியை விடவும் 'காதலே' பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கு அதிகம் காரணமாயிருக்கிறது. ஆண் பெண் உறவு தொடர்பான இறுகி கெட்டி தட்டிப்போன மதிப்பீடுகளே இப்பிரச்சனைகளுக்கு ஊற்றுக் கண்களாகவும் இருக்கின்றன. இதன் காரணமாக மட்டுமே முட்டி மோதிக் கொண்டு வெட்டி மடியும் உயிர்கள் எத்தனை... தற்கொலைகள் எத்தனை... சொன்னால் உங்களுக்கு விசித்திரமாகப்படும். மனித உயிர்கள் எனக்கு மகத்தானவையாகப் படுகின்றன. அவற்றின் இழப்பைவிட பெரிய சோகம் வேறு எதுவும் இல்லை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இதனால் தினம் செய்தித்தாளைத் திறந்ததும் முதலில் விபத்தில் இறந்தவர்கள், கொலையானவர்கள், தற்கொலை செய்து கொண்டவர்கள் பற்றிய செய்திகளைப் படித்து அவற்றின் காரணங்களை நொந்து மனதுக்குள் அவர்களுக்கு ஒரு மௌன அஞ்சலி செலுத்திய பிறகே எனக்கு அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம், ஆப்கான் யுத்தம், உலகமயம், தாராள மயம் பற்றியெல்லாம் படிக்க முடிகிறது. விபத்துகள் பற்றி நான் அதிகம் சிந்திக்கிறேன். உன்னதமும் மகத்துவமும் மிக்க அற்புதமான மனித உயிர்கள் மிகமிக அற்ப காரணங்களுக்காக மிக அற்பமான முறையில் சாலை விபத்துகளில் பலியாகிப் போவதைப் பற்றி கவலைப்படுகிறேன். அதே போலவே தான் காதல் பிரச்சினையிலும். இதிலும் மிக மிக அற்ப காரணங்களுக்காகவே தான் கொலைகளும், தற்கொலைகளும் நிகழ்கின்றன. அப்பாவிக்குழந்தைகள் - மனைவியின் நடத்தை யில் சந்தேகமுற்ற கணவன் குழந்தைகளையும் கொல் கிறான். கணவனின் சந்தேகப் பார்வையில் சிக்கும் மனைவியும் குழந்தைகளைக் கொல் கிறான் - பலியாகின்றன. இந்தக் கொடுமைகளை எப்படி ஏற்றுக்கொள்வது, எப்படிச் சகித்துக் கொள்வது. விபத்துகளையாவது எதிர்பாராத நேர்வு, பெரும்பாலானவற்றைத் தடுக்க முடியாது எனலாம். ஆனால் இந்த பாலுறவு சார்ந்து நிகழும் கொடுமைகள் விபத்தா? இவற்றைத் தடுக்கவே முடியாதா? முடியும். இந்தக் கொடுமைகளுக்குக் காரணம் நிச்சயமாக சமூக மதிப்பீடுகளே. இந்த மதிப்பீடுகள் மாற வேண்டும். மாற்றப்பட வேண்டும். இந்த மதிப்பீடுகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டால்

பாலுறவுப் பிரச்சினை சார்ந்து நேரும் சிக்கல்கள் தீரும். அது சார்ந்து பலியாகும் உயிர்கள் தடுத்து நிறுத்தப்படும். ஏன் அது ஒரு சிக்கலாகவே தோன்றாமல் எல்லாம் இயல்பானதே போல் ஏற்றுக் கொள்ளும் ஒரு பக்குவம் தோன்றிவிடும்.

கோட்பாட்டு ரீதியாக இப்போது தலித் படைப்பு என்று உருவாக்கி வருவதை சாதகமான அம்சமாகப் பார்க்கிறீர்களா...? ஒரு படைப்பு என்கிற வகையிலும், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரல் என்கிற அளவிலும் இதைச் சாதகமான அம்சமாகவே பார்க்கிறேன். இலக்கியம் என்பது பரந்துபட்ட வாழ்க்கை பற்றிய வெளிப்பாடு. இதில் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவு மக்களைப் பற்றி ஒரு இலக்கியம் பேசும்போது அந்த இலக்கியத்தை அதன் பேரால் அழைக்கிறோம். பெண்களது வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையும் அவர்களது உரிமைகளையும் பற்றிப் பேசுகிற இலக்கியத்தைப் 'பெண்ணிய இலக்கியம்' என்கிறோம். அதே போலவே தாழ்த்தப்பட்ட மக்களது பிரச்சினைகளையும் அவர்களது உரிமைகளையும் பற்றிப் பேசுகிற இலக்கியத்தைத் 'தலித் இலக்கியம்' என்கிறோம். இதைத் தாண்டி தலித் இலக்கியம் என்பதற்கு புதிதாக வேறு எதுவும் தனித்துவமான பார்வையோ, தத்துவ நோக்கோ இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. தலித் என்கிற கருத்தாக்கம் எழுவதற்கு முன்பே கூட தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பற்றி பல படைப்பாளிகள் எழுதியிருக்

கிறார்கள். இன்று அதைப் பலரும் 'தலித் இலக்கியம்' என்றும் அழைக்கிறார்கள். ஆனால் அன்று அதை எழுதியவர்கள் யாரும் அதற்கு 'தலித் இலக்கியம்' என்று பெயர் தூட்டவில்லை.

இசங்கள் சார்ந்து உருவாக்குவதாகச் சொல்லப்படும் எல்லா இலக்கியங்களிலும் உள்ள பலவீனங்கள் தலித் இலக்கியத்திலும் வெளிப்படுகின்றன. காந்திய, பெரியாரிய, இடது சாரிச் சிந்தனைகள் சார்ந்து வெளிப்படும் இலக்கியங்களில் உள்ள குறைகளையோ, பலவீனங்களையோ சுட்டிக் காட்டினால் அதோடு சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அவற்றைப் பரிசீலிப்பதற்கு மாறாக, குறிப்பிட்ட அந்த இசங்கள் விமர்சிப்பவர்களுக்குப் பிடிக்காததனாலேயே அவர்கள் இப்படி குறை சொல்கிறார்கள் என்று விமர்சிப்பவர்களை குற்றம் சாட்டுவதைப் போலவே தலித் இலக்கியம் பற்றி ஏதும் விமர்சனம் செய்தாலும் அவர்கள் தலித்துக்கு எதிரானவர்கள் அதனால்தான் இப்படி விமர்சிக்கிறார்கள் என்று குற்றம் சாற்றப்படுகிறது. இடதுசாரிகள் ஒரே மாதிரியாக இலக்கியம் படைத்து 'முற்போக்கு' சண்டி பண்ணுவதைப் போல தலித் இலக்கியத்திலும் நடக்கிறது. சுட்டிக் காட்டினால் வசை பாடப்படுகிறது. நான் முன்னரே கூறியதுபோல ஒரு படைப்பு அதன் சொந்த வலுவில் நிற்கும் திராணியோடு இருக்க வேண்டுமேயல்லாது இம்மாதிரி இசங்கள் சார்ந்தோ, அதன் சப்பைக் கட்டுகளில் முட்டுக் கொடுத்தோ நிற்கும் முயற்சியில் இறங்கக்கூடாது. அப்படி அது நிற்கவும் முடியாது. வாழ்க்கை பற்றிய வளமான அனுபவமும், அதில் புதியன தேடலுடன் செய்நேர்த்தியிலும் அக்கறை கொண்டு படைப்பாக்க முயற்சிகளில் இறங்கினால் இப்படிப்பட்ட குறைபாடுகள் நேராது என்றே நம்புகிறேன்.

கலை இலக்கியப் பிரக்ஞையில் பிற மாநிலங்களை நோக்க தமிழகம் மிகவும் பின் தங்கியிருப்பதாகத் தோன்றுகிறதே...

உண்மைதான். உலகத் தரத்துக்கு, இந்தியத் தரத்துக்கு தமிழ்ப் படைப்புகளையும் காட்ட முடியும் என்று மார்தட்டினாலும் பிற மாநிலங்கள், ஏன் அண்டை மாநிலங்களான கேரளா, கர்நாடக மாநிலங்களின் அளவுக்குக் கூட தமிழில் நவீன இலக்கியங்கள் வளப்பம் பெறாமலிருக்கிறது என்பது வருத்தத்திற்குரியதே. இதற்கு இங்குள்ள இயக்கங்களும், படைப்பாளிகளுமே காரணம் என்று எனக்குப் படுகிறது. ஒன்று திராவிட மற்றும் இடதுசாரி இயக்கங்கள் பின்தங்கிய

இடதுசாரிகள் ஒரே மாதிரியாக இலக்கியம் படைத்து 'முற்போக்கு' சண்டி பண்ணுவதைப் போல தலித் இலக்கியத்திலும் நடக்கிறது. சுட்டிக் காட்டினால் வசை பாடப்படுகிறது. நான் முன்னரே கூறியதுபோல ஒரு படைப்பு அதன் சொந்த வலுவில் நிற்கும் திராணியோடு இருக்க வேண்டுமேயல்லாது இம்மாதிரி இசங்கள் சார்ந்தோ, அதன் சப்பைக் கட்டுகளில் முட்டுக் கொடுத்தோ நிற்கும் முயற்சியில் இறங்கக் கூடாது.

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் முன்னேற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் பெரும் பங்கு ஆற்றிய போதிலும் இவை பகுத்தறிவு, மூட நம்பிக்கை எதிர்ப்பு, முற்போக்கு என்பதன் பேரால், தமிழர்களை அவர்களது மரபிலிருந்தும் பண்பாட்டிலிருந்து முற்றாக வேரறுத்து துண்டித்துவிட்டது என்றே நினைக்கத் தோன்றுகிறது. இதனால் தமிழர்கள் தங்கள் வேர் எது என்பதையே அறியாதவர்களாக ஆக்கப்பட்டு அந்தரத்தில் கால் பதித்து உழன்று கொண்டிருக்கிறார்கள். படைப்பாளிகளும் இந்த வேர்களைக் கண்டறிந்து அதிலிருந்து இலக்கியம் படைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடாமல் மேற்கத்தைய அல்லது பிற மொழி இலக்கியத் தாக்கத்திலிருந்தே படைப்புகளை உருவாக்க முனைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலை அண்டை மாநிலங்களில் அவ்வளவாக இல்லை. திராவிட இயக்கப் பாதிப்புகள் அங்கு ஏதும் இல்லை என்பதுடன் இடதுசாரிக் கட்சிகளும், தமிழ்நாட்டில் இருப்பதுபோல் அங்கு இருப்பதில்லை. அவை அந்தந்த மண்ணின் வேர்களோடு தொடர்புடையவையாகவே இருக்கின்றன. அதற்கேற்பவே அங்கு இலக்கியங்களும் பிறக்கின்றன.

அணுசக்தி பற்றி இரண்டு நூல்களை எழுதியிருக்கிறீர்கள். இந்தப் பிரச்சினையில் நீங்கள் தீவிரமாக ஈடுபடுவதற்கான அடிப்படை என்ன?

என்பதுகளின் மத்தியில், சோவியத் ஒன்றியத்துடனான ஒப்பந்தத்துடன் தமிழ்நாட்டில் கூடங்குளம் அணுமின் நிலையம் நிறுவுவதற்கானத் தொடக்க ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தன. அப்போது அணுசக்தியால் ஏற்படும் அபாயங்கள் பற்றியும், அமெரிக்க மூன்று மைல் தீவு, ருஷ்ய செர்னோபில் அணுமின் நிலைய விபத்துகளின் படுமோசமான விளைவுகள் பற்றியும் சென்னை ஞாநி, பத்திரிகையாளர் டி. என். கோபாலன்,

நாகார்ஜுனன் ஆகியோர் ஆங்காங்கே கருத்தரங்குகளில் பேசி வந்தனர். அப்படி ஒரு கருத்தரங்கை புதுவையில் நான் கேட்க நேர்ந்தது. அதில் அறியவந்த செய்திகள் மிகவும் அதிர்ச்சி தரக் கூடியதாய் இருந்தன. இவ்வளவு அபாயகரமான இவ் அணுசக்தி குறித்து மக்கள் மத்தியிலே பரவலாக ஒரு விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்கிற உந்துதல் அப்போது பிறந்தது. பிறகு அது தொடர்பான நூல்களைத் தேடிப் பிடித்து படித்தேன். அணு ஆற்றல் என்பது அணுக் கருப்பிளவு Nuclear Fission மூலமே தற்போது பெறப்படுகிறது. இது மிக அபாயகரமான ஒரு தொழில் நுட்பமாகும். இதற்கு மாற்றாக அணுக்கருப் பிணைவு Nuclear Fusion மூலம் இந்த ஆற்றலைப் பெற என ஒரு ஆய்வு நடைபெற்று வருகிறது. இது இன்னும் வெற்றிகரமாக நடைமுறைப் பயனுக்கு வரவில்லை. வந்தால் அதில் கதிரியக்க அபாயம் ஏதும் இருக்காது என்பது உறுதியானால் அந்த ஆற்றலைப் பயன்படுத்துவது பற்றி பரிசீலிக்கலாம். அதுவரை தற்போது பிளவு முறையில் பயன்படுத்தி வரும் ஆற்றல் மிகமிக அபாயகரமானதே. ஒவ்

வொரு அணு உலையும் ஓர் அணு குண்டுக்குச் சமமானதே.

சமூகப் பணிகளில் உங்களுக்கு நீண்ட அனுபவம் உள்ளது. தமிழ் மக்களையும் அவர்கள் மனோபாவங்களையும் நீங்கள் அறிந்தவரை சாதி ஒழிப்பு என்பது தூரத்துக் கனவாக வேணும் சாத்தியம் என்று தோன்றுகிறதா? சாதிகளுக்கிடையே சமத்துவம் என்பது சாத்தியமா? தமிழ்ப் பண்பாட்டை அழிக்காமல் சாதியை மட்டும் அழிக்க முடியுமா?

முதலில் 'தமிழ்ப் பண்பாடு' என்பது பற்றி நாம் தெளிவுப்படுத்திக் கொள்வது நல்லது. பண்டைய தமிழ்ப் பண்பாட்டில் சாதிகள் என்பது இல்லை. சாதி என்பது இடையில் வந்தது. பார்ப்பனியப் பண்பாட்டு படையெடுப்பின் விளைவால் நேர்ந்தது. அதுவே பின் ஆதிக்கங்களின் துணையோடு வேரூன்றி இன்று மிகவும் இறுகிகெட்டி தட்டி வலிமை மிக்கதாய் இருந்து வருகிறது. 'அக மண முறை' நீக்கிய 'புற மண முறை'யே இதன் தகர்வுக்கான ஒரே வழி என்பது அனைவரும் அறிந்த ஒன்று. எல்லா நிலையிலும் இப்போது இது உடனடியாய் சாத்தியமல்ல என்ற போதிலும் தொலைநோக்கிலேனும் இது சாத்தியம் என்றே படுகிறது. காரணம் சாதிய நடைமுறைகள் ஒரு ஐம்பதாண்டுகளுக்கு முன் இருந்த நிலைக்கு தற்போதும் அப்படியே நீடித்து வருகின்றன என்று சொல்ல முடியாது. நவீன மயமாக்கப்பட்ட வாழ்க்கை முறை, மக்களின் விழிப்புணர்ச்சி இதில் பெருந்த மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. சாதிகளுக்குள்ளான ஏற்றத் தாழ்வுகளை நீக்கி பெருமளவு சமத்துவத்தைக் கொண்டு வந்துள்ளது. இரட்டைக் குவளை முறை போன்ற தீண்டாமைக் கொடுமைகள் இன்னும் பல கிராமங்களில் நிலவித்தான் வருகின்றன என்ற போதிலும் ஆங்காங்கே அக்கொடுமைகளை எதிர்த்த போராட்டங்

இணையத்தில் தமிழ் நூல்களைத் தேடுக

மின்னம்பலத்தில் உள்ள மிகப் பெரியதும் 20,000த்துக்கும் அதிகமான தலைப்புகளைக் கொண்டதுமான தமிழ்நூல் அங்காடி இதுதான்

tamilnool.com

களம், சிறிய அளவிலேனும் கலப்புத் திருமணங்களும் நடந்து கொண்டு தான் இருக்கின்றன. இதுதான் சமூகத்தின் வளமும் அம்சம். இந்த அம்சமே எதிர்காலத்தில் இன்னும் மேலோங்கும். இதன் போக்கிலேயே சாதியக் கட்டுமானங்கள் உடைந்து அதன் அடையாளங்களும் அழியும். ஏதோ தமிழ்ப் பண்பாட்டை அழித்து தான் இதைச் சாதிக்க வேண்டும் என்பதல்ல. உண்மையான தமிழ்ப் பண்பாட்டை அடையாளம் கண்டு காலத்திற்கேற்ற வகையில் அதை செம்மைப்படுத்தி வளர்த்தாலே போதும் - சாதியம் தகர்த்த சனநாயக, சமத்துவப் பண்பாட்டை உருவாக்க முடியும்.

தமிழ் மொழிக் கல்வி பற்றி விரிவாகப் பேசியிருக்கிறீர்கள். தமிழ் பற்றாளர்களின் நவீனத்துக்கு எதிரான பழமையான மனோபாவங்களையும் மொழிக் கொள்கையையும் இந்த மனோபாவத்தை பிரதிபலிக்கும் பயனற்ற தமிழ்ப் பாடத் திட்டங்களும் மாணவர்களை தமிழ் மொழியில் இருந்து அன்னியப்படுத்தும் காரணிகளாக இருக்கின்றன என்று தோன்றுகின்றன. உங்கள் கருத்து என்ன?

தமிழ் மொழிப் பற்றாளர்களை இரண்டுவிதமாகப் பிரித்துப் பார்க்க வேண்டும். நவீன அறிவியல் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சிக்கேற்பவும், காலத்திற்கேற்பவும் தமிழை வளப்படுத்தி, அதை மக்கள் தமிழாகக் கொண்டு சென்று வளர்ச்சியுறச் செய்வது என்கிற நோக்கில் செயல்படுவது ஒரு வகை. மற்றொன்றோ மக்கள் பற்றியெல்லாம் அதிகம் கவலைப்படாமல், மொழியை மக்களிடமிருந்து பிரித்து தனித்தமிழ் பேசி பழைமைவாத நோக்கில் அதன் மீட்டுருவாக் கத்திற்காக செயல்படுவது. இதில் இந்த இரண்டாவது வகைப்பட்ட போக்கே மாணவர்களை, இளைஞர்களை தமிழ் மொழியிலிருந்து அன்னியப்படுத்தும் காரணிகளாக இருக்கின்றன எனலாம். எடுத்துக்காட்டாக ஒன்று 'பயணம்' என்று ஒரு சொல் இருக்கிறது. இதன் மூலம் எதுவானாலும் இப்போது இது ஒரு தமிழ்ச் சொல்லே போல, தமிழ்க் கலைச் சொற்களோடு இரண்டறக் கலந்து இது சார்ந்து பயணிகள், பயணச் சீட்டு, பயணத் திட்டம், சுற்றுப் பயணம் என பல சொற்கள் பயன்பாட்டில் இருந்து வருகின்றன. இப்போது போய் இது தமிழ்ச் சொல் அல்ல 'பயணம்' என்றெல்லாம் சொல்ல மாட்டேன். 'செல்கை' என்றுதான் சொல்வேன். அதுதான் தமிழ்ச்

சொல் என்று சண்டி செய்தால் 'செல்கை' என்று சொல்ல விரும்புகிறவர்கள் சொல்லிக் கொள்ளட்டும். ஆனால் பயணம் என்கிற சொல்லை யும் ஏற்க வேண்டுமல்லவா? 'பயணம்' என்பது செல்கையை மட்டும் குறிக்கவில்லை, அது வருகையை யும் கூட சேர்த்தேதான் குறிக்கிறது. அது செல்கையை மட்டும் குறிக்கும் இடத்தில் யாரும் அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளட்டும் தவறில்லை. ஆனால் எல்லோரும் இதையே தான் பயன்படுத்த வேண்டும் என்றால்...? இப்படி நிறைய சொல்லலாம். மொழி வளர்ச்சி என்பது அது பேசும் மக்கள் சார்ந்தது. மொழித்தாய்மை என்பதன் பேரால் மக்களைப் புறக்கணித்த இதுபோன்ற வறட்டுத்தனமான அணுகு முறையில் எனக்கு உடன்பாடில்லை.

இது ஒரு புறமிருக்க, 'தமிழ்' பல பேருக்கு ஆதிக்க சக்திகளோடும் அதிகார வர்க்கத்தோடும் உறவு ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கான பாலமாகவும் தன்னல நோக்கங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கான கருவியாகவும் ஒருபுறம் பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதும் இதற்குக் காரணம். தமிழ் மொழி மேம்பாட்டிற்காக நடத்தப்படும் மாநாடுகளில் கலந்துகொள்ள வாய்க்கும் போதெல்லாம் நினைத்துக்கொள்வேன்; இம்மாநாடுகளில் முழுங்குவோர்களும் அதை ரசித்து கைட்டுவோர்களும், இவர்களெல்லாம் தங்கள் குழந்தைகளைத் தமிழ் வழியில் படிக்க வைத்தாலே போதும்; தமிழ் மொழி மீது மற்றவர்களுக்கும் நம்பிக்கை ஏற்பட்டு அவர்களும் தங்கள் பிள்ளைகளைத் தமிழ் வழியில் படிக்க வைப்பார்கள்; மக்கள் தமிழ் பக்கம் சாய்ந்தால் தேர்தல் கட்சிகளுக்கும் தமிழ் மேல் அக்கறை ஏற்பட்டுவிடும்; அப்புறம் தமிழ் தாளாளர் தழைக்கத் தொடங்கிவிடும் என்று.

மார்க்சிய இயக்கத்தில் இருந்தபோது நீங்கள் நெருக்கடியை உணர்ந்து அதிலிருந்து விலகினீர்கள் அல்லவா. தற்போது இருக்கும் தமிழ்த் தேசியக் கட்சியில் என்னவிதமாக உணர்கிறீர்கள்?

'தமிழ்த் தேசியம்' பேசும் கட்சியானாலும் இதுவும் மார்க்சிய இயக்கம் தான். மொழி உணர்வாளர்கள் இருவகைப்பட்டு இருப்பதுபோல 'தேசியம்' பேசுபவர்களிலும் இருவகை உண்டு. ஒன்று 'முதலாளிய தேசியம்' இன்னொன்று 'பாட்டாளி வர்க்க தேசியம்'. வேறொரு கோணத்தில் நோக்குவதானால் ஒன்று 'பழைமைவாத தேசியம்.' மற்றொன்று 'முற்

தணல் கொடிப் பூக்கள்

(கவிதைகள்)

மாலதி

விலை ரூ. 45

வெளியீடு

சாந்தினி பதிப்பகம்

RN6, பட்டினப்பாக்கம்

சென்னை 600 028

இழந்துபோன வாய்ப்புகள், நெருங்கி வரும் வயோதிகம் பற்றிய சிந்தனைகள், உடல் ரீதியான உறுத்தல்கள், பெண்களுக்கிடையிலேயே அந்நிய மாதல், பெண்ணியம் சார்ந்த பிரச்சினைகள், ஒரு ஆணைப் பெண் நோக்கும் முறை, கதைப்பாடல் என மாலதியின் கவிதைக் களன்கள் விரிந்து செல்கின்றன.

பிரம்மராஜன்
(அணிந்துரையிலிருந்து)

போக்கு தேசியம்.' நான் இருப்பது பாட்டாளி வர்க்க நோக்கிலான முற்போக்கு தேசிய இயக்கம். மார்க்சியமே இதற்கும் வழிகாட்டும் நெறி. மார்க்சியமும் தேசியமும் ஏதோ எதிரெதிரானதுபோல் இங்கு ஒரு பார்வை உருவாகிவிட்டிருப்பதால் இப்படி எண்ணத் தோன்றுகிறது. இவ்விரண்டு இயக்கங்களிலும் என் இருப்பை ஒப்பு நோக்குவது என்றால் முந்தைய இயக்கத்தில் இருந்தபோது உணர்ந்த அளவிற்கான நெருக்கடிகள் எதுவும் தற்போதைய இயக்கத்தில் இல்லை. திசை தெரியாமல் ஒரு பதினைந்து ஆண்டுகளை முந்தைய இயக்கத்தில் வீண்டித்து விட்டோமே என்கிற ஆற்றாமை ஒருபுறம் இருந்தாலும், இப்போதாவது ஒரு சரியான தடத்தில் வந்து நிற்க முடிந்ததே என்பது நிறைவைத் தருவதாகவே உள்ளது. தவிர, முந்தைய அமைப்பின் கொள்கை உருவாக்கத்தில் எனக்கு ஏதும் பங்கு கிடையாது. அதற்கு கட்டுப்படுவதும் அதை நிறைவேற்றி முடிக்கும் கடமையும் மட்டுமே உண்டு. இங்கு அப்படியில்லை. கொள்கை உருவாக்கத்திலும் பங்கு இருப்பதால் எதையும் அமைப்புக்குள் மனந்திறந்து விவாதித்துக் கொள்ளவும், முரண்பட்ட கருத்துகளை உரசிப்பார்த்து சரி செய்து கொள்ளவும் கட்சியின் விதி முறைகளுக்கு உட்பட்டு கருத்து சுதந்திரத்தோடு இயங்கும் வாய்ப்பு இருப்பதாவே கருதுகிறேன். தேசியம் பேசும் எல்லாக் கட்சிகளிலுமே இந்நிலை இருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது.

சந்திப்பு : ரவிக்குமார், கண்ணன்
தொகுப்பு : B.R. மகாதேவன்
புகைப்படம் : புதுவை இளவேனில்

தமிழ் நடைக் கையேடு

வெளியீடு : ஏமாழி
10, 24வது கிழக்கு தெரு
திருவான்மியூர்
சென்னை 600 041

பக்.: XII + 140 விலை ரூ. 125 (2001)

பா. மதிவாணன்

தற்காலத் தமிழ் உரைநடைச் சீர்மைக்கும் தெளிவுக்கும் சில நெறிமுறைகளைப் பரிந்துரைக்கும் வகையில் மொழியியல் நிறந்த தமிழறிஞர்களின் கூட்டு முயற்சியால் நிறுவனப் பின்னணியோடு ஒரு திட்டப்பணியின் விளைவாக வந்திருக்கும் கையேடு இது.

இதில் 1. நிறுத்தக் குறிகள் 2. சொற்களைச் சேர்த்தும் இடம் விட்டும் எழுதுதல் 3. சந்தி 4. சொல் தேர்வும் பொருள் தெளிவும் 5. எழுத்துப் பெயர்ப்பு 6. அடிக் குறிப்பும் துணைநூற் பட்டியலும் எனும் ஆறு பகுதிகள் உள்ளன.

இலக்கங்களை எண்ணாலும் எழுத்தாலும் எழுதுதல், ஆணாதிக்கம் காட்டாமல் எழுதுதல், பேச்சுத் தமிழை எழுத்தில் காட்டுதல், கணினி, மின்னஞ்சல் முதலிய வற்றில் தமிழைப் பயன்படுத்துதல் ஆகியன பற்றி இக்கையேட்டில் சொல்லப்படவில்லை என முன்னரையில் இதன் எல்லைகள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன.

சமூக வாழ்வில் மொழி இன்றியமையாதது. பேச்சு மொழி இயல்பாகக் கைவரப் பெறுவது, எழுத்து மொழியை முயன்று கற்க வேண்டும். இருநிலை வழக்கு (Diglossia) மொழிகளாகிய தமிழ் போன்றவற்றின் எழுத்து நடைகளைக் கற்பது மேலும் கடினமானது. தமிழில் பேச்சுக்கும் எழுத்துக்கும் இடைவெளி மிகுதி.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தைய தமிழ் வழக்கில் உரைநடை மிகக் குறைவு. எனவே மரபிலக்கணங்கள் பாவுக்கிற்கே முதன்மை தந்தன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு தொடங்கி எழுத்தறிவுப் பரவலும் அச்சியந்திரப் பெருக்கமும் படியப்படியே உரைநடை வழக்கை மிகுவித்தன.

“பேப்பரில் இலக்கணக் குற்றங்களிருக்கின்றன. கண்டவனெல்லாம் எழுது ஆரம்பிக்கிறான்” (சுதேசமித்திரன், 6.8. 1886) என்று இதழியல் நடை பழம் பண்டிதத் தாக்குதலுக்குள்ளானது சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. “படித்தவர்களும் படியாதவர்களும் விளங்கத்தக்க பாஷையில் எழுதி வருவோம்” (சிங்கைநேசன், 27.6. 1887) எனத் தத்தம் அளவில் வெகுசன ஊடகத் துறையினர் உரைநடை நெறிகளை வகுத்துப் புழங்க முற்பட்டனர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் உரைநடை எல்லாத் துறைகளிலும் பாய்ச்சல் வேகத்

தில் பரவியதோடு படைப்பிலக்கிய ஊடகமாகவும் தன்னை நிலைநாட்டிக் கொண்டு விட்டது. கவிதைகளிலும் வசன கவிதை, புதுக் கவிதை வடிவங்கள் தோன்றிச் செல்வாக்கடைய நேர்ந்தது.

இதழியல் நடைக்கும் படைப்பிலக்கிய நடைக்குமிடையிலான முரண்பாடு மு. அருணாசலத்தின் ‘இன்றைய தமிழ் வசன நடை’ (1945) எனும் நூலை எதிர்கொண்ட புதுமைப்பித்தனின் வசைக் கவிதை மூலம் பிரபலமாயிற்று எனலாம்.

ஓரளவு எழுத்தறிவு பெற்ற பெரும் வாசகர் கூட்டத்தை உளங்கொண்டு எளிமையாக்கத்தின் எல்லையையும் மீறி மொழியைக் கையாண்ட ‘தந்தி’ (பின்னர் ‘தினத்தந்தி’)க்கெனச் சி. பா. ஆதித்தனார் உருவாக்கிய ‘நாள் - தாள்’ எழுத்தாளர் கையேடு’ இதழியல் நடைக்காக வெளிவந்த ஒரே கையேடு என்கிற வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததெனினும் அதன் தளமும் தரமும் காரணமாக அது பொதுப் பயன்பாட்டுக்குரியதாயில்லை.

1950களில் மதுரையிலிருந்து பேரளவு செந்தமிழ் நடையில் - விதிவிலக்காக - வெளிவந்த ‘தமிழ்நாடு’ நாளேட்டின் வாரமலர்களில் அ. கி. பரந்தாமனார் எழுதிய தொடர், பின்பு ‘நல்ல தமிழ் எழுத வேண்டுமா’ எனும் நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டு, அவ்வப்போது விரிவுபடுத்தப்பட்டுப் பல பதிப்புக் கண்டு இளிநிலைப் பட்ட அளவிலான மாணவர்களுக்குப் பாட நூலாகவும் தமிழின் குறிப்பிடத்தக்க பொதுவான ஒரு நடைக் கையேடாகவும் இருந்து வருகிறது.

அண்மையில் (நவம்பர் 2000) ஈழத்தைச் சேர்ந்த க. சொக்கலிங்கம் - வாசுகி சொக்கலிங்கம் இணைந்தழுதிய ‘உரைநடைத் தெளிவு - ஓர் அறிமுகம்’ எனும் நூலின் தமிழகப் பதிப்பொன்று வந்துள்ளது. வல்லொற்று மிகுதல், மிகாமை பற்றி மட்டும் பொற்கோ, செம்பியன் முதலியோரின் நூல்கள் வந்துள்ளன.

ஆராய்ச்சி நெறிமுறைகள் பற்றிப் பொதுவாகவும், குறிப்பிட்ட பாடத்திட்டத்தை யொட்டியும் சமர்ப் இருபது நூல்கள் தமிழில் உள்ளன.

இந்த வரிசையில் முந்தைய நூல்களைத் தன் அமைப்பொழுங்கால் விஞ்சியதாக வெளிவந்திருக்கிறது ‘தமிழ் நடைக் கையேடு’.

உயிரோடு இயங்குகிற ஒரு மொழியை விதிகளுக்குள் அடக்கிவிட முடியாது; கூடாது. ஆனால் எந்த வரையரைய மின்றி ஒரு மொழி இயங்கவும் முடியாது. மொழி பற்றிக் குறைந்தபட்சம் பொறுப்புணர்ச்சியாவது வேண்டும் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டால் இத்தகைய கையேடுகளின் இன்றியமையாமை புலப்படும். இக்கையேடு எதையும் விதியாகக் கூறாமல் பரிந்துரையாகத் தந்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கது.

ஓவ்வொரு பகுதியிலும் உருப்படி களை 1.1., 1.2... என எண்ணிட்டு வரிசைப்படுத்தியிருப்பது வைப்புமுறை ஒருங்கைக் காட்டுவதோடு ஒப்பு நோக்கிற்கும் வசதியாயிருக்கிறது. இவ்வாறே சொற்களைச் சேர்த்தும் இடம் விட்டும் எழுதும்

முறையை இட - வலப் பத்திகளாக அமைத்திருப்பதும், சந்தி விதிகளை அட்டவணைப்படுத்தியிருப்பதும் பயன் கொள்ள வசதியானவை.

தமிழில் எழுதுகிற யாவர்க்கும் இது பயன்தரும். குறிப்பாக வெகுசன ஊடகத் துறையினர் இக்கையேட்டு நெறிகளைக் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

“கையேட்டில் தரப்பட்டிருக்கும் தகவல்கள் கூடுதல் தரவுகளின் அடிப்படையிலும் பயன்படுத்துவோர் தெரிவிக்கும் கருத்துகளின் அடிப்படையிலும் பல மடங்கில் விரிவடையக் கூடியவை” (ப. 5) என முன்னுரை தெளிவுபடுத்திவிடுகிறது. ஆனால் நெறிமுறைகளில் மேன்மேலும் உட்பிரிவுகளைச் சேர்த்து விரிவாக்கும் போது, பயன்படுத்துவோர் அயர்ந்து போக நேரலாம். எனினும் விரிவுபடுத்துவது அவசியமே.

சொற்களைச் சேர்த்தும் இடம் விட்டும் எழுதுதல் பற்றிய பகுதியில் வினையடி + பெயர் (17.1) எனும் வினைத்தொகைகள் சேர்த்தும், பெயர் + வினையடி + பெயர் என அமைந்தால் முதலிலுள்ள பெயருடன் வினையடிசைச் சேர்த்தும் எழுத வேண்டுமென்கிறது கையேடு. ‘எழுமிச்சை ஊறுகாய்’ முதலிய தொடர்களுக்கு இந் நெறி பொருந்தாது. புலியூர்க்கேசிகளின் ‘அனுபவ வைத்தியம்’ எனும் நூலில் ‘காயக் குடிநீர்’ என ஒரு மருந்து சொல்லப்பட்டுள்ளது. ‘ஊறுகாய்’, ‘குடிநீர்’ போன்ற வழக்குப் பயிற்சி மிகுந்த தொடர்களில் முதலில் உள்ள பெயர் தனியாகவும் பிந்தைய வினைத்தொகை சேர்த்தும் எழுதப்படுகிறது.

காயக் குடிநீர் கடல் வாழ் உயிரினம் என அண்மையறுப்புள்ள அமைகின்றன. பொருளுணர்வும், தொடரியல் அணுகுமுறையும் கொண்டு இவற்றை விளக்கலாம்.

துணை வினையை அல்லது துணை வினைகளைச் சேர்த்தெழுத வேண்டும் (18.) என்பதை விதியாகவே ஏற்கலாம். எளிமையாக்கத்தின் போரல் ‘பார்த்து இருக்கிறேன்’, ‘செய்து உள்ளார்’ என்பன போன்ற தொடர்கள் அச்சில் வருகின்றன. உயிர் முதலாகிய துணை வினைகளை, ‘பார்த்திருக்கிறேன்’, ‘செய்துள்ளார்’ எனப் புணர்த்தெழுத வேண்டும். மெய் முதலாகிய துணை வினைகளைப் ‘படித்துவிட்டேன்’, ‘வந்துதொலை’ எனச் சேர்த்தெழுத வேண்டும். இக்கையேட்டின் எடுத்துக்காட்டுகள் இம்முறையை உணர்த்துகின்றன.

பேச்சின் செல்வாக்கால் எழுத்தில் பரவலாகக் காணப்படுகிற ‘மட்டுமில்லாமல்...’ (2.22.அ) வகைத் தொடரைச் சேர்த்தெழுத வேண்டும் (எ. கா : நேரில் சொன்னதோடு மட்டுமில்லாமல் கடிதமும் எழுதினான்) என்பது ஒருபுறமிருக்க இத்தகைய இடங்களில் ‘மட்டுமல்லாமல்’ என்பதே சரி என்ற கருத்தும் உண்டு.

எல்லாம், எல்லாரும், எல்லோரும் எனும் சொற்கள் எண்ணத் தகுவனவாயின் இடம் விட்டு எழுதப்படுகின்றன எனக் கொள்ளலாம் (2.35.).

‘சந்தி’ பற்றிய பகுதியில் சற்றே இலக்கணத்தை அறிமுகப்படுத்தலாம்.

‘ஈ’, ‘தீ’ போன்ற ஓரெழுத்துச் சொற்களின் பின்னும் வன்றொடர் குற்றியலுகரப் பெயர்ச் சொற்களின் பின்னும் ஒற்று மிகலாமென்கிறது கையேடு. மரபிலக்கணிகளும் இதனை ஏற்பர், என்றாலும், எழுபாய்த் தொடர் எதிலும் ஒற்று மிகாதென்பதைப் பொது விதியாகக் கொள்ளலாம்.

எ. கா.: தீ பரவட்டும், பட்டு துணி நெய்தாள் – எழுவாய்த் தொடர்கள்

தீப் பொறி, பட்டுத்துணி நெய்தாள் – வேற்றுமைத் தொடர்கள்

மிகுதியாக விரிவுபடுத்துவதற்குரிய பகுதி ‘சொல் தேர்வும் பொருள் தெளிவும்’ என்பதுதான். சொல்லின் தொனிப் பொருள் (1.13.) பற்றிய உட்பிரிவாய் ‘உயிர் துறந்து கொண்டுள்ளார்’ என்பதன் பொருந்தாமையைச் சுட்டி, ‘உயிர் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்’, ‘உயிரிழந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்’ எனும் மாற்றுகள் தரப்பெற்றுள்ளன. ‘செத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்’ என்பது ஆற்றல் வாய்ந்ததாயிருக்கும்.

அண்மைக் காலமாகத் தொலையக் காட்சி அறிவிப்புகளில் “ஓவ்வொரு திங்கட்கிழமை மாலை 6 மணிக்கு...” எனும் வகையிலான தொடர் காண்பிக்கப்படுகிறது. ‘ஓவ்வொரு’ என்று தொடங்கினால் திங்கட்கிழமையும் / மாலையும் / 6 மணிக் கும் – என ஏதேனுமொரிடத்தில் ‘உம்’மை இடம்பெற வேண்டும். மேலும் தரவுகள் திரட்டும்போது இத்தகைய தொடர்கள் பல தென்படலாம்.

எழுத்துப் பெயர்ப்பில் தமிழக, ஈழ முறைகளில் சில வேறுபாடுகள் உள்ளன. பிறமொழிச் சொற்களை அவரவர் உச்சரிப்புகேற்பப் பெயர்க்கின்றனர். கையேடு சொல்வதுபோல் அனைத்து நாட்டுத் தமிழ் எழுத்துப் பெயர்ப்பு முறை ஒன்றை உருவாக்கலாம்.

தமிழ் மரபுப்படி ‘ண்ட’, ‘ன்ற’ என்கிற மெய்யம் மயக்கங்கள்தாம் இயல்பானவை. ஆனால் ‘செண்ட’, ‘சிமெண்ட’ முதலியன பெருவழக்காக உள்ளன.

nd – ண்ட, nt – ண்ற எனச் சீர்மை பேணுவது மரபுக்கும் உகந்ததாயிருக்கும். தமிழகச் சூழலில் ‘ன்ற’ எனும் மெய்யம் மயக்க ஓலிப்பில் சூழ்மேற்புட வாய்ப்புண்டு.

பொருத்து / பொறுத்து (பக்.5, 8, 68) எனும் இரு வடிவங்களும் இக்கையேட்டில் இடம் பெற்றுள்ளன. ‘அடுத்து பெயர்ச் சொல்’ (ப.35) என ஓரிடத்தில் உள்ளது. இங்கு ஒற்று மிகுத்தோ கார்புள்ளியிட்டோ எழுதவேண்டும். வன்றொடர்க் குற்றியலுகரச் சொற்களின் பின், குறிப்பாக, ‘பு’வில் முடிவனவற்றின் பின் ஒற்று மிகுத்தெழுத்து பரவலாகக் காணப்படுவதாகக் கையேடு குறிப்பிடுகிறது (பக்.83). ஆனால், ‘தலைப்பு போல்’ (3.1.2., ப.13) எனச் சிறுபான்மை வழக்கு இடம் பெற்றுள்ளது.

‘அச்சிடும்போது ‘வீட்டிலிருந்து’ என்ற சொல், வரியின் முடிவில் போதிய இடம் இல்லாதபோது ‘வீட்டி’ என்று முதல்வரியின் இறுதியிலும் அடுத்த வரியின் முதலில் ‘லிருந்து’ என்றும் பிரிக்கப்படலாம்.

அச்சிடும்போது சொற்களைப் பிரிக்கும் இந்த முறை குறித்து இந்தக் கையேட்டில் எதுவும் கூறவில்லை” (பக்.34) என்று குறிப்பிட்டிருந்தாலும் நிறுத்தக் குறிகள் பற்றிய பகுதியில் இணைப்புச் சிறுகோடிட்டு அத்தகைய சொற்களைப் பிரிக்கும் முறை கூறப்பட்டுள்ளது (16.1.4.).

‘போன்றவைகளை’ (பக்.120) எனும் வடிவத்தை விடவும் ‘போன்றவற்றை’ என்பது பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது.

தமிழில் அச்சப் பிழையற்ற நூல்களைக் காண்பது அரிது. இக்கையேடு இதைச் சாதித்திருக்கிறது.

இக்கையேட்டை விரிவாக்கி வெளியிடும்போது நூலகப் பதிப்போடு மலிவுப் பதிப்பையும் வெளியிடலாம்.

○

மைக்கேல் காலின்ஸ்

ஆசிரியர் : ப. இராமகவலி
வெளியீடு : விஜயா பதிப்பகம்,
20, ராஜவீதி
கோவை 641 001
பக். 192; விலை ரூ.75 (2000)

பாவண்ணன்

1890 முதல் 1922 வரை முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகள் மட்டுமே வாழ்ந்தவர் அயர்லாந்து விடுதலை வீரர். மைக்கேல் காலின்ஸ். அவர் ராணுவப் போராட்டப் பாதையைத் தன் போர் முறையாகக் கொண்ட வீரர். அவருடைய வீரம் செறிந்த வாழ்க்கையை எழுச்சிமிக்க மொழியில், இந்தியா தனது சுதந்திரத்துக்காகப் போராடக்கொண்டிருந்த சமயத்தில், புத்தகமாக எழுதி வெளியிட்டார் ப. ராமஸ்வாமி. அந்த நாட்களில் சுதந்திரப் போருக்குத் தம்மைச் சமர்ப்பித்துக் கொண்ட போராளிகளுக்கு இந்த நூல் அருமையான கையேடாகவும் ஊக்கம் எரிக்கும் மருந்தாகவும் இருந்திருக்கலாம். அறுபாட்டுகள் கடந்த நிலையில் கூட ப. ராமஸ்வாமியின் மொழி உள்ளத்தைத் தூண்டுகிறது. சுற்றி வளைக்காத மொழி. சின்னச் சின்ன வாக்கியங்கள். படிப்பவர்களின் கவனம் குவிய வேண்டிய இடத்தில் கூடுதலான அழுத்தம். அயர்லாந்தையும் இந்தியாவையும் அடக்கி ஆண்டவர்கள் ஆங்கிலேயர்கள். ஆங்கிலேயர்களின் தந்திரங்களையும் கயமையையும் சுட்டிக்காட்ட வேண்டிய தருணங்கள் எழும்போதெல்லாம் ப. ராவின் எழுதுகோல் இந்தியாவை மனத்தில் கொண்டு எழுதத் தொடங்கி விடுகிறது. அரை நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு மொழி என்னும் நெருப்பின் தணல் குறையாத இந்த நூல் தமிழ் வாசகர்களுக்கு மறுபடியும் கிடைத்திருக்கிறது. சிறையில் இரண்டு பாகங்களாகப் படிக்கக் கிடைத்த காலின்ஸ் வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சிறையில் கூடவே அடைக்கப்பட்டிருந்த ஆங்கிலம் தெரியாத சக நண்பர்களுக்காக இந்த நூலை எழுதிப் படிக்கக் கொடுத்ததாக ப. ரா. தம் முன்னுரையில் சொல்கிறார். எந்த ஆங்கிலேயனிடமிருந்து விடுதலையாக இந்த நூல் உதவும் என்று ப. ரா. எண்

ணியிருந்தாரோ, அதே ஆங்கிலேயனின் மொழிக்கு இன்னும் அடிமைகளாக நம் மக்கள் இருக்கிற சூழலில் இந்த நூல் மறுபதிப்பு கண்டிருப்பது முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகத் தோன்றுகிறது. ஒரு சில ராவது மொழி அடிமைத்தனத்திலிருந்து மீள சாட்டை சொடுக்கியது போன்ற ப. ராவின் மொழி நடை உதவக்கூடும்.

இந்த நூலின் ஒவ்வொரு வரியையும் படிக்கும் போதும் இந்தியாவும் அயர்லாந்தும் மாறி மாறி நம் கண்முன்னே தோற்ற மளிக்கின்றன. முப்பது வயதையொட்டிச் சுதந்திரப் போரில் உயிர் துறந்த பல தியாகிகளின் முகங்கள் தெரிகின்றன. பக்தசிங், ராஜகுரு, சுகதேவ், வாஞ்சிநாதன், திருப்பூர் குமரன், செண்பகராமன் என முகங்களும் காட்சிகளும் குறுக்குவெட்டாக மனத்தில் நகர்கின்றன. நெஞ்சம் கணக்காமல் எந்தப் பகுதியையும் கடக்க முடியவில்லை.

இந்த நூல் பதினேழு பகுதிகளாக விரிந்திருக்கிறது. சைக்கிளில் சுற்றியலைந்து தன்னை விடாமல் விரட்டுகிற ஆங்கிலேயக் காவல் காரர்களிடமிருந்து தப்பித்துச் சென்று நண்பர்களைச் சந்திப்பதிலும் திட்டம் தீட்டுவதிலும் அத்திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதிலும் ஈடுபட்ட காலின்ஸின் வாழ்க்கைச் சம்பவங்களைப் படிக்கிற தருணத்தில் காலின்ஸுக்கு எதுவும் தீங்கு நேர்ந்துவிடக் கூடாதே என்று நம்மைப் பதற்றத்துக்குள்ளாக்குகிறது. ஈஸ்டர் கலகம் அயர்லாந்து விடுதலைப் போரில் முக்கியமான திருப்புமுனை. ஈஸ்டர் தினத்தன்று ஏற்கனவே போருக்கு நாள் குறித்து எல்லாரும் போர்த் தடவாளங்கள் சுமந்து வரும் ஜெர்மானியக் கப்பலுக்காகக் காத்திருந்த வேளையில் நாரவே கொடியுடன் கடலில் வந்த கப்பல் கைப்பற்றப்பட்டு விடுகிறது. கப்பலை வெடிவைத்துத் தகர்த்து ஆயுதங்களை மூழ்கடித்துவிட்டு கைதாகிவிடுகிறார் மாலுமி. நாட்டுக்குள் ஆயுதங்களுக்காகத் தயாராகவிருந்த காலின்ஸ் உட்பட 18000 வீரர்கள் கைதாகி விடுகிறார்கள். இவ்வாறு போருக்குத் தயாராகும் ஒவ்வொரு முறையும் எதிர்பாராத பிரச்சனை முளைத்துத் தடையேற்படுகிறது. நெருக்கடியான தருணங்களில் புதிய புதிய போர் முறைகள் கண்டுபிடிக்கப்படுகின்றன.

நூலின் பதினேழு பகுதிகளிலும் போரின் முக்கியமான திருப்புமுனைகளான சம்பவங்கள் இடம் பெறுகின்றன. கறுப்புக் கபிலர், சோதார் பூசல், அழியாச்சுடர் ஆகிய மூன்று பகுதிகளும் மிக முக்கியமானவை. கறுப்புக் கபிலர் என்னும் சொல் ப. ராவே உருவாக்கிய சொல். கறுப்புக் கால் சட்டையும் கபில நிற மேலங்கியும் கொண்ட ராணுவ வீரர்களைச் சுட்டும் பெயர். ஒரு படிமம் போலப் பயன்படுத்தப்படும் இச்சொல் ராணுவ வீரர்கள் நம் கண் முன்னால் நடமாடுவதைப் போன்ற தோற்றத்தைத் தருகிறது. இந்தியாவில் இந்து என்றும் முஸ்லீம் என்றும் பிரிவினைச் சண்டைகள் தோன்றக் காரணமாக இருந்த ஆங்கிலேயர்களின் தந்திரம் அயர்லாந்திலும் விடுதலைக்காக ஓர

னியில் நின்று செயல்பட்ட சகோதரர்களின் இடையே பூசலை உருவாக்கிய தூழலைப் பரிவுடன் சொல்லும் பகுதி சோதரர் பூசல். புகைப்படத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு தேடுகிற போலீஸ் காரர்களின் பிட்யில் அகப்பட்ட போதும் கூட தேடப்படுகிற ஆள் தானல்ல என்கிற முகபாவத்தைக் காட்டித் தப்பித்து வந்த காலின்ஸ் எதிர்வாழ் வந்தவர்களைச் சாலையில் ஆயுத வண்டியோடு தாக்க வந்த ராணுவவீரர்களோடு மோதி மறையும் சோக வரலாற்றைச் சொல்கிறது அழியாச் சடர் என்னும் பகுதி.

ப. ராமஸ்வாமி என்னும் நூலாசிரியரின் பெயர் இப்பதிப்பில் தன்னிச்சையாக ப. ராமஸ்வாமி என்று மாற்றப்பட்ட காரணம் எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை. (நல்ல வேளை, காலின்ஸ் அப்படியே இருக்கிறார். காலின்ஸ் என்று மாறவில்லை.) இந்த நூல் முதல் முறையாக 1938ல் 3000 பிரதிகளோடு வெளிவந்து பலத்த வரவேற்பைப் பெற்றது. 1947ல் தமிழ்ச்சுடர் நிலையம் பதிப்பாக மைக்கேல் காலின்ஸ், ஈமன் டிவேலரா, ஆர்தர் கிரிபத், வில்லியம் காஸ்கிரேவ் ஆகிய போராளிகளின் படங்களுடனும், கார்க் நகர மற்றும் டப்ளின் நகரத்துப் பிரதான வீதியின் படங்களோடும், *ஹிந்து, ஹநுமான், தினமணி, தமிழ்நேசன், ஹிந்துஸ் தான், வீரகேசரி, ஜோதி* ஆகிய ஏடுகள் அந்த நாட்களில் இப்புத்தகத்தைப் பற்றி முன்வைத்த கருத்துகளோடு வெளிவந்தன. எல்லாம் சேர்ந்து ஆறேழு பக்கங்கள் இருக்கலாம். அவ்வளவுதான். ஆனால், அரை நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு மூன்றாம் முறையாகத் தமிழ்ச் சூழலுக்குள் வந்திருக்கும் இப்புத்தகம் மேற்சொன்ன எத்தக வலும் இல்லாமல் வந்திருப்பது வியப்பளிக்கிறது. அயர்லாந்து நிலப்படம் இப்படிப்பட்ட வரலாற்று வீரனின் கதையைப் பேசும் புத்தகத்தைப் படிக்கும் ஒருவனுக்கு நிச்சயம் உதவியாக இருக்கும்.

○

வட இலங்கை நாட்டார் அரங்கு

ஆசிரியர்: கலாநிதி காரை
ஏ. சந்திரம் பிள்ளை
வெளியீடு: குமரன்
புத்தக இல்லம்,
3 மெய்கை விநாயகர்
ஏடு, குமரன் காலனி
ஏசன்னை 600 028

விலை கொடுக்கப்படவில்லை. (2000)

அ. கா. பெருமாள்

ஒருவர் இப்படிச் சொன்னார். “தமிழ் பிளச்சு என்பது லட்டு உருட்டுவது மாதிரி தான். ஏற்கெனவே யாரோ செய்து வைத்த பூந்தியை லாவகமாக உருட்டத் தெரிந்திருக்க வேண்டும்” என்று. பல்கலைக் கழக நூல் நிலையத்தில் உள்ள சில ஆய்வேடுகளின் முதல் பக்கத்தில் குறும்புக் கார மாணவர்கள் “இந்த ஆய்வேட்டிற்கு

எந்த மடையன் படம் கொடுத்தான்?” என்று எழுதி இருப்பதும் அதை ஒருவர் நூல்கரிடம் முறையிடுவதும், நூல்கர் அந்த ஆய்வேட்டை யாரும் கண்டு பிடிக்க முடியாத இடத்தில் மறைத்து வைப்பதுமான நிகழ்ச்சிகள் நடந்திருக்கின்றன.

இந்த நிலையில் பிளச்சு ஆய்வேடு புத்தகமாக வருவது என்பது முயல்கொம்பாகி விட்டது. கடந்த பத்து வருஷங்களில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பிளச்சு ஆய்வேடுகளில் 25 விழுக்காடு அளவிலாவது அச்சில் வந்திருக்குமா என்பது சந்தேகம் தான். இவற்றை வெளியிட தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் பணஉதவி செய்யும் என்ற நிலை இருந்தாலும்கூட ஒன்றும் நடக்கவில்லை. இந்தச் சாபக்கேடு இலங்கை மலேசிய பல்கலைக்கழக ஆய்வேடுகளுக்கு இல்லாதது ஏனோ தெரியவில்லை. அதோடு அங்கே உள்ள பல்கலைக்கழகங்களிலிருந்து வெளியிடும் ஆய்வேடுகளை இங்குள்ளவற்றுடன் ஒப்பிடக்கூட முடியவில்லை என்பதும் மிகைப்படுத்தல் அல்ல.

வட இலங்கை நாட்டார் அரங்கு என்ற இந்த நூலும் பிளச்சு ஆய்வேடு தான். இந்த ஆய்வுக்கு வழிகாட்டியாக (Guide) இருந்தவர் டாக்டர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி. ஆனால் இவர் தன் மாணவருக்குக் கொஞ்சம்கூட இடையூறாக இருக்கவில்லை. ஆய்வாளரை மிகச் சதந்திரமாகவே விட்டிருக்கிறார். சிவத்தம்பி இந்த நூலின் முகவுரையில் “என் ஆலோசனைகளையும் அறிவுறுத்தல்களையும் கொள்ளாது உந்து பலகையாகக் கொண்டு ஆய்வாளர் உழைத்திருக்கிறார்” என்கிறார்.

இந்த நூல் இலங்கையின் ஒன்பது மாகாணங்களில் வட மாகாணத்தை ஆய்வுக்களமாகக் கொண்டது. வட மாகாணத்தில் ஐந்து மாவட்டங்களில் நிகழும் கூத்துகளையும், இவை நிகழும் அரங்குகளையும், இவற்றிற்குரிய பொருட்களையும் மையப்படுத்தி இவற்றின் சிக்கல்களைப் பகுப்பாய்வு நெறிப்படி ஆராய்கிறது.

முக்கியமாக இவர் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்ட பகுதிகள் சிக்கலுடையவை; முரண்பாடுடையவை இவருடைய ஆய்வுப் பரப்பு இடங்களான யாழ்ப்பாணம், மன்னார், வன்னி ஆகிய மூன்றும் வேறுபட்ட நிலைகளில் முரண்பாடு உடையவை. யாழ்ப்பாணம் நவீனப் பண்பாட்டைத் தக்க வைத்துக்கொண்ட இடம், மன்னார் பகுதியில் கிறித்தவர்கள் முஸ்லீம்கள் ஆகியோரின் செல்வாக்கு அதிகம். வன்னி பகுதியே காடுகள் நிறைந்தது. இதில் பரம்பரையின் வேர்கள் கால்பரப்பி மரபைக் காப்பாற்ற வாய்ப்புகள் உண்டு. இந்த மூன்று இடங்களில் நிகழும் கூத்துக்களை—இவற்றின் முரண்பாட்டுடன கூடிய வெளிப்படுத்தல்களை ஆய்வுச் சிக்கலாக எடுத்துக்கொண்டு தன் கருதுகோளை முறையாகவே வைத்திருக்கிறார் ஆசிரியர்.

நாட்டார் நிகழ்த்துக் கலைகள் கோவிலையோ வழிபாட்டையோ வழிபாடு சார்ந்த சடங்குகளையோ சார்ந்து நிகழ்

வதால் தொடர்ந்து இவை நிகழ்கின்றன என்ற பொதுவான கருத்தை இந்நூலாசிரியரும் மறுக்கவில்லை. இதற்குரிய சான்றுகளைக் கள ஆய்வுச் செய்திகளின் வழி தரவும் செய்கிறார். முக்கியமாக இக் கருத்துக்கு எதிரானவராக நின்ற தம் வழிகாட்டி சிவத்தம்பியுடன் ஆய்வாளர் காம்பிரமைஸ் பண்ணவும் இல்லை. இலங்கை—நாட்டார் நிகழ்த்துக்கலைகளின் மொத்த மான ஒருமைப்பாட்டைத் துல்லியமாக உணர இந்தக் கருதுகோளை அளவு கோலாக்கி இருக்கிறார்.

பொதுவான நாட்டார் நிகழ்த்து கலைகளை மட்டுமன்றி பெருநெறி, சிறுநெறி கோலங்களில் வழிபாடு சடங்கு ரீதியாகச் செயல்படும் நிகழ்த்துதலின் நாடகக் கூறுகளையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு கலைத்தன்மை உடைய நாட்டார் கலைகளுடன் ஒப்பிடுவது இந்நூலின் சிறப்பு.

இந்தியத் தமிழக நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வுகளில் நிகழ்த்து கலைகளின் ஆட்டக்கூறுகளுடன், அவை நிகழும் பிரதேசப் பெருநெறித் தெய்வக் கோவில்களின் சடங்கு ஆட்டக்கூறுகளை ஒப்பிட்டு ஆராய்கின்ற போக்கு மிகமிக குறைவாகத்தான் உள்ளது. அதோடு பெருநெறி சிறுநெறி என்ற வேறுபாடின்றி இவ்விறு ஆட்டக் கூறுகளையும் ஒப்பிடுவது வழக்கில் இல்லை. காரை சந்திரம் பிள்ளைக்கு—இலங்கையில் இருப்பதால் இந்தச் சிக்கல் இல்லை. பொதுவான தடையும் இல்லை.

நூலாசிரியர் வட இலங்கை மக்களின் இனவரைவியல் குறித்த செய்திகளை ஆட்டக் கலைகளின்னூழித்தெடுக்கிறார். அதற்கு மகுலிக் கூத்தை உதாரணம் காட்டி விளக்குகிறார். முஸ்லீம் களுக்குப் பிராமணர்களுக்கும், கத்தோலிக்கர்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் உள்ள முரண்பாட்டை இக்கலை வெளிப்படுத்துகிறது. மகுலிக் கூத்து தமிழகத்திலிருந்து புலம் பெயர்த்ததென்று நூலாசிரியர் கூறுகிறார். ஆனால் இந்த முரண்பாடு தமிழகத்தில் இல்லை. வட இலங்கையில் பிராமண ஆதிக்கத்துக்கு எதிராகப் பிறமதத்தினர் கொடுக்கும் கூக்குரலின் அடையாளத்தை மகுலிக் கூத்து வெளிப்படுத்துகிறது. இந்த இனவரைவியல் கொள்கையைத் தமிழக நாட்டார் வழக்காற்றியலுக்கும் பொருத்திப் பார்க்கலாம்.

தமிழகத்திற்கு ஆந்திரம், மகாராஷ்டிரம், கர்நாடகம் ஆகிய இடங்களிலிருந்து புலம் பெயர்ந்த கலைகளின் குடிப்பெயர்ச்சிக்கும் குடிபுகலுக்கும் உள்ள இனவரைவியல் காரணங்கள் முழுவதும் இங்கு இன்னும் தேடப்படவில்லை. வட இலங்கை பள்ள நாடகம் கூடத் தமிழகத்திலிருந்து குடிபெயர்ந்த கலைதான். தமிழகத்தில் இசுலாமியரின் படையெடுப்பால் இக்கலை குடிபெயர்ந்தது என்பது நமக்குப் புதிய செய்தி. இதே கலை மிக அண்மைக் காலத்தில் பள்ளர் வேளாளர்களின் மோதலால் நினைவிழந்துவிட்டது.

இந்நூலின் பின்னிணைப்பில் ஆசிரியர் கொடுத்திருக்கும் வரைபடங்களும், படங்களும் ஆசிரியரின் கடினமான உழைப்பைக் காட்டுகின்றன. ■

திரைப்பட விமர்சனம்

அழகி

கோடம்பாக்கத்துக் களிம்பும் வித்தியாசமான முயற்சிகளும்

தமிழ் மசாலா பண்டங்களுக்கு மத்தியில் சில உருப்படியான சங்கதிகளும் அவ்வப்போது தட்டுப்பட்டுவிடும். தமிழ் வெகு ஜன ஊடகங்களின் பொதுவான இந்த குணம்சத்திற்கு தமிழ் சினிமாவை விடப் பொருத்தமான உதாரணத்தைக் காட்டிவிட முடியாது. மலிவான சென்டிமென்ட், கொச்சையான பாலியல் சரக்கு, மட்டு மீறிய ஹீரோத்தனம், கதைக்கு சம்பந்தமில்லாத காடெடி, விருவிருப்புக்காக நம்பகத்தன்மையை காவு கொடுக்கும் திரைக்கதை, விடலைத்தனம், யதார்த்தத்திற்குச் சற்றும் சம்பந்தமில்லாத காட்சி அமைப்புகள் போன்ற பல அம்சங்களை உள்ளடக்கிய ஒரு சில துத்திரங்களுக்குள் சிக்கிக்கொண்டிருக்கிறது தமிழ் சினிமா. இத்தனையும் வணிக நிர்ப்பந்தம் என்ற பெயரால் நடக்கிறது. பாரதிராஜா, மணிமுத்தாறு, கமல்ஹாசன் போன்ற வித்தியாசமான இயக்குனர்கள் அல்லது நல்ல சினிமா எடுக்க நினைப்பவர்கள் என்று பெயர் பெற்றவர்களும் இதிலிருந்து தப்ப முடிவதில்லை. இவர்களது 'வித்தியாசமான' முயற்சிகளில் மேற்படி அம்சங்களில் சில கூடலாம் அல்லது குறையலாம். தொழில் நுட்ப அளவிலோ அல்லது நடப்பு போன்ற அம்சங்களிலோ நேர்த்தியும் தேர்ச்சியும் இருக்கலாம். மற்றபடி தமிழ் சினிமா இந்தப் பொது விதியை விசுவாசமாகவும் பத்திரமாகவும் கட்டிக் காப்பாற்றி வருகிறது. இதில் எப்போதாவது ஒரு முறை நிஜமாகவே வித்தியாசமான படங்கள் வந்துவிடும், மகேந்திரனின் உதிரிப் பூக்கள், பாலு மகேந்திரனின் வீடு ஆகியவை போல. வெளிவருவதற்கு முன்பே வித்தியாசமான படமாக இருக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பை ஏற்படுத்திய தங்கர் பச்சானின் அழகி படம், நிஜமாகவே வித்தியாசமான படத்திற்கும் அப்படித் தோற்றமளக்கும் சராசரிப் படத்திற்கும் நடுவில் இருக்கிறது.

பாலிய காலக் காதலியைப் பல ஆண்டுகள் கழித்து சந்திக்கும் ஒரு திருமணமான இளைஞனுக்கும் சீரணிந்த வாழ்வை நடத்தும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட அந்தப் பெண்ணுக்கும் இடையில் நடக்கும் உணர்ச்சிப் போராட்டங்களும் அந்த இளைஞனின் திருமண வாழ்வில் இதனால் ஏற்படும் சலனங்களும் தான் கதையின் ஆதார சுருதி. ஒரு நல்ல படமாக உருவாவதற்குரிய கூறுகள் இந்தக் கதையில் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. நம்பகமான, நேர்த்தியான திரைக்கதையின் மூலம் இந்தக் கதையை அழகிய கவிதையாகத் திரையில் மலரச் செய்யலாம். இந்தக் கனவு தங்கர் பச்சானுக்கு இருந்திருக்கிறது என்பதற்கான தடயங்கள் படத்தில் தெரியாமல் இல்லை. ஆனால் அதில் எந்த அளவு அவர் வெற்றி பெற்றுள்ளார் என்பதுதான் நம் முன் உள்ள கேள்வி.

பாத்திரங்களின் பாலிய பருவத்து அனுபவங்களைப் பெருமளவு இயல்பாகவும் அழகுணர்ச்சியோடும் காட்சிப்படுத்தும் இயக்குனர், அவர்களைப் பெரியவர்களாக்கும் போது நிகழ்த்தும் தாண்டலில் சறுக்கி விடுகிறார். கிராமத்துப் பள்ளிகூடக் காட்சிகள், விசித்திரமான வாத்தியார்கள், சிறுவர், சிறுமியின் விஷமத்தனங்கள், விளையாட்டுக்கள் ஆகியவை பெருமளவில் யதார்த்தமாகவும் ரசிக்கத்தக்க விதத்திலும் படமாக்கப்பட்டுள்ளன. பிற்பகுதியிலும் கூட பாத்திரங்கள் நெருக்கடியை எதிர்கொள்ளும் விதம் தமிழ்ப் படங்களுக்கே உரிய மிகையு் சத்தமும் அற்று மிதமாகவும் இயல்பாகவும் அமைந்திருக்கிறது. உதாரணம், தேவயானி பார்த்திபனிடம் நந்திதா தாஸ் தொடர்பான தனது அவஸ்தையை முன் வைக்கும் இடம். பொதுவாகத் தமிழ் கதாபாத்திரங்கள் குலாங்கிக் குலாங்கி அழவோ அடி வயிற்றிலிருந்து கத்தவோ, நரம்புக் புடைக்க சாபம் அல்லது சபதம் இடவோ தோதான இடம் இது. ஆனால் இயக்குனர் (மன்னிக்கவும் - நெறியானூர்) இந்த இடத்தைத் தணிந்த தொனியில் அமைத்து நம் காதுகளையும் ரத்த அழுத்தத்தையும் கைக்குட்டையையும் காப்பற்றிவிடுகிறார். பாலியக் காதலர்களான நந்திதா தாஸும் பார்த்திபனும் சந்

தித்துக்கொள்ளும் இடங்களிலும் இயக்குனர் மிகையான தன்மையையும் சத்தமான காட்சிகளையும் தவிர்ந்து ஆகவாச அளிக்கிறார். பச்சானால் வித்தியாசமான படம் எடுக்க முடியும் என்பதற்கு சான்றாக இந்த அம்சங்கள் இருக்கின்றன.

ஆனால் திரைக்கதையில் இருக்கும் முக்கியமான சில ஓட்டைகள் படத்தை வழக்கமான தமிழ்ப் படங்களின் தரத்திற்குத் தள்ளி விடுகின்றன. பின்னால் நினைத்து நினைத்து ஏங்கும் அளவுக்குத் தீவிரமாகக் காதலிப்பவன், வெளியூர் போய்ப் படக்கும் சமயத்தில் அந்தப் பெண் எப்படி இருக்கிறாள் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள எந்த முயற்சியும் எடுக்காமல் இருப்பானா? வெளிநாட்டுக்குச் சென்று படிப்பவன் கூட ஊரில் என்ன நடக்கிறது - குறிப்பாகத் தன் காதலி எப்படி இருக்கிறாள் - என்பது பற்றித் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருக்கமாட்டான். அப்படி இருப்பவன் காதலியை சுலபமாக மறந்துவிடுவான்; பார்த்திபனிடம் போல நினைத்து நினைத்து உருகிக்கொண்டிருக்க மாட்டான். அது போலவே நல்ல நிலையில் இருக்கும் குடும்பம் கீழே விழுந்தால் நேராகத் தெருவோரத்திற்குத்தான் வரவேண்டும் என்பது சராசரித் தமிழ்ப் படங்களின் துத்திரத்தில் முக்கியமான ஒரு அம்சம். அதிலும் விழும் குடும்பம் கதாநாயகியின் குடும்பம் என்றால் கேட்கவே வேண்டாம். நந்திதா தாஸ் பார்த்திபன் வீட்டுக்கே வேலைக்காரியாக வந்து சேர்வது சினிமாத் தனத்தின் அப்பட்டமான இலக்கணம். அதற்குக் காரணமாகக் காட்டப்படும் நிகழ்வுகள் பலவீனமானவை.

இந்தக் குறைகள் எதுவுமே படத்தின் வணிக வெற்றியை உறுதி செய்யக்கூடிய குறைகள் அல்ல. படத்தில் கவர்ச்சி (?) நடனம் இடம் பெறச் செய்வதும் சம்பந்தமில்லாத பாடாவதி நகைச்சுவைக் காட்சிகளைச் சொருகுவதும் வணிக வெற்றி குறித்த பயத்தில் செய்யப்படுபவையாக இருக்கலாம் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆனால் மேலே குறிப்பிட்டுள்ள குறைகள் அப்படியல்ல. இந்தக் குறைகள் இல்லாமல் இருந்தால் திரைக்கதை மேலும் அழுத்தம் பெற்றிருக்கும். அதனாலேயே அதிக ஈர்ப்பையும் பெற்றிருக்கும். இந்தக் குறைகள் திரைக்கதையின் நம்பகத்தன்மைக்காக அதிகம் மெனக்கெட வேண்டாம் என்ற பொதுவான கோடம்பாக்கத்து மெத்தனத்தின் அடையாளங்கள். காசி திரைப்படத்தின் மலையாள மொத்தத்தில் இருந்த யதார்த்தம் தமிழில் காணாமல் போனது ஏன் என்று பாரதிராஜா சமீபத்தில் ஒரு பேட்டியில் கேள்வி எழுப்பியிருந்ததை வைத்துப் பார்க்கும் போது தமிழ் சினிமாவின் பொதுவான வியாதி பற்றிய புரிதல் கூர்மையடையும். வித்தியாசமான படம் பற்றி ஆதங்கத்துடனும் அறச் சீற்றத்துடனும் பேசும் தங்கர் பச்சான் போன்றவர்கள் இதையெல்லாம் தவிர்க்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதில் தவறில்லை.

மற்றபடி பாத்திரத் தேர்வும் (குறிப்பாக நந்திதா தாஸ், சிறுவர், சிறுமியர், வெண்ணிற ஆடை மூத்தி நீங்கலான ஆசிரியர்கள்) நடிப்பும் பாரட்டும்படியாகவே உள்ளன. முன் பகுதியில் பெருமளவில் யதார்த்தமாகப் படமாக்கியிருக்கும் விதமும் மிகையான அம்சங்கள் குறைவாக இருப்பதும் பாராட்டப்படவேண்டிய அம்சங்கள். இளையராஜா வழக்கம் போலவே பின்னணி இசையில் சிறப்பாக செயல்பட்டிருந்தாலும் பாடல்கள் சுமார் ரகத்தைத் தாண்டவில்லை. நெறியானூர் தங்கர் பச்சானை விட ஒளிப்பதிவாளர் தங்கர் பச்சான் உயர்ந்து நிற்கிறார். நெறியானூர் திரைக்கதையில் கோடம்பாக்கத்துக் களிம்பை நீக்க முனைந்தால் வித்தியாசமான படங்கள் குறித்த அவரது ஆதங்கத்திற்குத் தீவாக அவரது படங்களே அமையும்.

அரவிந்தன்

கடைவாய்ப் பல்லும் நல்ல கதைகளும்

பெருமாள் முருகன்

சி. க. செல்லப்பா

சி. க. செல்லப்பாவைச் சென்னையில் சந்திக்கும் முன்பே அவரைப் பற்றி என்னுள் ஒரு சித்திரம் உருவாகியிருந்தது. 'எழுத்து'வின் சில இதழ்களைப் பார்த்துமிருந்தேன். சிற்றிதழ்களும் அவற்றைச் சார்ந்தவர்களும் பெரும் இலட்சிய வேட்கையோடு தொடர்புபட்டு எனக்குள் ஆதர்சமாக நிலவிய காலம் அது. சிற்றிதழ்களின் பக்கங்களை உள்வாங்கிக்கொள்ளும் திறன் ஓரளவுக்குக் கூட இல்லை எனினும் அவை சார்ந்து மிகையான கற்பனைகள் பெருகியிருந்தன. அதற்கேற்ப சி. க. செல்லப்பா குறித்த செய்திகள் எனக்குக் கிடைத்தன. சொந்தப் பணத்தைச் செலவு செய்து இதழ் நடத்தியவர்; வெளியிட்ட நூல்களை ஊர் ஊராகச் சுமந்து சென்று விற்றவர் - ஆகியவற்றோடு 'புதுக்குரல்கள்' தொகுப்பு, அத்தொகுப்பு குறித்துக் கோவையிலிருந்து வெளியான 'பூம்பொழில்' என்னும் இதழில் எனது பேராசிரியர் ச. மருதநாயகம் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை, அதுதான் கல்விப்புலம் சார்ந்த ஒருவர் புதுக்கவிதை குறித்து எழுதிய முதல் கட்டுரை என்பது, அக்கட்டுரை அக்காலத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியர்களின் கரும் கண்டனத்திற்கும் ஏளனத்திற்கும் ஆளானது முதலியவற்றையும் அறிந்திருந்தேன். ஆகவே சென்னையில் நான் சந்திக்க வேண்டியவர்கள் பட்டியலில் முதல் பெயராக சி. க. செல்லப்பா இருந்தார்.

திருவல்லிக்கேணியில் நான் தங்கியிருந்த அறையிலிருந்து நடந்து செல்லும் தொலைவில்தான் சி.க. செல்லப்பாவின் முகவரியிருந்தது. மன அழுத்தங்கள் இல்லாத ஒரு மாலை நேரத்தில் (1988 அல்லது 1989ஆம் ஆண்டு) அவரைத் தேடிப் போனேன். திறந்திருந்த கதவின் முன் நின்று அழைத்தபோது ஒரு மாமி வந்தார். நான் பெயரைச் சொல்லிக் கேட்டேன். வீட்டினுள் வலப்புறமிருந்த பகுதியைக் காட்டினார். பிராமண வீடொன்றில் அப்போதுதான் முதன் முதலாக நுழைகிறேன். என்னை அறியாமலே தயக்கமும் அச்சமும் சூழ்ந்தன. சி. க. செல்லப்பா இருந்த பகுதி இரண்டு அறைகளால் ஆனது. ஜன்னல்களோடு வெளியே முழுவதும் தெரியும் படியான முன்னறை. சமையலுக்கான சிறு உள்ளறை. மாமி அவரை அழைத்துச் சத்தமாக என் வரவைச் சொன்னார். அவருக்குச் சரியாகக் காதுகேட்காததால் சற்று உரக்கப் பேச வேண்டியிருந்தது. அவரே சமையல் செய்து கொண்டு அவ்வீட்டில் தன்னந்தனியாக வாழ்ந்து வந்தார். உள்ளே வேறு இரு குடும்பங்கள் இருந்தன. அவருடைய தோற்றம் எனக்கு, மழையில்லாத ஆண்டில் விளைந்த பனங்கிழங்கை நினைவுபடுத்தியது. குரல் மட்டும் 'தின்'னென ஒலித்தது. எழுத்தாளர்களைப் பற்றி மிகையான பிம்பம் வைத்துக் கொள்வதும் நேரில் அவர்களைச் சந்தித்தபின் அப்பிம்பம் சிதைந்து சிதறுவதும் எனக்கு வாடிக்கையாக நிகழ்ந்த சமயம். சி. க. செல்லப்பாவின் பிம்பமும் முதல் சந்திப்பிலேயே நீரலை நிழல் போல அலைவுற்றது. அவருடைய செயல்களுக்கும் தோற்றத்திற்கும் சம்பந்தம் எதுவுமில்லாததுபோல எனக்குப்பட்டது.

முதியவருக்கே உரிய இயல்போடு நிறையப் பேசினார். ஐம்பதுகளில் வந்த சிற்றிதழ்கள் குறித்து விரிவாகச்

சொன்னார். 'தீபத்'தில் தொடராக வந்து கொண்டிருந்த 'எழுத்து அனுபவங்களை' முழுமையாக எழுதிவிட்டதாகவும் நூலாக வெளியிடத்தான் இயலவில்லை எனவும் ஆதங்கப்பட்டார். நீளமும் அகலமும் கூடிய வேறுபட்ட வடிவிலான பெரிய குறிப்பேட்டில் தாம் எழுதி வைத்திருந்ததை ஆசையாக எடுத்துவந்து காட்டினார். எனக்கு 'எழுத்து' பற்றி இருந்த உணர்வுகளையும் எம்.ஃபில். ஆய்வுக்கு அவ்விதழ் பற்றிய விஷயத்தையே எடுத்துக் கொள்ள இருப்பதையும் மெல்லக் கூறினேன். பல்கலைக் கழக ஆய்வு பற்றி அவருக்கு என்ன மதிப்பிருக்குமோ, அசட்டை செய்து அனுப்பிவிடுவாரோ என்றெல்லாம் அஞ்சினேன். மாறாக வெகுவாகச் சந்தோசப்பட்டார். மிகுந்த உற்சாகத்தோடு என் விருப்பத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். 'எழுத்து' இதழ் குறித்து என்னவெல்லாம் செய்ய முடியும் என்று விவரித்து, அவருடைய வீட்டிற்கே வந்து இதழ்களைப் பார்வையிட்டுக் குறிப்புகள் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என அனுமதி கொடுத்தார். மறுநாள் முதல் எந்த நேரத்தில் நான் வருவேன் என்பதைச் சரியாகச் சொல்லிவிட்டால் அந்த நேரத்தில் எங்கும் செல்லாமல் வீட்டிலேயே இருக்கமுடியும் என்றார். அதேபோல வர இயலாதபோது முன்கூட்டியே சொல்லிவிட வேண்டும் என்றும் கூறினார். எனக்கு மாலை நேரம் தான் வசதி என்று சொல்லி மறுநாள் முதல் வருவதாகக் கூறி மெல்ல விடைபெற்றேன். திரும்பும்போது இருட்டியிருந்தது. மின்விளக்கு வெளிச்சம். மக்கள் நடமாட்டம் மிகுதியாயிருந்தது. இலட்சியத்தின் சோகமும் இரக்கமும் பிணைந்த உருவாய் செல்லப்பா எனக்குள் நிழலாடியபடியே வந்தார்.

'எழுத்து' இதழைப் பற்றி என்ன ஆய்வு செய்வது என்னும் தெளிவு என்னுள் இல்லை. ஆனால் அவ்விதழ் பற்றித்தான் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்ற வேகம் இருந்தது. கட்டடம் செய்யப்பட்ட 'எழுத்து' தொகுதிகளைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தேன். என்ன குறிப்பு எடுப்பதெனத் தெரியவில்லை. ஆவல் மீதூர அவற்றைப் புரட்டியபடியே அந்நாள் கழிந்தது. மறுநாள் சிறு தெளிவு கிடைத்திருந்தது. இதழில் வந்துள்ளவற்றைப் பட்டியல் எடுக்கத் தொடங்கினேன். பட்டியல் எடுக்கும் முறையைச் சீர்படுத்தி அவர் ஆலோசனைகள் வழங்கினார். ஒரே தாளில் கட்டடங்கள் போட்டுக்கொள்ளச் செய்து, அவற்றில் தலைப்புகளை எழுதிக்கொண்டால் சுலபமாக இருக்கும் என்றார். அதேபோலச் செய்தேன். தினந்தோறும் மாலை நேரம் அவர் வீட்டில் கழிந்தது. ஏதாவது வேலையாக இருந்தால் என்னிடம் அதிகம் பேசமாட்டார். இதழ்த் தொகுதியைக் கொடுத்துப் போய் விடுவார். உற்சாகம் தொற்றிக்கொள்கிற சமயத்தில் நிறையப் பேசுவார்.

அவருடைய சேகரிப்புகளைக் கண்டு வியந்து போனேன். ஆவணப்படுத்துவதில் அவருக்கு மிகுந்த ஆர்வம் இருந்தது. குப்பைகள் என்று பொதுநோக்கில் தள்ளி விடக்கூடிய பலவற்றையும் அவருடைய சேகரிப்பில் காணமுடிந்தது. சின்ன வயதில் அவரே செய்த பஞ்சாலான குருவி, கிளி போன்ற பல பொம்மைகளைப் பத்திரமாக வைத்திருந்தார். அவற்றை மிகுந்த பெருமையோடு எடுத்து எடுத்துக் காட்டினார். காகிதத்தில் பலவிதமான

டிசைனர்கள் வரைந்திருந்தார். அவரும் அவர் தம்பியும் நூற்ற நூல் சுருணைகள் சிலவற்றையும் பாதுகாத்து வைத்திருந்தார். கைவினைப் பொருட்கள் மேல் அவருக்கிருந்த அலாதிமான ஈடுபாடு இத்தகைய பொருட்கள் பலவற்றையும் சேகரிக்கும் வழக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது போலும். இன்னொரு நான் ஒரு கடிதத்தை எடுத்து வந்து காட்டினார். அவர் பிறந்த செய்தியைத் தெரிவிப்பது அக்கடிதம். அவருடைய தாத்தா தமது மருமகனுக்கு (சி. சு. செல்லப்பாவின் அப்பாவுக்கு) எழுதிய கடிதம். அதுபோல இன்னொரு விசித்திரமான சேகரிப்பையும் காட்டினார். அவருடைய பல்லொன்று அது. விழுந்த பால் பல்லை ஆசையாய்க் காட்டும் சிறுவனைப் போல கையில் மூடிக்கொண்டு வந்து காட்டினார். கடைவாய்ப்பல், அப்பல் அவருடைய முப்பது வயதுக்கு மேல் முளைத்ததாம். மேல் நோக்கி வளராமல் கீழ் நோக்கி வளர்ந்துவிட்டதாம். அதனால் மிகவும் தொல்லைப்பட்டாராம். அறுவை சிகிச்சை செய்துதான் அதை வெளியே எடுத்தார்களாம். ஆச்சரியப்பட்டு 'இத எதுக்கு வெச்சிருக்கறீங்க?' என்றேன். சிரித்துக்கொண்டே இப்படிச் சொன்னார்: "இந்தப் பல்லு இருந்தப்பத்தான் நான் நல்ல நல்ல கதைகளெல்லாம் எழுதினேன்; இது எடுத்ததுக்கப்பறம் எழுதமுடியாம போயிருச்சு. இப்பக்கூட நல்லா எழுதணும்னா இது வாயில போட்டு அடக்கிக்கிட்டு எழுதுவன். அப்பத்தான் நல்லா வரும்." அவருடைய சிரிப்பில் கேலிகலந்திருந்தது. மற்றொரு நான் கழுத்துப்பட்டை ஒன்றைக் காண்பித்தார். சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு அலிப்பூர் சிறையில் இருந்தாராம். அங்கே கைதிகளின் கழுத்தில் பட்டை ஒன்றைக் கட்டித் தொங்கவிடுவார்களாம். அதில் கைதியின் பெயர், எண் போன்ற விவரங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்குமாம். அந்தப் பட்டைதான் அவர் காண்பித்தது. சிறையிலிருந்து விடுதலையாகி வெளியே வரும்போது கைதி உடையைக் களைந்துவிட்டு நிர்வாணமாக நடந்து சென்றுதான் அவர்களுடைய உடையை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமாம். அந்த நிலையிலும் எப்படியோ அந்தப் பட்டையைத் திருடிக் கொண்டு வந்துவிட்டாராம். எப்படி என்பது இப்போது அவருக்கு நினைவில் இல்லை. எனினும் ஆதாரமாகப் பட்டை இருந்தது. அதனைத் திருப்பித் திருப்பிக் காட்டி 'நான் ஜெயிலுக்குப் போக வேன்னு யாரும் சொல்ல முடியாது' என்று பெருமிதத் தோடு சொன்னார்.

இப்படியாகச் சில மாலைகள் கழிந்தன. பேசுவதற்கு அவரிடம் எத்தனையோ விஷயங்கள் இருந்தன. அவரைத் தொந்தரவு செய்யாத காதல்கள்தான் அப்போது அவருக்குத் தேவையாக இருந்தன போலும். சில சமயங்களில் வியப்போடும் சில சமயங்களில் 'கிழம்புராணம் தாங்க முடியவில்லையே' என்று சலிப்போடும் அவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். 'எழுத்து' இதழ்களின் உள்ளடக்கப் பட்டியல் தயாரிப்பிலிருந்து முன்னேறி சில கட்டுரைகள், கவிதைகள், கதைகளைப் படிக்கவும் ஆரம்பித்திருந்தேன். இன்னும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் உள்ளே போக, எதுவேனும் பிடிபடும் என்று தோன்றியது.

ஒருநாள் மாலையில் வழக்கம் போல் போனேன். அறை பூட்டியிருந்தது. உள்ளீட்டு மாமி 'எங்கயோ வேலையாய்ப் போனார். இப்ப வந்துருவார்' என்றார். வெளிக் கதவைக் கடந்துவந்து வாசலில் நின்றிருந்தேன். ஐந்து நிமிடம். பத்து நிமிடம். கால் மணி நேரமாயிற்று, அவரைக் காணோம். வாசலில் நிற்பதற்குக் கூச்சமாயிருந்தது. உள்ளே போய் மாயிவிட்டம் சொல்லவும் தோன்றவில்லை. இன்றைக்குப் போகட்டும்; நாளைக்கு வந்து விடலாம் என நினைத்துக் கொண்டு கிளம்பிவிட்டேன். மறுநாள் சென்றேன். என்னைக் கண்டதும் அறைக்

ஹிட்லரின் எனது போராட்டம் (மெய்ன் காம்ப்)

விலை ரூ.125

இரண்டாவது உலகப்போரின் கதாநாயகனாகவும், வில்லனாகவும் விளங்கியவர் ஹிட்லர். அவருடைய வாழ்க்கை வரலாறு, திரைப்படங்களையும் மிஞ்சக்கூடிய திருப்பங்கள் நிறைந்தது.

அவர் 1924-ம் ஆண்டில் ஏறத்தாழ ஓராண்டு காலம் சிறையில் இருந்தார். அப்போது, தன் சுயசரிதையை "மெயின் காம்ப்" (எனது போராட்டம்) என்ற பெயரில் புத்தகமாக எழுதினார். அந்நூல் உலகப் புகழ் பெற்றது.

அந்தப் புத்தகத்தை மூலத்தின் சுவை குன்றாமல் ச. சுப் பிரமணியம் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

ஒரு சர்வாதிகாரியின் மனப்போராட்டங்களை மிக அருமையாகச் சித்தரிக்கும் சிறந்த நூல்.

சாந்தி பதிப்பகம்
27 அண்ணா சாலை
சென்னை 600 002
தொலைபேசி 854 6719

கதவைத் தாண்டி வெளியே வந்துவிட்டார். அவருடைய முகம் இறுகிக் கோபம் பொரிந்தது. "சித்த நாழி இருக்க முடியாதோ. இனி இங்க வரவேண்டாம் போ. மறைமலையடிகள் லைப்ரரியில் எழுத்து வால்யூம்ஸ் இருக்கு. அங்க போய்ப் பாத்துக்கோ" என்று கத்தினார். எனக்கு எதுவுமே சொல்லத் தோன்றவில்லை. அந்த மாமி என்னவாவது தவறாய்ச் சொல்லியிருப்பாரோ என நினைத்தேன். எப்படி விளக்குவதென யோசித்தபடி அப்படியே நின்றிருந்தேன். உள்ளே போனவர் திரும்பி வந்து 'போ. போங்கறேன். வராதே' என்று கத்தினார். காரணமற்று இந்தக் கிழம் எதற்கு இப்படி கத்த வேண்டும்? 'காத்திருக்கப் பொறுமையில்லாத நீ என்ன ஆராய்ச்சி பண்ணிக் கிழிக்கப் போற' என்று உள்ளிருந்து சத்தம் போட்டார். அவருடைய தொனி நாயை விரட்டுவது போலிருந்தது. அர்த்தமற்ற கோபம் எரிச்சலூட்டியது. ஏதேனும் தயவாய்ப் பேச மனம் தயாரில்லை. கெஞ்சிக் கூத்தாடி இதில் ஒன்றும் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை என்று பிடிவாதத்திற்குப் பிடிவாதமாய் என் மனம் முறுக்கிக் கொண்டது. அப்போதைய என் இளம் துடிப்பு சிறு அசட்டையையும் தாங்கிக்கொள்ள இயலாத தாய் இருந்தது. இனி என்ன நேர்ந்தாலும் 'எழுத்து' பற்றியோ சி. சு. செல்லப்பா குறித்தோ ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது என்னும் முடிவுடன் ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல் வேகமாகத் திரும்பி வந்துவிட்டேன்.

அதன்பின் சில நாட்களில் அவருக்குத் தமிழ்ப் பல் கலைக்கழகம் ரூ. 5000 பரிசு அறிவித்து அதைப் பெற அவர் மறுத்துவிட்டார் என்னும் செய்தி வந்தது. 'போய்ப் பார்க்கலாமா' என ஒரு கணம் தோன்றியது. 'போ, வராதே' என்ற அவர் வார்த்தைகள் திரும்பத் திரும்பக் காதுகளில் வந்து நின்றன. பின்னொருபோதும் அவரைச் சந்திக்கச் செல்லவேயில்லை. ■

கவிதா பப்ளிகேஷன் வழங்கும்

ஜெயகாந்தன் சிறுகதைகள்

முழுத் தொகுப்பு - இரண்டு தொகுதிகள்
விலை ரூ. 800

ஜெயகாந்தன் இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ப் படைப்புகளின் பிரதான சிருஷ்டிகர்த்தாக்களில் ஒருவர். தமிழ்ச் சிறுகதை என்றவுடன் நினைவுக்கு வரும் இரு இலக்கிய பிரம்மாக்களில் ஒருவர். ஜே.கே.யின் சிறுகதை உலகம் - நூற்பதாண்டுப் பரப்பில் 135 முத்தான கதைகள்.

- பிரம்மாண்டமான வீச்சும் ஆழமும்.
- பல்வேறு சமூக மட்டங்களின் பாத்திர பிரதிநிதித்துவம்.
- தமிழிலக்கியம் தொடக்கூசிய புலங்களின் பிரவேசம்.
- பாத்திரங்களின் இயல்புக்கேற்ற சொல்லாட்சி.
- பிராமணத் தமிழும் சரி, சேரித் தமிழும் சரி, அவரிடம் கை கட்டி சேவகம் புரியும் அற்புதம்.
- ஜே.கே.யின் எல்லாச் சிறுகதைகளும் இடம் பெறுகின்றன. கால வரிசைப்படியும், முதன் முதலில் இக்கதைகள் வெளியான இதழ்கள் விபரத்துடன் வருகிறது.
- 1954 முதல் 1990 வரை ஜே.கே. எழுதிய அனைத்து சிறுகதைகள் அடங்கிய முழுத் தொகுப்பு.
- 1744 பக்கங்கள் கொண்ட இரண்டு தொகுதிகள்.
- டெம்மி உயர்ரக மேப்-லித்தோ பேப்பரில் நல்ல நேர்த்தியான ஸ்டரா போர்டு பைண்டிங்.
- ஜே.கே.யின் இப்பன்முக ஆளுமையின் அனைத்துச் சிறுகதைப் படைப்புகளையும் கவினுறத் தொகுத்து, நவபாரதியின் விரிவான முன்னுரையுடன் உயர்ந்த தரமுள்ள 'நூலகப் பதிப்பாக' இருபெரும் தொகுதிகளாக கவிதா பப்ளிகேஷன் வெளியிட்டிருக்கிறது.

இத்தொகுப்பு ஓர் அரிய இலக்கியப் பொக்கிஷம்.

இரண்டு தொகுதிகளும் சேர்த்து விலை ரூ. 800. பதிவு அஞ்சலில் புத்தகம் அனுப்ப ரூ. 40 சேர்த்து ரூ. 840 M.O. அல்லது D.D. 'கவிதா பப்ளிகேஷன்' என்ற பெயருக்கு அனுப்பவும். V.P.P. முறையில் அனுப்புவதற்கு இல்லை.

தொடர்பு கொள்க:

கவிதா பப்ளிகேஷன்

தபால் பெட்டி எண் : 6123

8, மாசிலாமணி தெரு, பாண்டி பஜார்
தி. நகர், சென்னை 600 017.

தொலைபேசி : 436 4243

ஈ-மெயில் : kavitha_publication@yahoo.com

ஆறாம் திணையும் ஏழாம் திணையும்

வதையின் கதை

: சேரன் :

cheran@cheran.net

ஒன்று

இடம் : மிருகவில், யாழ்ப்பாணம்
காலம் : டிசம்பர், 2000

இலங்கையின் வட புலத்தில் மையங் கொண்டிருக்கும் அரசு படைகள் எட்டுத் தமிழர்களை வதை செய்த பிற்பாடு கொல்கிறார்கள்; புதைக்கிறார்கள். புதைகுழி பின்னர் அடையாளம் கண்டு தோண்டப்பட்டபோது கிடைத்த உடல்களில் ஒன்று, எட்டு வயதான சிறுவன் வில்வராஜா பிரசாத்தினுடையது. பிரசாத்தின் முழங்கால்களும் கணுக்கால்களும் அடித்து முறிக்கப்பட்டிருந்தன. வயிறு கிழிக்கப்பட்டிருந்தது.

இரண்டு

இடம் : இந்தியாவையும் இலங்கையையும் பிரிக்கும்
பாக் நீரிணை
காலம் : 16.07.1995

சின்னராசா அந்தோனிமாலாவுக்குப் பதினேழு வயது. யாழ்ப்பாணத்தின் பெண்கள் கல்லூரி ஒன்றில் கற்றுக் கொண்டிருந்தவர். அவரும் அவருடைய குடும்பத்தினரும் அகதிகளாகத் தமிழ்நாட்டுக்குப் படகு மூலம் பயணப்பட்டனர். இடைவழியில் இலங்கைக் கடற்படையினர் படகைத் தாக்கியதில் படகு கவிழ்ந்தது. வலது தொடையில் துப்பாக்கிச் சூட்டுக் காயத்துடன் கடலில் தத்தளித்த அந்தோனிமாலாவைக் கடற்படையினர் கைது செய்தனர். ஒன்றரை மாதங்கள் காங்கேசன்துறைக் கடற்படை முகாமில் அந்தோனிமாலா வதை செய்யப்பட்டார். 24.03.1998 அன்று சட்ட மருத்துவ அலுவலர் வழங்கிய மருத்துவ அறிக்கையின் படி, வதையின் விவரம்: ஆடை களையப்பட்டு, உடலெங்கும் மின்சாரம் செலுத்தப்பட்டது; சிகரெட்டால் உடலெங்கும் சுட்ட காயங்கள், தூடான இரும்புக் கம்பியால் தாக்கப்பட்டதில் மண்டை உடைந்தது; தலைகீழாகத் தொங்க விடப்பட்டுத் தாக்கப்பட்டார்; வேகமாகச் சுழலும் மின்விசிறியில் கட்டித் தூக்கப்பட்டு, மின்விசிறியோடு சேர்ந்து, சுழல நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார்.

இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிற்பாடு கொழும்பில் உள்ள குற்றப் புலனாய்வுத் திணைக்களத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டு வதை செய்யப்பட்டார். அப்போது அவரின் பற்களை உடைத்தார்கள்; கழுத்தில் வெட்டுக் காயம் விளைவித்தார்கள். 44 காயங்களுடன், குற்றம் சாட்டப்படாமலேயே, சிறைக்கு அனுப்பப்பட்ட அந்தோனிமாலா இலங்கையின் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழும் அவசர காலச் சட்டங்களின் கீழும் எவ்வித உரிமைகளும் குறைவாகச் சிறையிலிருக்கிறார்.

மூன்று

இடம் : அட்டன், மலையகம்
காலம் : 05.06.1998

பிச்சமுத்து சந்திரன், மலையகத் தமிழர். தமிழர் என்ற ஒரே காரணத்துக்காக இலங்கைப் பொலிசாரால் கைது செய்யப்பட்டவர். மூன்று மாதங்கள் பொலிஸ் நிலையத்திலும் பின்னர், கொழும்பின் குற்றப் புலனாய்வுத் திணைக்களத்தின் தடை முகாமிலும் வதை செய்யப்பட்டார்.

டார். அவருக்கு 'வழங்கப்பட்ட' வதையின் பெயர்களில் ஒன்று, தர்மச் சக்கரம். மற்றையது Water Submarine.

இலங்கைப் படையினரும் பொலிசாரும் வழங்குகிற வதை முறைகளில் 'தர்மச் சக்கரம்' தான் சாதாரணமானது. மணிக்கட்டையும் கணுக்கால்களையும் ஒருசேரக் கட்டிவிட்டு, ஏற்படுகிற இடைவெளிக்கூடாக ஒரு கழியைச் செலுத்த வேண்டும். அந்தக் கழியை இருபுறமும் உத்தரத்தில் இருந்து தொங்க விட்டால், உடல் அந்தரத்தில் ஆடும். அந்த நேரம், உள்ளங்கால், குதிகால், தலை என எல்லா இடங்களிலும் பலர், மாறி மாறித் தாக்குவர்கள். தொடர்ந்து தலையை நீருள் ஆழ்த்தி, ஆழ்த்தி எடுப்பது Water Submarine.

எவ்விதமான குற்றச்சாட்டுக்களும் இல்லாமலேயே சிறைக்கு அனுப்பப்பட்ட சந்திரன் இன்னும் விடுதலையாகவில்லை.

நான்தோறும் இலங்கையில் இடம்பெற்று வருகிற வதையின் கதைகளிலிருந்து மூன்று எடுத்துக்காட்டுக்களைத் தந்திருக்கிறேன். இத்தகையதும் இதைவிட மோசமானதுமான ஏராளம் வதையின் கதைகள் எங்கள் மத்தியிலும் உலகெங்கும் பல நாடுகளிலும் இடம்பெற்று வருகின்றன. இலங்கையில் இடம்பெற்று வருகிற வதையின் கதைகள் பற்றிய பெரும்பாலான விவரங்கள், UN Special Rapporteur on Violence against Women, Amnesty International, Human Rights Watch Newyork; World Organization Against Torture, Geneva; US State department Country Reports on Human Rights Practices, Medical Foundation for the Care of Victims of Torture, UK போன்ற நிறுவனங்களில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. 'காணாமல் போனோரின்' எண்ணிக்கையில் உலகிலேயே இரண்டாவது இடத்தில் இருக்கும் இலங்கைக்கு (முதலாமிடம் : ஈராக்), ஜனநாயகம் செழிப்பாக உள்ள நாடு என்ற பட்டப்பெயரை அமெரிக்கா, ஃபிரான்ஸ், இந்தியா, இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகள் வழங்கியுள்ளன. இந்த நாடுகள் அனைத்தும் வதைகளுக்கு எதிரான ஜக்கிய நாடுகள் அவையின் சாசனத்தில் (UN Convention Against Torture) கையொப்பமிட்டவை என்பது மட்டுமல்ல வதை செய்வதைத் தடைசெய்திருக்கும் நாடுகளும் தான். எனினும், வேற்று நாட்டவர்களையும், அகதிகளையும், 'பயங்கரவாதி'களையும் வதை செய்வதில் ஃபிரான்ஸ், இங்கிலாந்து, ஜேர்மனி போன்ற நாடுகளும் பின்னிற்றவை அல்ல. வதைகளின் விளைவாக, பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் உடல், உள வடுக்கள் இருக்கும். தூக்க மின்மை, கொடுங்கனவுகள், நம்பிக்கை இழப்பு, கோபம், பழிவாங்கும் உணர்வு, அச்சம், நினைவழிதல், தற்கொலை உணர்வு, பசியின்மை போன்ற உளவளப் பிரச்சினைகளும் பாரதூரமான உடல் சார்ந்த பிரச்சினைகளும் தொடர்ந்து இருக்கும். இறப்பை மட்டுமே பெரிது படுத்துகிற நாம் உடல், உள வடுக்களுக்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவம் தருவதில்லை.

வதை செய்வது இஸ்ரேல் நாட்டில் சட்ட அனுமதியும் அரசு அங்கீகாரமும் பெற்றது. செப்டெம்பர் 11, நியூ யார்க் நகரத் தாக்குதல்களுக்குப் பிற்பாடு வதையைப்

பயன்படுத்துவது பற்றித் தீவிரமான ஆலோசனையில் அமெரிக்க அரசு இறங்கியிருக்கிறது. 'உத்தி யோகப் பற்றற்ற' முறையில் கறுப்பு மக்கள் மீது அமெரிக்கச் சிறைகளிலும் பொலிஸ் நிலையங்களிலும் இடம் பெறும் வதை இன்னொரு வகையான பிரச்சினை.

அடிப்படை உரிமைகள், சிவில் உரிமைகள் போன்ற வற்றுக்காக வாதாடி வரும் சிறப்பான சில அறிஞர்களும் நெருக்கடிச் சூழலில் தவிர்க்க இயலாமல் வதை செய்வதை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்று இப்போது வாதிட ஆரம்பித்துள்ளனர் என்பது மிகுந்த அச்சத்தைத் தருகிறது. வட அமெரிக்கச் சூழலில் இந்த வாதம் இன்று எப்படி முன்வைக்கப்படுகிறது என்பதை நாங்கள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

அலன் டேர்ஷோவிட்ஸ் (Alan Dershowitz) அமெரிக்காவில் மிகவும் புகழ்பெற்ற ஒரு வழக்கறிஞர். ஹாவார்ட் பல்கலைக் கழகத்தின் சட்டத்துறைப் பேராசிரியர். முக்கியமான பல குற்றவியல் வழக்குகளில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களுக்காக வாதாடியவர்; குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களின் உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பாக நீண்ட காலமாக எழுதியும் கற்பித்தும் வாதாடி வருபவர். பின் லேடன் கைது செய்யப்பட்டு நீதிமன்றத்தின் முன் கொண்டு வரப்பட்டால் பின் லேடனுக்காக வாதாட முன் வந்திருப்பவர்; "பின் லேடனுக்காக வாதாடுவது அமெரிக்க நாட்டுப்பற்றை வளர்க்கிற ஒரு செயல்" என்று கூறுபவர். அவருடைய அண்மைய நூல் ஒன்று, (Shouting Fine: Civil Liberties in a Turbulent Age; Little, Brown & Company, New York) நெருக்கடிச் சூழலில் வதை செய்வதை முன் மொழிகிறது. டேர்ஷோவிட்ஸ் உடனான நேர்முகங்களும் செப்டெம்பர் 11க்குப் பிற்பாடு அடிக்கடி ஒளிபரப்பப்பட்டன.

தேசியப் பாதுகாப்பு முன்னுரிமை பெற்றிருக்கிற ஒரு சூழலில் பேச்சுச் சுதந்திரம் உள்ளிட்ட சில அடிப்படை உரிமைகளைத் தடை செய்யலாம் என்பதும், வருமுன் காப்போம் என்ற வகையில் ஏராளமானோரைச் சந்தேகத்தின் அடிப்படையில் கைது செய்து நீதி விசாரணையின்றிச் சிறையிலடைக்கலாம் என்பதும் படுகொலைகளைத் தெரிந்தெடுத்த முறையில் (Selected or targeted assassinations) செய்யலாம் என்பதும் அவருடைய வாதம். சில சந்தர்ப்பங்களில் வதை செய்வதும் தேசிய பாதுகாப்பு என்ற முறையில் புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும் என்று அவர் மேலும் வாதிடுகிறார்.

செப்டெம்பர் 11ம் தேதித் தாக்குதல்களுக்கு முன்பாக அத்தாக்குதலில் தொடர்பற்றவர்கள் என்று யாராவது கைது செய்யப்பட்டிருந்தால், எங்கே, எப்போது, என்ன வகையான தாக்குதல்கள் நிகழப் போகிறது என்பதைப் பிடுங்கிக் கொள்ள வதை செய்வதைவிட வேறு வழியே இல்லை என்கிறார் அலன் டேர்ஷோவிட்ஸ். அடிப்படை உரிமைகளும், மனித உரிமைகளும், வலியிலிருந்தும் மரணத்திலிருந்தும் விடுதலை என்பதும் கடவுளின் அருட் கொடைகளோ அன்றி எப்போதுமே முழுமையானவையோ அல்ல என்று மேலும் கூறுகிறார் டேர்ஷோவிட்ஸ். "அப்பழுக்கற்ற அநியாயம் (perfect injustice) நிகழ்கிறபோது இவற்றைவிட வேறு வழி இல்லை" என்று உறுதியாக நம்புகிறார் இந்த ஹார்வார்ட் பல்கலைக்கழகத்தின் புகழ் பூத்த பேராசிரியர்.

ஏராளமான அப்பாவிப் பொதுமக்களைப் பயங்கரமான முறையில் கொல்வது எவ்வளவு தூரம் அப்பழுக்கற்ற அநியாயமோ அதே அளவுக்கு அப்பழுக்கற்ற அநியாயத்தான் வயிற்றைக் கிழிப்பதும், நகங்களைப் பிடுங்குவதும், மலவாயுள் குண்டாந்தடியைச் செலுத்துவதும், குறிக்குள் மின்சாரம் செலுத்துவதும். எப்போது

வரப்பெற்றோம்

தமிழவனோடு ஓர் உரையாடல்; (நோக்காணல்); எஸ். சண்முகசுந்தரம்; ரூ. 40
எங்கும் வானம் (சிறுகதைகள்): காவேரி; ரூ. 60
நகுலன் கவிதைகள்; நகுலன்; ரூ. 100
கடற் பறவைகள்: (ஏழு இந்திய நாடகங்கள்) சரஸ்வதி ராமநாத்; ரூ. 90
சி. சு. செல்வப்பா இலக்கியத்தடம் (விமர்சனக் கட்டுரைகள்): ச. சண்முகசுந்தரம்; ரூ. 80
ஏழு லட்சம் வரிகள் (சிறுகதைகள்): பாவண்ணன்; ரூ. 70
Kaavya, 14 First Cross Street, Trustpuram, Kodambakkam, Chennai 600 024
தலித் தற்கொலைகள் (கட்டுரைகள்); எஸ். பிரேம்தாஸ்; ரூ. 30
கழுவேத்தி (கவிதைகள்); ச. கண்ணன்; ரூ. 30
திணை வெளியீடு, 36 பகவதி லாட்ஜ், மீனாட்சிபுரம், நாகர்கோவில்-1
கார்கில் (தியாகத்தின் பெயரால் நடந்த திருட்டு); சா. பீட்டர் அல்போன்ஸ்; Chennai Art Printer Chennai 600 006; ரூ. 35
ஞானக்கூத்தன் கவிதைகள்; ஞானக்கூத்தன்; விருட்சம், 7 ராகவன் காலனி, மேற்கு மாம்பலம், சென்னை 600 033; ரூ. 80
ஆனந்தரங்கப்பிள்ளை காலத் தமிழகம் 1736-61; இர. ஆலாலசுந்தரம்; ரூ. 180
ஆனந்தரங்கப்பிள்ளை கால அரசியலும் சமுதாயமும்; இரா. ஆலாலசுந்தரம்;
GRS பதிப்பகம், 11, இரண்டாவது தெரு, கைலாஸ் நகர், லாஸ் பேட்டை, புதுச்சேரி - 8; ரூ. 70.
மறந்து போன குரல்கள் (சிறுகதைகள்); கீதாஞ்சலி பிரியதர்சினி; குமரிப் பதிப்பகம், 8 நீலா தெற்கு வீதி; நாகப்பட்டினம் 611 001, ரூ. 24.
பட்டாம்பூச்சி விற்பவன் (கவிதைகள்); நா.முத்துக்குமார்; தாமரைச்செல்வி பதிப்பகம், 31/48, இராணி அண்ணா நகர், கலைஞர் நகர், சென்னை 600 078; ரூ. 25.
தூவானம் (கட்டுரைகள்): அ. யேசுராசா; Moonravathu Manithan Publication, 37/14, Vaux Hall Lane, Colombo - 02, Sri Lanka; இல ரூ. 120.
தாரா என்றொரு பெண் (நாடகம்): ச. கலியாணராமன்; வசந்தம், 2 எப்-டைவர்டன் ரோடு, பண்ணாட்டி 607 106; ரூ. 35.
சிவாலய ஓட்டம்; இராம.கண்ணன்; கஸ்தூரி உமா பதிப்பகம், 4, கே. கே. நிவாஸ், 30வது தெரு, சாந்தி நகர், திருநெல்வேலி 627 002; ரூ. 30
வாயும் மனிதர்களும் (கதைகள்): வி. அபிமன்யு; தமிழில்: உதயசங்கர்; கரிசல் பதிப்பகம், ஸ்கந்தா காம்ப்ளக்ஸ், 26 மாதாங் கோவில் தெரு, கோவில்பட்டி 628 501, ரூ. 10
திருவருட்பயன் : சி. சு. மணி; சி. சு. மணி, 70, தெற்குக் கடைத் தெரு, பாளையங்கோட்டை 627 002; ரூ. 36
செம்பூரானின் சுவைகள் மூன்று (சிறுகதைகள்): செம்பூரான்; சந்திப்பில் உதித்த சிந்தனைகள் : செம்பூரான்; Bharathi Pathippagam, 403 Ankur, Greenfields CHS, Sector 16A, Vashi, Navi Mumbai 400 073. விலைக் குறிப்பிடப்படவில்லை

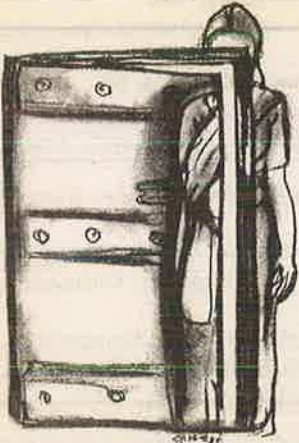
இந்த இரண்டு விடயங்களையும் ஒப்பிட்டு, அப்பாவி மக்களின் உயிரைக் காப்பதற்காகப் பின்னையதைச் செய்யலாம் என்று முடிவுக்கு வருகிறோமோ அப்போதே மானுடம் என்ற மலை உச்சியிலிருந்து எங்களுடைய சரிவு ஆரம்பித்து விடுகிறது. இலங்கை, இந்திய அரசுகளுக்கும் அவர்களுடைய பொலீஸ் படையினர் மற்றும் பாதுகாப்புத் துறைக்கும் இத்தகைய தார்மீகப் பிரச்சினைகள் இருப்பதில்லை என்பது நன்கு ஆவணப்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும் ஜனநாயகத்தினதும் சுதந்திரத்தினதும் 'முடிதடிய' மன்னராகக் கருதப்படுகிற அமெரிக்காவில் முன்வைக்கப்படுகிற இந்த வாதங்கள் எங்களுக்குச் சொல்பவை இதுதான் :

கொல்வதே அறம்!

முஸ்லீம்களும் மேற்கும்

தமிழாக்கம் : தி. அ. ஸ்ரீனிவாஸன்

எப்போதும்

பர்வேஷ் ஹூட்பாய்

இரட்டை டவர்சுக்காக அமெரிக்கா பழிக்குப்பழி வாங்கியிருக்கிறது. அமெரிக்க குண்டு வீச்சுக்குப் பயந்து குளிர்மிகுந்த வெற்று நிலங்களுக்குத் தப்பியோடிய ஆப்கான் மக்கள் பட்டினியால் வாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தலிபானை சுக்கு நூறாக்கிய பி-52க்கள் முல்லா உமரின் எதிர்ப்பு கர்ஜனையை சரணடைவதற்கான பரிதாபக் குரலாக மாற்றிவிட்டன. ஓஸாமா பின் லேடன் ஓட்டத்தி லிருக்கிறார். வெள்ளை மாளிகையில் இப்போது ஷாம் பெய்ன் கொண்டாட்டங்கள் ஒருபுறம் நடந்துகொண்டிருந் தாலும் அமெரிக்காவின் அச்சம் இன்னும் விட்ட பாடில்லை. அதற்கு காரணம் உண்டு.

செப்டம்பர் 11க்குப் பிறகு நாமெல்லோருமே வேறான, அதிக அபாயகரமான ஒரு உலகத்தில் வாழத் துவங்கியிருக்கிறோம். ஏன் என்று கேட்டுக் கொள்ள

வேண்டிய நேரம் இது. பயணிகள் நிறைந்த விமானங் களை அடுக்கு மாடிக் கட்டிடங்கள் மீது மோத வைக்க தீவிரவாதி களைத் தூண்டும் நோய்க் கூறான மனித நடத்தையை Clinical Pathologistகளைப்போல நாமும் அறிவியல் பூர்வமாக ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டியது அவசியம். ஒரு புறம் பலர் இறந்து மடியும்போது இன் னொரு புறம் பல லட்சம்பேர் ஏன் அதைக் கொண்டாடி மகிழ்கிறார்கள் என்பதையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். இந்தப் புரிதல் இல்லாது போகுமானால், புரா தன மருத்துவ சிகிச்சையான பேய் விரட்டுவது மட்டுமே ஒரே வழியாக எஞ்சிவிடும். அதாவது, பலசாலி சாதுவை உண்மையிலேயே அடித்துப் பேய் விரட்டுவான். இன் றைய உலகின் மிகப் பெரிய மாந்திரிகள் - பன்னாட்டு சட்டங்களையும் அவனது நெருங்கிய சகாக்களின் பதற் றத்தையும் புறக்கணித்துவிட்டு - இதேபோன்ற மருத்துவ சிகிச்சைத் தேவைப்படும் பிற இஸ்லாமிய நாடுகளின் பட்டியலைத் தயாரித்து வருகிறான் : ஈராக், சோமாலியா மற்றும் லிபியா. நினைத்தால் அழித்து முடிப்போம். இது தான் அவன் விடுத்தள்ள செய்தி.

ஆனால் அவன் எண்ணம் நிறைவேறப் போவதில்லை. தீவிரவாதத்திற்கு ராணுவத் தீர்வு என்பது கிடையாது. விரைவில் - கூடிய விரைவிலேயே இருக்குமோ என்று அஞ்சுகிறேன் - இது இன்னும் வன்மையாக, அதிக சேதங்களுடன் நிரூபணமாகும். இந்த நவீன யுகத்தில், பெரும் சேதங்களை ஏற்படுத்தக்கூடிய வரம்பற்ற சாத்தி யங்களை நவீன தொழில்நுட்பம் அளித்திருக்கிறது. கோபம், அது எல்லை மீறும்போது, சிறு குழுக்களையும், ஏன் ஒரு சில மனிதர்களையும்கூட, அபாயகரமானவர் களாக ஆக்கிவிடுகின்றது.

தீவிரவாதம் இராணுவம் மற்றும் பெண்கள்

கல்பனா சர்மா

அந்தப் பெண்கள் ஒருவர் ஒருவரைப் பார்த்தபடி வட்ட மாக அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களில் ஒரு குழுவினர் சல்வார் கமீஸ் அணிந்திருந்தனர். இவர்களில் சிலர் துப்பட்டாவால் தலையை மூடியிருந்தனர். மற்ற குழுவைச் சேர்ந்த பெண்கள் சரோங் வகை உடை அணிந்தவர்கள். இவர்கள் முக்காடு இட்டிருக்கவில்லை.

இரண்டு குழுவினரும் வேறு வேறு மொழியில் பேசினர். இருப்பினும் அந்த இரு தரப்பினரது மொழியும் நன்றாகவே இருந்தது. ஒருவர் மற்றவரை ஆழமாகப் புரிந் ததன் காரணமாக மொழி ஒரு தடையாக இருக்க வில்லை, அவர்களது உரையாடலுக்கு.

வழமைக்கு மாறான இந்த சந்திப்பு காஷ்மீர் மற்றும் வட கிழக்கு மாநிலங்களைச் சேர்ந்த பெண்களிடையே ஏப்ரல் மாத மத்தியில் புது தில்லியிலிருந்து தொலை வாக அமைந்திருந்த புறநகர்ப் பகுதியொன்றில் நடை பெற்றது. ஒன்றரை நாட்கள் அளவுக்கு நிகழ்ந்த இந்தச் சந்திப்பில் அப்பெண்கள் தங்களது பல்வகையான அனுபவங்களையும் பகிர்ந்துகொண்டனர். அவர்கள் அமுதார்கள். சிரித்துக்கொண்டார்கள். இந்தியாவின் வேறுபட்ட இரண்டு நிலப்பிரிவுகளில் வசிக்க நேர்ந்த

தங்களது வாழ்வு ஒன்று போலவே இருப்பதை அறிந்து அதிசயப்படவும் செய்தார்கள்.

அது காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கிலுள்ள பாரமுல்லா வைச் சேர்ந்த பெண்ணோ, சேக்கிலால் பகுதியைச் சேர்ந்த நாகா இனப் பெண்ணோ, மணிப்பூரைச் சேர்ந்த குகி இனப் பெண்ணோ, அஸ்ஸாமின் பழங்குடியினப் பெண்ணோ அல்லது மெய்ஷிங் இனப் பெண்ணோ, யாராயிருந்தாலும் அவர்களது பேச்சில் ஒரே மாதிரி யான வார்த்தைகளை திரும்பத் திரும்ப ஒலித்தன. 'பயம்', 'படபடப்பு', 'கோபம்', 'நிச்சயமற்ற எதிர்காலம்'.

"நாங்கள் வேதனைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம், எங்களுக்குள் கோபம் பொங்கிக்கொண்டிருக்கிறது" என்றார் மணிப்பூரைச் சேர்ந்த நாகா இனப் பெண் ஒருவர். எழுபதுகளின் ஆரம்பத்திலிருந்தே அவர் வாழும் பகுதியில் ராணுவம் பணியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. "அவர்கள் எங்கள் பாதுகாப்புக்காக அனுப்பப்பட்டவர் கள். ஆனால் அவர்களால்தான் நாங்கள் பாதுகாப்பற்ற வர்களாக உணர்கிறோம்."

இரு தரப்புப் பெண்களும் ராணுவத்தால் கொல்லப் பட்ட தங்களது சகோதரர்கள், கணவர்கள், தந்தையர் கள் குறித்த துயரத்தையும், காணாமல் போன உறவி னர்கள், அதனால் ஏற்பட்ட வெறுமை மற்றும் துணை யற்ற நிலை இதனூடாக வாழ நேர்ந்த அவலத்தையும் பரஸ்பரம் பகிர்ந்துகொண்டார்கள்.

பாரமுல்லாவைச் சேர்ந்த வயதான பெண்மணி ஒரு வர் தன் முகத்தில் படிந்த வேதனைக் கோடுகள் வழி

இந்தக் கோபம் இன்று இஸ்லாமிய உலகம் முழுவதிலும் நிறைந்துள்ளது. எனது சொந்த அனுபவம் ஒன்றை உங்களோடு பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்: இஸ்லாமாபாத்திலுள்ள எனது பல்கலைக்கழகத்தின் இயற்பியல் துறையில் செப்டம்பர் 12ஆம் தேதி ஒரு கருத்தரங்கு நடைபெறுவதாக ஏற்பாடாகியிருந்தது. இயற்பியல் மாணவர்களுக்கு அந்தத் துறை சாராத பிற விஷயங்கள் பற்றி வாரந்தோறும் வழக்கமாக நடத்தப்பட்டுவரும் கருத்தரங்கம் அது. அதற்கு முந்தைய நாள் சம்பவங்கள் என்னை மிகவும் பாதித்திருந்தபோதும் அறுபது பேர் ஏற்கனவே அங்கு வந்துவிட்டிருந்ததால், என்னால் கருத்தரங்கை ரத்து செய்ய முடியவில்லை. எனவே, நான் “இன்று நமது கருத்தரங்கில் ஒரு புதிய விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசுவோம். நேற்று நடந்த தீவிரவாதத் தாக்குதல் பற்றி” என்று சொன்னேன்.

இதற்கு வந்த எதிர்வினைகள் எதிர்மறையாகவே இருந்தன. சிலர் சிறிதுகூட யோசனையில்லாமல் அந்தத் தாக்குதலைப் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள். “இதைத் தீவிரவாதம் என்று சொல்லமுடியாது” என்றார் ஒரு மாணவர். மற்றொருவர் “இறந்தவர்கள் அமெரிக்கர்கள் என்பதற்காகத் தானே நீங்கள் வருந்துகிறீர்கள்?” என்று கேட்டார். அமெரிக்க கொள்கைகளோடு எந்தத் தொடர்புமில்லாத சாதாரண மக்களை இப்படிக் கொன்றிருப்பது படுபாதகமான செயல் என்பதை உணர்ச்சி வேகங்களுக்கு இடம் கொடாமல் காரணகாரியங்களுடன் எடுத்துச் சொல்லி அவர்களை நம்ப வைக்க எனக்கு இரண்டு மணி நேரம் பிடித்தது. எனது மாணவர்களைப் போலவே உலகெங்குமுள்ள லட்சக்கணக்கான முஸ்லீம் மாணவர்கள் எண்ணியிருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் மாற்று வாதங்களை அவர்கள் கேட்டிருக்க வாய்ப்பில்லை.

“பயங்கரவாதத்தின் நூற்றாண்டு” என்று எதிர்கால வரலாற்றாசிரியர்களால் அழைக்கப்படக்கூடாததாக

நமது உலகம் இருக்கவேண்டுமென்றால், அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் அராஜகத்திற்கும் இஸ்லாமிய பயங்கரவாதத்திற்கும் நடுவே எச்சரிக்கையிக்க பாதை ஒன்றை நாம் உருவாக்கியாகவேண்டும். இதன் வழியேதான் நாம் ஒரு பாதுகாப்புமிக்க, அறிவார்த்தமான, ஜனநாயகமான, மனிதநேயமுள்ள, மதசார்பற்ற எதிர்காலத்தை நோக்கி நகர்ந்து சென்றாக வேண்டும். இல்லையென்றால் தடம் புரளப் போவது நிச்சயம்.

காயமுற்றிருக்கும் வெகுளித்தனம்

“எங்களை ஏன் அவர்கள் வெறுக்கிறார்கள்?” ஜார்ஜ் புஷ் கேட்கிறார். இந்த வெற்றோசைக் கேள்வி தங்களைச் சுற்றிலுமுள்ள உலகம் பற்றிய பெரும்பாலான அமெரிக்கர்களின் பரிதாபகரமான அறியாமையைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடுகிறது. மேலும், அமெரிக்க வரலாற்றை லேசாகப் புரட்டிப் பார்த்தாலே போதும், அது இன்று வெளிக்காட்டிக் கொள்ளும் ஏதமறியாத வெகுளித்தனம் எவ்வளவு பெய் என்பது தெரிந்துவிடும். அமெரிக்கர்களின் இந்த ‘வெகுளித்தனத்தையும்’ ‘தாங்கள் ஒழுக்க சிலர்கள் என்ற எண்ணத்தையும்’ நோம் சோம்ஸ்கி கிட்டத்தட்ட நாற்பது ஆண்டுகளாக இலட்சிய வேகத்துடன் சவால்விட்டு வருகிறார். 1967இலேயே அவர், ‘எங்களின்’ நோக்கங்கள் நல்லவை, ‘எங்களின்’ செயல்கள் நன்மை கருதி மேற்கொள்ளப்படுபவை என்ற கருத்தைப் பற்றி “அமெரிக்காவின் அறிவுலக வரலாற்றில் இது ஒன்றும் புதிதல்ல. சொல்லப்போனால் ஏகாதிபத்தியங்கள் பிற்பாடு மன்னிப்பு கோரியுள்ள பொதுவான வரலாற்றிலும் கூட” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அமெரிக்காவின் இந்தக் கருத்தையே இஸ்லாமியத் தலைவர்களும் பிரதிபலித்து, இதே கேள்வியை மேற்குலகை நோக்கிக் கேட்கிறார்கள். செப்டம்பர் 11ஆம் தேதி சம்பங்களைப் பற்றித் தங்கள் சமூகத்தினரைத் தவிர பிற மக்களும் கருத்தில் கொள்ளும்படியாகச் சொல்ல

யாக மத்திய ரிசர்வ் போலீஸ் படையினால் பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு ‘விசாரணைக்காக’ கொண்டு செல்லப்பட்டு இன்னும் வீடு திரும்பாத தன் கணவரது கதையைச் சொல்கிறார். தன் கணவரைத் தேடி அவர் ஸ்ரீநகர் வரை சென்றார். பலனில்லை. ஏதாகிலும் உதவி கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் மூன்று நாட்கள் பயணம் செய்து புதுதில்லி வந்துள்ளார்.

ராணுவத்தினர் தங்கள் வீட்டுக்குள் நுழைந்து சந்தேகத்திற்கிடமான தீவிரவாதிகளைத் தேடிய பீதியுடனும் தருணங்களை அவர்கள் பகிர்ந்துகொண்டனர். “எங்கள் வீடுகளில் கூட நாங்கள் பாதுகாப்பாக இருக்க முடியவில்லை” என்றார் ராணுவ வீரர் ஒருவரின் வன்புணர்ச்சி முயற்சிக்கு ஆளாகாமல் தப்பிக்கப் போராடிய ஒரு பெண். இப்போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு அவர் கிட்டத்தட்ட இறக்கும் நிலைக்குச் சென்று மீண்டிருக்கிறார்.

ராணுவ வீரர்களுடன் பேசுவதில் உள்ள சிக்கல் பற்றியும் அவர்கள் தெரிவித்தனர். இராணுவ வீரர்கள் எப்போதும் இந்தியில் உரத்துப் பேசுவார்கள். இந்தி சரிவரத் தெரியாத இப்பிரதேசத்துப் பெண்களால் அதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் பல இன்னல்கள் ஏற்படுகின்றன.

தனது சகோதரியின் வீட்டைச் சுற்றி வளைத்த ராணுவம், வீட்டில் இல்லாத அவள் கணவனை வெளியே வந்து சரணடையச் சொன்ன சம்பவத்தைக் கண்ணீருடன் நினைவு கூர்கிறார் ஒரு நாகா இனப் பெண். அவளது கணவன் வெளியே வராததைக் கண்ட ராணுவ வீரர்கள் வீட்டினுள் புகுந்து கூட ஆரம்பித்தனர். ஏழு வயதும் பன்னிரண்டு வயதும் நிரம்பிய அவர்களது பெண் குழந்தைகள் இருவரும் கொல்லப்பட்டனர். இந்தப் பெண் அந்த இருவரில் சிறியவளைத் தத்துக் கொடுக்கத் திட்டமிட்டிருந்தார். தான் மட்டும் அதை முன் கூட்டியே செய்திருந்தால் அந்த ஒரு குழந்தையாவது காப்பாற்றப்பட்டிருக்குமே என ஆதங்கப்பட்டார்.

தன் கணவரை இழந்து தனது ஆறு குழந்தைகளுடன் தனியே விடப்பட்ட மணிப்பூரைச் சேர்ந்த பெண் தன் கதையைக் கூறினார். ராணுவத்தால் கொல்லப்பட்ட அவரது கணவனது சாவுக்கு இவர்தான் காரணம் எனக்கூறி அவரது கணவனின் உறவினர்கள் குழந்தைகளையும், வீட்டையும் அபகரித்துக் கொண்டு அவரை மணிப்பூரை விட்டே துரத்திவிட்டனர். அப்பெண்ணோ

தற்கு அவர்களிடம் எதுவுமில்லை. தனிப்பட்ட மனிதன் தன்னை சுத்தமாக வைத்துக்கொள்வதற்கான விதிமுறைகள் பற்றியும், ஹலால், ஹராம் இவை பற்றியும் ஓயாமல் பேசிக் கொண்டிருக்கும் இவர்களால், இந்த மனித வெடிகுண்டுகள் செய்தவை இஸ்லாமியச் சட்டங்களுக்குப் புறம்பானவையா இல்லையா என்பதைப் பற்றிக்கூட சொல்ல முடியவில்லை. (அதிகமும் சவுதியிடமிருந்து நியூதவி பெற்று) விர்ஜீனியாவைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு செயல்படும் பிக் கவுன்சிலின் தலைவர் டாக்டர் தாஹா ஜபீர் அலால்வானியைப் பொறுத்தவரை “இந்தக் கேள்வி இன்னும் ஆழமாக ஆராயப்படவேண்டிய ஒன்று. ஆனால் எங்கள் பட்ஜெட்டில் அது இடம் பெறவில்லை.”

எதிர்த் தாக்குதல் நடக்கலாம் என்ற பீதியினால், அமெரிக்கா, கனடா மற்றும் ஐரோப்பாவைச் சார்ந்த முஸ்லீம் சமூகத் தலைவர்கள், இரட்டை டவர் தாக்குதல் சம்பவத்திற்கு எதிர்பார்த்ததுபோலவே எதிர்வினையாற்றியிருக்கிறார்கள். அவர்களின் பதில் இரண்டு பகுதிகளால் ஆனது. முதலாவதாக இஸ்லாம் அமைதியை விரும்பும் ஒரு மதம். இரண்டாவதாக 2001 செப்டம்பர் 11 அன்று இஸ்லாம் மதவெறியர்களால் ஹைஜாக் செய்யப்பட்டு விட்டது. இந்த இரண்டு வாதங்களுமே தவறானவை.

முதலாவதாக, இஸ்லாம் - கிறிஸ்தவம், யூத மதம், இந்து மதம் அல்லது இஸ்லாம் பிற மதங்களையும் போலவே - அமைதியை விரும்பும் மதமல்ல. அது போருக்கான மதமுமல்ல. எல்லா மதங்களும் தங்களின் நம்பிக்கைகள் மேலானவை என்பதில் மாற்ற முடியாத நம்பிக்கை கொண்டுள்ளவை. அவற்றைப் பிறர் மேல் செலுத்துவதற்கான தெய்வீக உரிமை தங்களுக்கு இருப்பதாக எண்ணிக்கொள்பவை. மத்திய நூற்றாண்டில் நடந்த சிலுவைப் போர்களும் புனிதப் போர்களும் இரத்த வெள்ளத்தில் குளித்தவை. இன்று கிறிஸ்தவ அடிப்படைவாதிகள் அமெரிக்காவிலுள்ள கருக்கலைப்பு மருத்துவ

நிலையங்களைத் தாக்கி மருத்துவர்களைக் கொன்று வருகிறார்கள். இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதிகள் தங்களுக்குள் இனப் பிரிவினை காட்டி சண்டையிட்டு கொண்டிருக்கிறார்கள். யூதக் குடியேறிகளோ தங்களின் ஒரு கரத்தில் பழைய ஏற்பாட்டையும் மற்றொரு கரத்தில் Uzis துப்பாக்கிகளையும் ஏந்தி ஆலிவ் சோலைகளைத் தீ வைத்து எரித்து பலஸ்தீனியர்களை அவர்களின் மூதாதையர்களின் நாட்டைவிட்டு விரட்டியடித்து வருகிறார்கள். இந்துக்கள் இந்தியாவில் பழமை வாய்ந்த மததிகளை இடித்தும் தேவாலயங்களுக்குத் தீ வைத்தும் வருகிறார்கள். இலங்கை பெளத்தர்களோ தனி ஈழம் கேட்கும் தமிழர்களை வெட்டிச் சாய்ந்து வருகிறார்கள்.

இரண்டாவது கருத்து இன்னும் பிழையானது. இஸ்லாம் ஹைஜாக் செய்யப்பட்டுவிட்டது என்று வைத்துக் கொண்டாலும், அது நிகழ்ந்தது 2001 செப்டம்பர் 11 ஆம் தேதியில் அல்ல. சுமார் 13 ஆம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்தது அது. இஸ்லாம் அந்நாளைய அதிர்ச்சியிலிருந்து இன்னும் மீளவில்லை என்பதையே நம்மைச் சுற்றி நடந்து கொண்டிருப்பவை வெளிப்படுத்துகின்றன.

ஓர் இருண்ட நிகழ்காலம்

முஸ்லீம்கள் இன்று எங்கு நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள்? நான் இங்கு இஸ்லாத்தைப் பற்றி பேசவில்லை என்பதைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மௌலானா அப்துஸ் சத்தார் ஏதியும் இஸ்லாத்தைப் பின்பற்றுபவர்தான். முல்லா உமரும் இஸ்லாத்தைப் பின்பற்றுபவர்தான். ஆனால் முதலாமவர் அமைதிக்கான நோயல் பரிசு என்றோ வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டியவர்; இரண்டாம்வரோ, பழமைப் பிடிப்பும் அறியாமையும் கொண்ட பித்துப் பிடித்த பிசாசு. இஸ்லாம் வேறு வேறு மனிதர்களுக்கு மிகவும் வேறுவேறான அர்த்தத்தை அளிப்பதாக எட்வர்ட் சையத் அமுத்தமாயாகக் கூறியிருக்கிறார். வேறு பலரும் இதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இஸ்லாம், அதை ஏற்றுக்கொண்டு பின்பற்றுபவர்களில் எத்தனை

போராடத் துணிந்து தன் குழந்தைகளைத் தன்னிடம் ஒப்படைக்கக் கோரி வழக்கு தொடர்ந்திருக்கிறார். பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு ஆலோசனை வழங்குவது எப்படி என்ற பயிற்சியும் பெற்றிருக்கிறார். “நான் அதிகம் காயம் பட்டவன். இப்போது பிறரது காயங்களை ஆற்ற முயற்சி செய்யப் போகிறேன்” என்கிறார்.

வடகிழக்கு மாநிலப் பெண் ஒருவர் சொன்னார். “அந்தக் காலத்தில் ஆண்கள் பெண்களுக்குப் பாதுகாப்பாக இருந்தார்கள். இப்போது பெண்கள் ஆண்களைப் பாதுகாக்க வேண்டியிருக்கிறது.”

“எங்கள் சகோதரர்களையும், கணவர்களையும் யார் பாதுகாப்பது?” எனக் கேட்கிறார் ஒரு நாகா இனப் பெண். “எங்கள் இனத்தில் எல்லா ஆண்களையும் அவர்கள் கொன்றுவிட்டால் எங்கள் சமூகம் என்ன ஆவது? எங்கள் ஆண்களைக் குற்றவாளிகள் என அவர்கள் கருதினால் அவர்களை சட்டத்தின் முன் கொண்டு வந்து விசாரணை செய்யப்படும். கண்டமேனிக்கு அவர்களைக் கொல்ல வேண்டாம்.”

ராணுவத்தினரின் அத்துமீறல்கள் குறித்த காஷ்மீர் மற்றும் வடகிழக்கு மாநிலப் பெண்களது அச்சங்களும், ஆதங்கம்

களும் ஒன்று போலவே இருக்கின்றன. துப்பாக்கி முனையில் நிகழும் பல கொடுமைகளுக்கு அவர்கள் ஆளாகியிருக்கின்றனர். வீடுகளில் புகும் ராணுவத்தினர் அவ்வீட்டின் பொருளாதார நிலை பற்றியோ அதில் வசிக்கும் பெண்கள் அடையும் சங்கடம் குறித்தோ கவலை கொள்ளாமல் துப்பாக்கி முனையில் அவ்வீட்டினரை வைத்துக் கொண்டு தங்க இடத்தையும் சாப்பிட உணவுகளையும் தாராளமாக எடுத்துக்கொள்வது அடிக்கடி நடக்கும் நிகழ்ச்சியாகும்.

வருடக்கணக்காக தீவிரவாதமும், வன்முறையும் அதனால் ஏற்பட்ட அச்சமும் நிரம்பிய சூழலில் வாழ்வதால் ஏற்படும் பிரச்சினைகளையும் அவர்கள் பேசினர். இப்பகுதிகளின் பெண்கள், குழந்தைகள், ஆண்கள் யாவருமே பலவகையான மன அழுத்த வியாதி களுக்கு ஆளாகின்றனர். பள்ளிக்குச் செல்ல முடியாமல் குழந்தைகள் படிப்பைக் கைவிட நேர்கிறது. எல்லா வகையான பொருளாதார நடவடிக்கைகளும் முடங்கிப் போகின்றன. ராணுவம் ஒரு ஊரைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டுவிட்டதென்றால் அந்த ஊர் சகஜ நிலைக்குத் திரும்பப் பல நாட்கள் ஆகிவிடுகின்றன.

நாகா இனப் பெண்ணோ காஷ்மீரி இனப் பெண்ணோ - பெண்கள் எப்பொழுதுமே தங்கள் உரிமைகளை அறிந்திருப்பதில்லை. அப்படியே அறிந்திருந்தாலும் அதைப் பெறுவதற்கு யாரை அணுகுவதென்று அவர்களுக்குத் தெரிவதில்லை. உதாரணமாக, கொல்லப்பட்ட தன் கணவரது மரணத்துக்கான ஈட்டுத்

வகையுண்டோ அவ்வளவுப் பன்முகத்தன்மை கொண்டது. “உண்மையான இஸ்லாம்” என்று எதுவுமில்லை. எனவே, அதைப் பின்பற்றுபவர்களாகத் தங்களை முன்னிறுத்தும் மனிதர்களைப் பற்றிப் பேசுவதே பொருள் தருவதாக இருக்கும்.

இன்று நூறு கோடி முஸ்லீம்கள் 48 நாடுகளில் பரவி வசித்து வருகிறார்கள். இந்த 48 நாடுகளில் ஒன்றுகூட ஒரு நிலையான ஜனநாயக அரசியலமைப்பை இன்னும் உருவாக்கிக் கொள்ளவில்லை. உண்மையில், எல்லா முஸ்லீம் நாடுகளும் சுயநலமும் ஊழலும் மிக்க அதிகாரவர்க்கத்தினரின் கட்டுப்பாட்டிலேயே இருந்து வருகின்றன. இவர்கள் தங்கள் நாட்டு மக்களின் முன்னேற்றம் பற்றிக் கவலைகொள்ளாமல், தங்களின் வசதி வாய்ப்புகளைப் பெருக்கிக்கொண்டு மக்களிடமிருந்து வளங்களைக் கொள்ளையடித்து வருகிறார்கள். எந்த ஒரு முஸ்லீம் நாட்டிலும் சிறப்பான ஒரு கல்வியமைப்போ உலகத்தரத்திற்கு ஈடான பல்கலைக்கழகங்களோ இல்லை.

அறிவுத் திறனும் கூட களவாடப்பட்டிருக்கிறது. எனது சொந்த அனுபவங்களிலிருந்தே சிலவற்றை நான் சொல்ல முடியும். அறிவியல் துறை இதழ்களைப் புரட்டிப் பார்த்தால் ஒரு முஸ்லீம் பெயர்கூட அவற்றில் தென்படாது; அப்படி ஏதாவது ஒரு பெயர் இருந்தாலும், அந்தப் பெயர் ருக்குரியவர் மேற்கு நாடு ஒன்றில் வசிப்பவராகத்தான் இருப்பார். விதிவிலக்காக சிலரும் உண்டு : அப்துஸ் சலாம். வலுவான மின்காந்த சக்திகளையும் வலுவற்ற மின்காந்த சக்திகளையும் ஒன்றிணைத்த தற்காக 1979இல் இயற்பியலுக்கான நோபல் பரிசை ஸ்டீபன் வெயின் பெர்க் மற்றும் ஷெல்டன் கிளாஷோவுடன் இணைந்து பெற்றுக்கொண்டவர் அவர்.

எனக்கு அப்துஸ் சலாமை நல்ல பரிச்சயம் உண்டு. நாங்கள் இருவருமாக சேர்ந்து ஒரு புத்தகத்திற்கு முன்னுரை கூட எழுதியிருக்கிறோம். தன் நாட்டின் மீதும்

தன் மதத்தின் மீதும் அளப்பறிய அன்பு கொண்டிருந்த அவர் ஒரு சிறந்த மனிதர். ஆனால், சொந்த நாட்டால் வெறுத் தொதுக்கியும் 1974இல் பாகிஸ்தான் நாடாளுமன்றம் நிறைவேற்றிய ஒரு சட்டத்தின் படி இஸ்லாத்திலிருந்து விலக்கியும் வைக்கப்பட்ட அவர் மிகுந்த துயரத்துடன்தான் இறந்தார். அவர் சேர்ந்திருந்த அஹ்மதியா பிரிவினர் இன்று மதத்திற்கு எதிரானவர்களாகக் கருதப்பட்டு

தண்டிக்கப்பட்டு வருகின்றார்கள். (எனது பக்கத்து வீட்டுக்காரர் கழுத்திலும் நெஞ்சிலும் சுடப்பட்டு, எனது காரில் நான் அவரை மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லும் வழியில் இறந்தார். ஒரே மதத்தின் வேறு பிரிவு ஒன்றில் பிறந்தது தான் அவர் செய்த ஒரே தவறு.)

சமகால முஸ்லீம் உலகில் உண்மையான அறிவியல் சாதனை என்பது அரிதாக இருந்தாலும் போலி அறிவியல் ஆராய்ச்சிக்குத் தட்டுப்பாடே இல்லை. எனது துறையின் முன்னாள் தலைவர் ஒருவர் சொர்க்கத்தின் வேகத்தைக் கணக்கிட்டிருக்கிறார். அது பூமியிலிருந்து ஒரு நொடிக்கு ஒரு சென்டி மீட்டர் என்ற அளவிற்கு விலகிச் சென்று கொண்டிருக்கிறதாம். ‘குரான் வெளிப்படுத்தப்பட்ட இரவில் தொழுவது சாதாரணமான மற்ற ஆயிரம் இரவுத் தொழுகைகளுக்குச் சமம்’ என்ற குரானில் வரும் ஒரு வசனம்தான் அவரது இந்த அற்புதக்

தொகையை ஒரு பெண் பெற விரும்புகிறார் என்றால் அதை எப்படிப் பெறுவது என அவருக்குத் தெரிவதில்லை.

வன்முனைச்சிக்கு ஆளாகும் பட்சத்தில் அதை எப்படி வழக்காகப் பதிவு செய்வது என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. யாராவது காணாமல் போய்விட்டால் அது பற்றிய புகாரை எங்கு யாரிடம் பதிவு செய்வதென்பதும் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. இதன் காரணமாக ஒரு ஈட்டுத் தொகையைப் பெறவோ அல்லது ஒரு புகாரைப் பதிவு செய்யவோ அவர்களுக்குப் பல மாதங்கள், ஏன் பல வருடங்கள் கூட பிடிக்கின்றன.

பாதிக்கப்பட்ட இவ்விரு பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த பெண்களிடையே பல ஒற்றுமைகள் இருப்பதைப் போல வேற்றுமைகளும் உள்ளன. வடகிழக்கு மாநிலப் பெண்கள் தங்கள் வீட்டை விட்டு வெளியே வந்து தங்கள் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க ஒன்று கூடி இயங்க வாய்ப்புகள் உள்ளன. அவர்களது பழங்குடியின் அமைப்புகளிலும், கிராம நிர்வாகக் குழுக்களிலும் பெண்களுக்கு இடமில்லை என்ற போதிலும் பெண்கள் தங்களுக்கென்று அமைப்புகளை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கு எந்தத் தடையும் இல்லை.

வீட்டை விட்டு வெளியில் சென்று இயங்க வழியின்றி காஷ்மீரிப் பெண்களை அவர்களது சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்கள் தடை செய்பனவாக உள்ளன. இதைத் தாண்டியும் வெளியே வந்து அவர்கள் அமைப்பாக செயல்பட முனையும்போதும் பல தடைகளை அவர்கள் எதிர்கொள்கின்றனர்.

வடகிழக்கு மாநிலங்களில் பல ஆண்டுகளாக உள் நாட்டுக் கலவரம் தொடர்ந்தபோதும் பல தன்னார்வ குழுக்கள் பெண்கள் அமைப்புகளுக்கு ஆலோசனைகளையும் நிதி உதவிகளையும் அளித்து வருகின்றன. காஷ்மீரில் இதுபோன்ற தன்னார்வ குழுக்கள் இல்லை. உதவ முன்வரும் மிகச்சில குழுக்களையும் அவர்களது உள்நோக்கம் மற்றும் அவர்களுக்கு நிதி கிடைக்கும் விதம் பற்றிய கேள்விகளை முன்வைத்து பின்வாங்கச் செய்து விடுகின்றனர்.

இந்தப் பெண்களை ஒன்று சேர்த்து உரையாட வைத்ததன் நோக்கம் என்ன?

கூட்டத்தின் முடிவில் இதற்கு விடை இருந்தது. இனித் தங்களது வேதனைகளையும், ஆறாத காயங்களையும் தாங்கிக்கொண்டு தங்கள் பிரதேசங்களில் நிகழும் தீராத சண்டைகள் நீங்கி அமைதி திரும்பவும், இதுவரையிலான போராட்டங்களில் உண்டான காயங்களைக் குணப்படுத்திக்கொள்ளவும், பரஸ்பரம் ஆலோசனைகளினூடாக தங்கள் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளவும் முயற்சி செய்வதென அவர்கள் உறுதியெடுத்துக்கொண்டனர். இவர்களது குரல் பல்லாண்டுகளாக இப்பிரதேசங்களில் அமைதியை நிலைநாட்ட முயற்சித்துக்கொண்டிருக்கும் அரசின் காதுகளில் விழுமா?

ஆங்கில மூலம் : ‘We have been wounded’ Kalpana Sharma, The Hindu Magazine, ஏப்ரல் 22, 2001
தமிழில் : அசுதா

கண்டுபிடிப்புக்கு ஆதாரம். ஓராயிரத்தின் காலப் பெருக்க விகிதத்திற்கு இது சமம் என்று கூறும் அவர், ஜன்ஸ்டைனின் சார்பியலின் விசேஷ தத்துவச் சமன்பாடு ஒன்றிலும் இதைப் பொருத்திக் காண்பிக்கிறார்.

எல்லோருக்கும் தெரிந்த மற்றுமொரு உதாரணம்: தலிபானுக்கு அணுசக்தி ரகசியங்களைக் கடத்தியதாக சந்தேகத்தில் கைதாகியுள்ள இரண்டு பாகிஸ்தானிய அணுசக்தி பொறியியலாளர்களில் ஒருவர், பாகிஸ்தானின் எரிசக்திப் பிரச்சினையை ஜீன்களை அடக்கிப் பணியச் செய்து அவற்றிலிருந்து சக்தியைப் பெற்று தீர்த்துக்கொள்ள முடியும் என்ற யோசனையை ஏற்க எனவே முன்வைத்திருந்தார். கடவுள் மனிதனை மண்ணிலிருந்தும் தேவதைகளையும் ஜீன்களையும் நெருப்பிலிருந்து படைத்தார் என்கிறது குரான். எனவே, உயர் பதவி வகித்து வந்த இந்தப் பொறியியலாளர் இந்த ஜீன்களை வசப்படுத்தி அவற்றிலிருந்து சக்தியைப் பிரித்தெடுக்கும் திட்டம் மொன்றை முன்வைத்தார்.

காணாமல் போன ஓர் ஒளிமிக்க கடந்த காலம்

இஸ்லாத்தின் இன்றைய பரிதாபகரமான நிலைமை இஸ்லாத்தின் முந்தைய நிலைமையிலிருந்து பெரிதும் முரண்பட்டிருக்கிறது. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்கும் பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலகட்டத்தில் - இஸ்லாத்தின் பொற்காலம் அது - அறிவியல், தத்துவம், மருத்துவம் இவற்றில் குறிப்பிடத் தகுந்த பணிகளைச் செய்தவர்கள் முஸ்லீம்கள்தான். தொடர்ச்சியாக ஐந்து நூற்றாண்டுகள் கல்வி எனும் ஒளியை மங்காது காத்து வந்தவர்கள் இவர்கள். முஸ்லீம்கள் புராதனக் கல்வியை பாதுகாத்து வந்ததோடு மட்டுமல்லாமல், முக்கியமான கண்டுபிடிப்புகளை நிகழ்த்தியதோடு ஆராய்ச்சிகளை விரிவுபடுத்தவும் செய்தார்கள். இந்தப் பாரம்பரியத்தை இழந்தது முஸ்லீம் மக்களின் பெரும் துயரமாகவே அமைந்துவிட்டது.

இஸ்லாத்தின் பொற்காலத்தில் அறிவியல் வளர்ச்சியடைந்ததற்குக் காரணம் இஸ்லாத்திற்குள்ளேயே இருந்த வலுவான அறிவுப் பாரம்பரியம்தான். இந்தப் பாரம்பரியத்தைச் சார்ந்த முஸ்லீம் சிந்தனையாளர்கள் முத்தாளி லையர்கள் என்றழைக்கப்பட்டார்கள். மனிதனின் கட்டற்ற செயலுறுதியை (Free Will) வலியுறுத்திய இவர்களது பாரம்பரியம், எல்லாமே முன்கூட்டியே தீர்மானிக்கப்பட்டிருப்பதால் அல்லாவிடம் எல்லாவற்றை ஒப்படைப்பதைத் தவிர வேறு வழியேயில்லை என்று கற்பித்து வந்த விதிவாதிகளைக் கடுமையாக எதிர்த்தது. முத்தாளி லையர் ஆட்சியின் போது அறிவுத் துறை வளர்ந்தது.

ஆனால் பனிரெண்டாம் நூற்றாண்டில் முஸ்லீம் பழமைவாதம் இமாம் அல்காஸியின் தலைமையில் மீண்டும் தலைதாக்கியது. அல்காஸி தெய்வீக வெளிப்பாட்டைக் காரண அறிவுக்கு மேலானதாகவும் விதியை மனிதனின் கட்டற்ற செயலுறுதிக்கு மேலானதாகவும் முன்னிறுத்தினார். காரணம் காரியம் இவற்றிற்கிடையேயான உறவின் சாத்தியப்பாட்டை மறுத்த அவர், என்ன நடக்கும் என்று மனிதனால் அறிந்துகொள்ளவோ முன்கூட்டித் தெரிந்து கொள்ளவோ முடியாது, கடவுள் மட்டுமே அறிவார் என்று போதித்தார். கணிதவியலை இஸ்லாத்திற்கு எதிரானது என்றும் மத நம்பிக்கையைக் குலைத்துவிடும் போதைப் பொருள் என்றும் கண்டனம் செய்தார்.

பழமைவாதத்தின் இந்தக் கிடுக்கிப் பிடியில் இஸ்லாம் முச்சுத் திணறியது. காலிப் அல் மாமுன் மற்றும் பேரரசர் அல்ரஷீத் ஆகியோர் ஆட்சியின்போது இருந்ததைப் போல, முஸ்லீம், கிறிஸ்தவ, யூத அறிஞர்கள் அரச சபையில் ஒன்றுகூடி இணைந்து செயலாற்றிய காலம் போய் விட்டது. இஸ்லாமிய உலகில் சகிப்புத் தன்மை, அறிவு

வளர்ச்சி, அறிவியல் சிந்தனை ஆகியவை இத்துடன் முடிவுக்கு வந்தன. கடைசி முஸ்லீம் சிந்தனையாளரான அப்த் அல் ரஹுமான் இப்ன் கால்துன் 14ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர்.

ஏகாதிபத்திய காலத்தில் இஸ்லாம்

அதே நேரம் உலகின் மற்ற பகுதிகள் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தன. மறுமலர்ச்சியானது மேற்கில் அறிவியல் தேட்டத்தை ஏற்படுத்தியது. அராபிய நூற்களின் மொழிபெயர்ப்பும் முஸ்லீம்களின் மற்ற பங்களிப்புகளும் இதற்கு மூல காரணங்கள் என்றாலும், இவை ஆற்றிய பங்கு குறைவுதான். வர்த்தக முதலாளித்துவமும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியும் இந்தோனேஷியாவிலிருந்து மொராக்கோ வரையிலுமுள்ள முஸ்லீம் பகுதிகளைத் தனது காலனிகளாக்க மேற்கை மிக வேகமாக உந்தின. கொரோமே குணமான - சில நேரம் கொலை வெறியும் கொண்ட - அது உலகின் அமைப்பையே மாற்றிவிட்டது. மிக விரைவிலேயே முஸ்லீம் அறிவுஜீவிகளில் ஒரு பகுதியினருக்குத் தங்களை அடிமைப்படுத்தியிருப்போரின் ஆதார சக்திகளான நவீன அறிவியலின் ஆராய்ச்சி அம்சங்களையும் நவீன கலாச்சாரத்திற்கான சமூக அரசியல் விழுமியங்களையும் தாங்கள் கொண்டிராமல் போனதற்கான பெரும் விலையைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்பது தெளிவானது.

பழமைவாதிகளின் பரவலான எதிர்ப்பிற்கிடையிலும், நவீன அறிவுத்திறனை ஏற்றுக்கொண்ட முஸ்லீம்கள் 19ஆம் நூற்றாண்டில் இருக்கத்தான் செய்தார்கள். எகிப்தின் முகமது அப்து, ரஷீத் ரீதா, இந்தியாவின் சையத் அகமத்கான், ஜமாலுதீன் ஆப்கானி (இவர் எந்த நாட்டிற்கும் சொந்தமானவர்) போன்ற நவீனவாதிகள் இஸ்லாம் காலத்திற்கு ஏற்றவாறு தகவமைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள்; நவீன அறிவியலுக்குப் பொருந்தும் வகையில் குரானுக்கு விளக்கமளித்து, குரானை முன்னிறுத்தி நபிகளின் வாழ்க்கையோடு தொடர்புடைய ஹதீஸ்களை விலக்கினார்கள். தேசியம் என்ற நவீன கருத்தாக்கத்தைச் சிலர் நடைமுறையில் கொண்டுவர முயன்றார்கள். இருபதாம் நூற்றாண்டின் முஸ்லீம் தேசியத் தலைவர்களில் ஒருவர்கூட அடிப்படைவாதிகள் அல்லர் என்பது குறிப்பிடப்படவேண்டிய ஒன்று. துருக்கியின் கமால் அடாடர்க், அல்ஜீரியாவின் அகமது பென் பெல்லா, இந்தோனேஷியாவின் சுகர்னோ, பாகிஸ்தானின் முகம்மது அலி ஜின்னா, எகிப்தின் அப்துல் நாசர், ஈரானின் முகம்மது முஷ்டாக் ஆகியோர் மத சார்பற்ற மதிப்பீடுகளின் அடிப்படையில் தங்கள் சமூகத்தை ஒன்றுபடுத்தினார்கள்.

மூன்றாம் உலக நாடுகளில் பரவியிருந்த தேசியவாத இயக்கத்தின் ஒரு பகுதியான முஸ்லீம் மற்றும் அராபிய தேசியவாதம், தனது தேசத்து வளங்களைத் தனது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்து தனது நாட்டின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ள வேண்டும் என்ற விருப்பத்தையும் உள்ளடக்கியிருந்தது. எனவே மேற்கின் பேராசையோடு மோதுவது தவிர்க்க இயலாததாக ஆகி விட்டது. பிரிட்டன், பின்னர் அமெரிக்கா இவற்றின் ஏகாதிபத்திய சக்திகள் சுதந்திரமான தேசியவாதத்தைக் கண்டு பயந்தன. எனவே தங்களோடு ஒத்துழைக்க விரும்பும் எந்த சக்தியையும் அவை ஏற்றுக் கொண்டன, மிகவும் பழமைவாத இஸ்லாமிய நாடான சவுதி அரேபியா உட்பட. பனிப்போர் நெருக்கடியான கட்டத்தை அடைந்த போது, தேசியவாதம் அவற்றிற்குத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாததாகிவிட்டது. 1953இல், சி.ஐ.ஏ. ஏற்பாட்டில் நடந்த புரட்சியில் ஈரானின் முஷ்டாக் பதவியிலிருந்து தூக்கியெறியப்பட்டு ரஸா ஷா பஹ்லவி பதவியில்

அமர்த்தப்பட்டார். பிரிட்டன் நாசரைக் குறிவைத்தது. இந்தோனேசியாவில் சுகர்ணோ தூக்கியெறியப்பட்டு சுகர்டோ பதவியில் அமர்த்தப்பட்ட இரத்தப் புரட்சியில் பத்து லட்சம் பேர் மடிய நேரிட்டது.

புற சக்திகளின் நெருக்கடிகளும், உள்நாட்டிலிருந்து ஊழலும் திறமையின்மையும் சேர்ந்து மத சார்பற்ற அரசுகளைத் தங்களின் தேசநலன்களைக் காக்கவோ சமூகநீதி வழங்கவோ முடியாமல் செய்துவிட்டன. ஜனநாயகம் துவள ஆரம்பித்தது. இந்தத் தோல்விகளால் ஏற்பட்டிருந்த வெற்றிடத்தை நிரப்புவதற்காக இஸ்லாமிய மத இயக்கங்கள் வளர்ந்தன. ஷாவின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு ஈரான் அயதூல்லா கோமேனியின் தலைமையில் இரத்தக் களறியான புரட்சி ஒன்றைக் கண்டது. ஜெனரல் முகம் மது ஜியாவால் ஹக் பாகிஸ்தானை ஆண்ட பதினேழு வருடங்களில் அதன் அரசும் சமூகமும் இஸ்லாமிய மயமாக்கப்பட்டன. துடானில் ஜாபர் அல் நிமேரியின் தலைமையில் இஸ்லாமிய அரசு உருவானது. குற்றங்களுக்காகக் கைகளையும் உறுப்புக்களையும் துண்டிப்பது அங்கு சர்வசாதாரணமானது. சில பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு வரை பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கம் மிகவும் வலுவானதாகவும் அதிகமும் மத சார்பற்றதாகவும் தான் இருந்தது. 1982இல் பெய்ரூத்தில் அது சந்தித்த தோல்விக்குப் பிறகு ஹமாஸ் என்ற அடிப்படைவாத முஸ்லீம் இயக்கத்தால் அது பின்னிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுவிட்டது.

சுரட்டிக்கு மருது

இதுபோன்ற முஸ்லீம் நாடுகளின் நிகழ்வுகளோடு அமெரிக்கா மீதான நம்பிக்கை இழப்பும் அதன் கோலோச்சும் செயல்பாடுகளும் துரதிருஷ்டவசமாகச் சந்தித்துக்கொண்ட 1979இல்தான் சோவியத் யூனியன் ஆப்கன் மீது படையெடுத்தது. ஜியாவால் ஹக்கை முக்கிய கூட்டாளியாகக் கொண்டு சி. ஐ. ஏ. ஒரு இஸ்லாமியப் போரை மேற்கொள்வதற்கான அறைகூவல் விடுத்து, எகிப்து, சவுதி அரேபியா, துடன் மற்றும் அல்ஜீரியா ஆகிய நாடுகளிலிருந்து போராளிகளை வெளிப்படையாகவே தேர்வு செய்தது. தோழனும் ஆலோசகனுமான வல்லரசு முஜா ஹிதீன்களுக்கு ஆதரவு காட்டியதும், ரொனால்ட் ரீகன் அவர்களை “சாத்தானின் சாம்ராஜ்யத்தை எதிர்த்துப் போராடும் துணிச்சல் மிக்க விடுதலை வீரர்கள்” என்று புகழாரம் துட்டி, வெள்ளை மாளிகையின் புல்வெளியில் விருந்தளித்து மகிழ்வித்ததும் புரட்சிகர இஸ்லாத்தைத் தலைகால் புரியாமல் இயங்கச் செய்துவிட்டன.

சோவியத் யூனியன் வீழ்ச்சியடைந்ததும் அமெரிக்கா தன் பணியை வெற்றிகரமாக முடித்துவிட்டு, சின்னபின்னமாகிக் கிடந்த ஆப்கானிஸ்தானை விட்டு வெளிநடப்பு செய்தது. தலிபானும் உருவானது. ஒஸாமா பின் லேடனுக்கும் அவனது அல் கொய்தா இயக்கத்திற்கும் ஆப்கானிஸ்தான் இயங்குதளமானது. புனித போராளிகளின் மற்ற குழுக்களும் ஆப்கானை உதாரணமாகக் கொண்டு தத்தமது நாடுகளில் ஆயுதங்களை எடுத்தன.

செப்டம்பர் 11ஆம் தேதி வரையிலும் அமெரிக்க அரசியல் திட்ட ஆலோசகர்கள் எவரும் அமெரிக்காவின் எந்த செயல்களுக்கும் வருத்தம் தெரிவிக்கவில்லை. சில வருடங்களுக்கு முன் பாரீஸிலுள்ள Nouvel Observateur என்ற வார இதழ் கார்டரின் அமெரிக்க பாதுகாப்பு ஆலோசகராக இருந்த பி்க்னீவ் பிரெஸென்சியைச் சந்தித்து, “இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதம் ஒரு உலகளாவிய பிரச்சினையாக” வளர்ந்துள்ள இன்றைய துழுவில், அமெரிக்காவின் முந்தைய நடவடிக்கைகளை மீள்பரிசோதனை செய்யும்போது அவை தவறானவை என்று தோன்றுகிறதா எனக் கேட்டதற்கு அவர் “உலக வரலாற்றில் எது முக்கியம்? தலிபானா அல்லது சோவியத் சாம்ராஜ்யத்தின் வீழ்ச்சியா? ஒருசில கலகக்கார முஸ்லீம்களா அல்லது மத்திய ஜரோப்பாவின் விடுதலையும் பனிப்போரின் முடிவுமா?” என்று எதிர்க் கேள்வி கேட்டார்.

ஆனால் பிரெஸென்சியை குறிப்பிட்ட “ஒருசில கலகக்கார முஸ்லீம்கள்” இந்த உலகத்தை மாற்ற விரும்பினார்கள். அதில் அவர்கள் வெற்றி பெறவும் செய்தார்கள்.

இத்துடன் 2001 செப்டம்பர் 11 வரையுள்ள 700 ஆண்டுகால வரலாற்று பாலபாடம் நிறைவுபெறுகிறது. எதிர்காலத்தை எதிர்கொள்வது

இந்த விவரணையிலிருந்து சிந்திக்கும் மக்கள் என்ன முடிவுக்கு வருவார்கள்? முடிவுகள் பலவாறாக இருக்கும் என்றே எனக்கு எண்ணத் தோன்றுகிறது. வேறு வேறு மனிதர்கள், வேறு வேறு முடிவுகள்.

முஸ்லீம்கள் கழிவிரக்கத்தில் உருண்டுபுரள்வதை நிறுத்திக் கொள்வதற்கான நேரம் வந்துவிட்டது. மிகவும் வலிமை கொண்ட, நல்லெண்ணமற்ற மேற்கு நாடுகளின் சதித் திட்டங்களில் சிக்கிக்கொண்ட ஆதரவற்ற பாவைகள் அல்லர் முஸ்லீம்கள். வர்த்தக ஏகாதிபத்தியத்தின் தோற்றத்திற்கு வெகு காலத்திற்கு முன்னதாகவே இஸ்லாத்தின் மேன்மை சரிய ஆரம்பித்துவிட்டது. இதற்கான காரணங்கள் அடிப்படையில் உள்ளார்ந்தவை. எனவே முஸ்லீம்கள் தங்களையே உள்நோக்கிப் பார்த்து எங்கு தவறு நடந்தது என்று கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும்.

அரேபியாவில் 1400 வருடங்களுக்கு முன்பிருந்த ஒரு படித்தான சிறிய பழங்குடிச் சமூகத்தைப் போலல்லாமல், மிகப் பரந்து விரிந்ததும் ஊடுபாடுகள் நிறைந்ததுமான சமூகம் தங்களின் இன்றைய சமூகம் என்பதை அவர்கள் புரிந்துகொண்டாக வேண்டும். எனவே, ஷரியத் சட்டத்தை பின்பற்றும் நாட்டில் மட்டுமே இஸ்லாம் செழித்து வளரும் என்ற கருத்தை உடனடியாகக் கைவிட வேண்டும். மதச் சுதந்திரத்தையும் மனித நாகரிகத்தையும் மதிப்பதும், அதிகாரம் மக்களுக்குச் சொந்தமானது என்ற சிந்தனையை அடிப்படையாகக்கொண்டதுமான ஒரு மதச்சார்பற்ற ஜனநாயக தேசமே முஸ்லீம்களுக்குத் தேவையானது. இஸ்லாமிய நாடு மக்களுக்கல்ல, காலி பத்துகளுக்கும் இஸ்லாமியச் சட்ட நிபுணர்களுக்கும் சொந்தமானது என்ற பழமைவாத இஸ்லாமிய அறிஞர்களின் வாதம் எதிர்கொண்டு மறுக்கப்படவேண்டும் என்பதே இதன் பொருள்.

பின்லேடன் போன்றவர்களை எதிர்நோக்கி முஸ்லீம்கள் நிற்கக்கூடாது; இவர்களிடம் உண்மையான தீர்வு எதுவும் கிடையாது; ஆக்கப்பூர்வமான மாற்று வழியை யும் இவர்களால் தர முடியாது. இவர்களின் தீவிர வாதத்தைப் போற்றிப் புகழுவது பயங்கரமான தவறு. பாகிஸ்தானில் ஷியாக்களும் கிறிஸ்தவர்களும் அஹமதியாக்களும் அவர்களின் வழிபாட்டுத் தலங்களில் தொடர்ந்து கொல்லப்பட்டு வருவதும் பிற முஸ்லீம் நாடு

களில் சிறுபான்மையினர் துன்புறுத்தப்பட்டு வருவதும், தீவிரவாதங்கள் அனைத்துமே உரிமை பறிக்கப்பட்டவர்களின் எழுச்சிப் போராட்டம் என்ற வாதம் உண்மையல்ல என்பதற்குச் சான்றாக உள்ளன.

அமெரிக்காவும் சில கசப்பான உண்மைகளை எதிர்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். ஜார்ஜ் புஷ், டோனி பிளேயரின் குரல்கள் இஸ்லாமிய உலகில் எந்தச் சலனத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை; மாறாக ஓஸாமா பின்லேடன், அவர் இருந்தாலும் சரி இறந்திருந்தாலும் சரி, விடுதலையின் செய்கிகள் முஸ்லீம் உலகமெங்கும் வன்மையாக எதிரொலிக்கின்றன. பின்லேடனின் மத பயங்கரவாதம் முஸ்லீம்கள் பலரை ஒதுங்கச் செய்திருந்தாலும், அவர் விடுத்தள்ள அரசியல் செய்திகள் அவர்களுக்குத் தொடர்புபடுத்திக்கொள்ள எளிதாக உள்ளன: பலஸ்தீனியர்களிடமிருந்து பகுதிகளைப் பறிப்பதை நிறுத்தி; அமெரிக்காவின் சொந்த நலன்களுக்கு உதவிகரமாக இருக்கிறார்கள் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக உலகம் முழுவதிலுமுள்ள ஊழலும் சுயநலமும் கொண்ட அரசுகளுக்கு ஆதரவு அளித்து வருவதை நிறுத்தி.

அமெரிக்கர்களும், அந்நாடு ஏகாதிபத்தியத்தின் உச்சத்திலிருந்த காலம் கடந்துபோய்விட்டது என்பதை ஏற்றுக்கொண்டாக வேண்டும். 50களும் 60களும் ஒழிந்து விட்டன. அந்நாட்டின் வெற்றி முழுக்கமும் பன்னாட்டு சட்டங்களின் மீதான அதன் அலட்சிய உணர்வும் முஸ்லீம்கள் மத்தியில் மட்டுமல்ல, உலகம் முழுவதும் அதற்கு எதிரிகளை உருவாக்கியுள்ளன. எனவே, அவர்கள் தங்களின் திமிர்த்தனத்தை குறைத்துக்கொண்டு, தாங்களும் உலகத்திலுள்ள பிற மக்களைப் போன்றவர்கள்தான் என்று எண்ண வேண்டும். அமெரிக்கா இன்னும் சில காலங்களுக்கு வல்லரசாக இருக்கும் என்றாலும் அதன் 'வல்லமை' குறையப் போவது தவிர்க்க இயலாதது. இதற்குச் சில பொருளாதார ராணுவக் காரணங்கள் இருக்கின்றன. உதாரணமாக, அமெரிக்கப் பொருளாதாரம் பின்னடைவைக் கண்டுகொண்டிருக்கிறது. மாறாக, சீனப் பொருளாதாரம் ஆண்டுக்கு 7% என்ற விகிதத்தில் வளர்ச்சியடைந்து வருகிறது. இந்தியாவும் மிக வேகமாக முன்னேறி வருகிறது. தரை மற்றும் ஆகாய வழிகளில் ஒரு நாட்டின் ராணுவரீதியான வளர்ச்சி மட்டுமே அதற்கு பாதுகாப்பைத் தருவதற்குப் போதுமானதாக இல்லை. அமெரிக்க பிரஜைகள் இன்று எத்தனை நாடுகளின் தெருக்களில் பாதுகாப்பாக நடந்து செல்ல முடியும்?

மதம் நமது பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வல்ல; தேசிய வாதமும் தீர்வாக இருக்கப் போவதில்லை. இதை உணர்ந்தால்தான் நாம் எல்லோருமே உயிர் வாழ முடியும். இவ்விரண்டுமே பிரிவினையை உருவாக்குபவை; துடைத்து அழிப்பதற்குக் கடினமான உயர்ந்தவர்கள் என்ற எண்ணத்தையும் கர்வத்தையும் நமக்குள்ளே ஏற்படுத்துபவை. நமக்கு இன்று ஒரே ஒரு பாதைதான் இருக்கிறது: அறிவை அடிப்படையாகக் கொண்டு தர்க்கத்திற்குப் பொருத்தமான மதச்சார்பற்ற மனிதாபிமானத்தின் பாதை. இது மட்டுமே இந்தப் பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் வாழ்வதற்கான உரிமையையும், விடுதலையையும், சந்தோஷத்தையும் அடைவதற்கான நம்பிக்கையை அளிக்கும்.

பர்வேஷ ஹுட்பாய்: பாகிஸ்தானிலுள்ள காயிதே ஆலாம் பல்கலைக்கழகத்தில் அணுசக்தி மற்றும் உயர்சக்தி இயற்பியல் பேராசிரியர்.

(Communalism Combat என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையின் டிசம்பர் 2001 இதழில் வெளியான Muslims and the West என்ற கட்டுரையின் தமிழாக்கம்)

மெய்யப்பன் தமிழாய்வக வெளியீடுகள்

முனைவர் சு. அமிர்தலிங்கம் சங்க இலக்கியக் களஞ்சியம்	200-00
புலவர் வே. அண்ணாமலை சங்க இலக்கியத் தொன்மக் களஞ்சியம்	150-00
முனைவர் ச. அகத்தியலிங்கம் இந்திய மொழிகள்- I	70-00
பி. எஸ். ராமையா யணிகொடி காலம்	75-00
க. ரத்னம் - தர்ஸ்டன் தென்னிந்திய மானிட இனஇயல்	90-00
கா. அப்பாத்துரை தென்னாட்டுப் போர்க் களங்கள்	125-00
இந்திய நாகரிகத்தில் திராவிடப் பண்பு	40-00
ஏ. வி. சுப்பிரமணியன் தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி	40-00
மயிலை சீனி வேங்கடசாமி மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள்	60-00
பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியம்	75-00
கிறித்துவமும் தமிழும்	25-00
பி. எம். சுந்தரம் மங்கல இசை மன்னர்கள்	100-00
சுந்தர சண்முகனார் அகராதிக்கலை	100-00
கெடிலக்கரை நாகரிகம்	75-00
நாட்டுப்புறப் பாடல் களஞ்சியம் 10 தொகுதிகள்	

கிடைக்குமிடம் :
9, சிவப்பிரகாசம் தெரு, தி. நகர்
சென்னை 600 017. போன் : 4357832

*With Best Compliments
from*

தீனமலர்

தேசிய தமிழ் நாளிதழ்

DINAMALAR

National Tamil Newspaper

Printed simultaneously at

Chennai ✧ Vellore ✧ Pondicherry

Erode ✧ Salem ✧ Coimbatore

Tiruchi ✧ Madurai

Tirunelveli ✧ Nagercoil

(ஒரு சந்தேகத்துக்குரிய நாவலின் ஏழாம் அத்தியாயம்)

‘ஹார்ன்’ இசைப்பவர்

ஃபெர்னான்டோ ஸோரன்டினோ

ஒரு துளி கண்ணீர்கூட சிந்தாமல் மரியா அலெஜாண்ட்ரா என்னை விட்டுப் பிரிந்து, ஓரோ வழியாக, சார்காஸ் நோக்கிச் சென்றுவிட்டாள். முதலில் சற்று வருத்தப்பட்டேன். ‘அவள் நிரந்தரமாகவே என்னைவிட்டுப் போகிறாள்; இது மாற்ற முடியாத ஒன்று. என் வாழ்வின் ஒரு அத்தியாயம் முடிகிறது’ என்று நினைத்தேன். அதன் பின்னர் குரோதம் நிறைந்த சிந்தனைகள் பிறந்தன. ‘இது நேர்ந்ததும் நன்மைக்குத்தான். அவள் என் வாழ்வையே சிக்கலாக்கி விட்டாள். இழப்பு அவளுக்குத்தான்; எனக்கல்ல.’

ஆனால் வாழ்க்கை - ரேடியோ நாடகங்களில் வருவதுபோல் - நிற்காமல் நடந்து கொண்டிருக்கத்தான் வேண்டும். முதலில் இப்போது சாந்த பேயும் ஓரோவும் இணையும்

வீதிமுனையில் நான் நின்றுகொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியம் ஒன்று மில்லை. அத்துடன், தெருவோர ஹோட்டல்களில் பிசரியாஸ் சுடும் எண்ணெய் மணமும், பஸ்ஸில் ஆட்கள் இடித்துத் தள்ளியபடி ஏறி இறங்கும் சப்தங்களும் எனக்கு எரிச்சலூட்டின. வீட்டை நோக்கி மெதுவாக நடக்கத் தொடங்கினேன். ஓர் அர்த்தமுள்ள உறவு முறிந்துவிட்ட நினைவுகள் உங்களைக் கசக்கிப் பிழியும்போது நிதானமாக நடப்பது கடினம். மரியா அலெஜாண்ட்ரா பற்றி நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை; ஆனால் என் சிந்தனைகள் பரந்துபட்டிருந்ததால் நான் எதைப் பற்றியும் நினைக்க வில்லையோ என்று தோன்றியது. இடது வரிசையில் தாறுமாறாக அமைந்திருந்த பல்வேறு கடைகளின் ஜன்னல்களை கவனமின்றி நோக்கினேன். வீட்டுக்குச் செல்ல சற்று நேரம் பிடிக்கட்டுமே என்ற நினைப்பில் காரன்ஸா தெருவுக்கு வரும் வழியில் விளையாட்டுப் பொருட்கள் விற்கும் கடையொன்றை நின்று கவனித்தேன். விதவிதமான பல வண்ணப் பொருட்கள் - பொம்மை சிப்பாய்களும், துப்பாக்கிகளும், கார்களும் - நிறைந்த உலகம் அது. ஒரு இக்கட்டான நிலையில் இருக்கும்போது மிகச் சாதாரணமான விஷயங்களைப் பற்றி சிந்திப்பது என் வழக்கம். அப்போது பொம்மைகளுக்கிடையே காணப்படும் நியாயமற்ற உருவ வேறுபாடுகளைக் குறித்து சிந்தித்தேன். கம்பளியால் செய்யப்பட்ட ஒரு நாய் தகர ரயிலைவிட பத்து மடங்கு பெரியதாக இருந்தது; தகர ரயில் ஒரு பிளாஸ்டிக் நாய்க் குட்டியைவிட பத்து மடங்கு பெரிது. பொருட்கள் எல்லாம் பொருத்தமற்ற அளவுகள் கொண்டிருந்தால் உலகில் வாழ்க்கை பயங்கரமாயிருக்கும் என்றேன் தீர்க்கத்தரிசனமாக. நல்ல வேளை, நான் சொன்னதை யாரும் கேட்கவில்லை. இந்த ‘கனமான’ விஷயங்களில் சட்டென்று ஆர்வம் மூந்ததும் மரியா அலெஜாண்ட்ராவின் உருவம் மீண்டும் என் மனதில் நுழைந்து கொண்டது. மரியா அலெஜாண்ட்ரா இப்படித் திரும்பத் திரும்ப என்னைத் தொந்தரவு செய்வதை ஓர் அற்ப செயலால் தவிர்த்து விடலாம் என்று தோன்றியதும், கடைக்குள் நுழைந்து, ஐம்பது சென்ட் பிளாஸ்டிக் ‘ஹார்ன்’ ஒன்றை வாங்கினேன். அது மூன்று பகுதிகளாக இருந்தது - வாய்ப்பகுதி பச்சை; நடுப்பகுதி சிவப்பு நிறத்தில்

மூன்று சிறு பட்டங்கள்; முன்பகுதி அம்பு போன்ற இதழ்களுடன் கூடிய வெள்ளை சல்லாப் பூவைப் போல்.

வீட்டுக்கு வந்ததும் ஹார்னை வாசிக்கத் தொடங்கினேன். ஏதோ ஒரு இசையை வெளிக்கொணர முயன்றேன். ஆழமான ராகம் ஒன்று மில்லை; ஜனரஞ்சகமான, டி.வியில் கேட்கும் சாதாரண மெட்டுகள் தான். ஆனால் அதிலிருந்து வெளிவந்ததோ சில கடுர ஒலிகள் மட்டுமே. எனக்கு இசைப் பயிற்சி இல்லாததும், இந்த ஹார்ன் வெறும் விளையாட்டுப் பொருள் என்பதுமே என் தோல்விக்குக் காரணம் என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

அப்போது மோனிகா கதவைத் திறப்பதற்காகப் பூட்டில் சாவியை நுழைக்கும் சப்தம் கேட்டது. ஒரு போதுமில்லாத இரக்கத்துடன், பாவம் வேலை முடிந்து வருகிறாள். களைப்புடன் செக்குமாடு மாதிரி ஒரே வேலையை செய்து செய்து அவளுக்கு அலுப்புத் தட்டியிருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். மரியா அலெஜாண்ட்ராவின் உருவம் திடீரென என்னைத் தாக்க, நான்கு வருஷங்களில் முதன் முறையாக எனக்குக் குற்ற உணர்வு பிறந்தது. அதிலிருந்து விடுபட - என் மனைவி என்னை மன்னிப்பதற்காக - ஒரு குழந்தை மாதிரி நடித்து அவளைக் குஷிப்படுத்த விரும்பினேன். ஷூவைக் கழற்றிவிட்டு வரவேற்பறை மேஜைமேல் ஏறி நின்றேன். திடுக்கிட்டபடி என் மனைவி - முதலில் வியப்புடனும், பின் மேஜையை நான் பிறாண்டியிருக்கவில்லை என்ற நிம்மதியுடனும் - என்னைப் பார்த்தாள். நான் ஹார்னை முழு பலத்துடன் ஊதினேன். வேடிக்கையான கிறீச்சொலிகள் பிறந்தன. மோனிகா ஒரு சிறுமியைப் போல் சிரித்து, என்னை முத்தமிட்டாள். அவளுடைய சிரிப்பும் முத்தமும் நாங்கள் இளங்காதலர்களாக இருந்த இனிமையான நாட்களை நினைவூட்டின.

அன்றிலிருந்து ஒவ்வொரு மாலை யும் வங்கியில் வேலை முடிந்து நேரே வீட்டுக்கு வந்ததும், ஹார்ன் வாசிக்கத் தொடங்கினேன். இதன் மூலம் மரியா அலெஜாண்ட்ராவின் சந்திப்புகளின் இழப்பைச் சரிக்கட்ட முயன்றேன். இரவு உணவுநேரம் வரை மட்டுமே இசைப்பேன். சாப்பிட்டதும் படுக்கைக்குச் சென்றுவிடுவேன். இரண்டு மணி நேரம் கஷ்டப்பட்டு இசைப்பதாலோ என்னமோ

படுத்ததும் தூங்கிவிடுவேன். கனவற்ற ஆழ்ந்த உறக்கம். காலையில் புத்துணர்ச்சியுடன் எழுவேன். வாழ்க்கையே இனிய மலர்ச்சியுடன் காட்சியளித்தது.

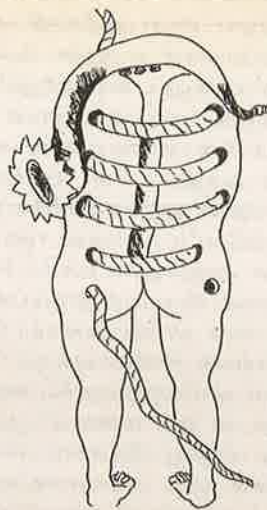
என் மனநிம்மதிக்கு ஹார்ன் எவ்வளவு அனுகூலமாக இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்ததும், காலையிலும் அதற்காக நேரம் ஒதுக்கினேன். அன்றாட ஷாப்பிங் போகும் நேரத்தைப் பொறுத்து, காலையில் மூன்று அல்லது நான்கு மணி நேரம் வாசிக்கத் தொடங்கினேன். அதன் பிறகு சாப்பிட்டுவிட்டு வங்கிக்குச் செல்வேன். அங்கு நான் ஹார்னைத் தொடமாட்டேன் என்று சொல்லாதேவையில்லை.

2

வங்கியில் பணியாற்றுவவர்களின் வேலையை இரண்டு பெரும் காலப் பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம் என்பது எனது பத்தாண்டு பணி கற்றுத் தந்த அறிவு. முதல் நான்கு மணி நேரம் வாடிக்கையாளர்கள் வருவது போவதும், விசாரிப்புகளும் ஆலோசனைகளும் நடக்கும். அது அவ்வளவு சுவாரஸ்யமாக இல்லாவிடினும், பொறுத்துக்கொள்ளக் கூடியதே. பிறகு நான்கு முதல் ஏழு வரை, வாடிக்கையாளர்கள் சென்ற பின், மீதம் இருக்கும் ஊழியர்களுடைய ஆர்ப்பாட்டங்கள்தான். அப்போது என் மனதில் ஒருவித சோகமும் அமைதியின்மையும் குவியும். வாடிக்கையாளர்கள் இல்லாத நேரங்களிலும் வங்கி ஊழியர்களின் பேச்சும் கேலியும் சூழன்று வரும். சில பேச்சுக்கள் அவ்வளவாக போரடிப்பதில்லை என்பதும் அவ்வப்போது ஒரு சில ஜோக்குகள் கொஞ்சம் சிரிப்பூட்டக்கூடியதாக இருக்கும் என்பதும் கூட உண்மைதான். ஆனால் இந்த அற்ப மகிழ்ச்சியெல்லாம் ஹார்ன் வாசிப்பதற்கு கிட்ட வர முடியாது.

எனவே, மார்ச் 27, 1970, வெள்ளிக்கிழமையன்று சிற்றுண்டி கொண்டு செல்லும் கைப்பெட்டியில் எனது ஹார்னை எடுத்து வைத்துக்கொண்டேன் என்பது எதிர்பார்க்கக் கூடியதே. மாலை ஐந்து மணிக்கு பாத்ரூ முக்குள் சென்று, அங்குள்ள கண்ணாடியின்முன் நின்றபடி ஹார்னை வாசிக்க ஆரம்பித்தேன். முதலில் முன்னெச்சரிக்கையுடன், அதிக சப்தமெழுப்பாமல், மூச்சு விடுவது போல் வாசித்தேன்.

ஹார்னிலிருந்து கிளம்பிய ஸ்வரங்கள் ஓர் இசையாக அமையாவிட்டாலும் என்னால் அதற்கு ஒரு

ஊழியர்கள்: எப்போதும் கந்தர் சிங்

சோகம் நிறைந்த நாதத்தையும், ஒரு வித ஏக்கம் கலந்த இனிமையையும் தரமுடிந்தது. மனதில் அழுத்தம் குவிந்து கண்களில் நீர் நிறைந்த போது, மீண்டும் குதூகலம் நிறைந்த இசையை வாசிக்கத் தொடங்கினேன். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சப்தம் மேலெழுந்து, காலையில் வீட்டில் வைத்து வாசிக்கும் அளவை எட்டிவிட்டது. கண்ணாடியைப் பார்த்தபடியே ஸோலோ வாசிக்கும் கலைஞளின் முகபாவத்தையும் அங்க அசைவையும் கொண்டு வர முயன்றேன். (ஹார்ன் வாசிக்கும் ஸோலோ கலைஞர்கள் உண்டுமா?) என் இசை வெள்ளத்தில் மூழ்கி அடித்துச் செல்வது போன்ற உணர்வில் கண்களை மூடியபடி வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன். கண்களைத் திறந்தபோது கண்ணாடியில் தெரிந்தது என் முகம் மட்டுமல்ல. ஹார்னின் உரத்த இசையால் ஈர்க்கப்பட்ட வங்கி ஊழியர்கள் அனைவரும் பாத்ரூமில் குழுமியிருப்பதைக் கண்டேன். அவர்கள் வயிறு நோக சிரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சிரிக்காத ஒரே ஜீவன் கிளை மேலாளர் மிஸ்டர் அன்ஸினெல்லி மட்டுமே. இத்தாலி நாட்டுக்காரர். அவர் முகத்தில் மூன்று அம்சமே காணப்படும்: கூர்மையான முக்கு, நேரான மீசை, கவர்ச்சியான கண்ணாடி. அதிகாரத் தோரணையுடன் என்னை முறைத்தபடியே உணர்ச்சியற்ற குரலில் அந்த எக்காளத்தை ஊதுவதை நிறுத்திவிட்டு, போய் வேலையைப் பார்க்கும்படி கூறினார். அவர் சொல்வதைக் கேட்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. நான் வாசிக்கும் இசைக்கருவி எக்காளமல்ல, ஒரு ஹார்ன் என்று பணிவாக, ஆனால் உறுதியாகச் சொல்லி

அவரை முதலில் திருத்தினேன். பிறகு பாத்ரூமிலிருந்து நாங்கள் அனைவரும் தடதவென வெளியே வந்தோம். ஆண்களின் பாத்ரூமுக்குள் வரமுடியாமல் வெளியே ஆர்வமுடன் குழுமியிருந்த பெண் ஊழியர்களைத் தாண்டி நிமிர்ந்த தலையுடன் பெருமை மிளிர் நடந்து சென்றேன்.

என் மேஜைக்கு வந்தபோது ஹார்னை வாசிக்கவொட்டாமல் என்னைத் தடுத்த மிஸ்டர் அன்ஸினெல்லியின் மேல் ஆத்திரம் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவரது எல்லை வங்கிக் கதவுகள் வரை தானே. அடக்கப்பட்ட என் ஆசைகள் தூக்கத்தில் ஓப்பராய்டியத்தனமாக உருவெடுக்க விடாமல், வீட்டில் இரவு இரண்டு மணிவரை ஹார்ன் வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது கீழ் போர்ஷனில் வசிப்பவர் தூக்கம் கெட்ட கலங்கிய கண்களுடன் காட்சி அளித்தார். அடுத்தவர் உரிமைக்கு மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தாலும், தூக்கமின்மையால் எனக்கேற்பட்ட களைப்பாலும், இசைப்பதை நிறுத்திவிட்டு, படுக்கச் சென்றேன். இசையின் மெல்லிய உணர்வுக்கு பக்குவப்படாத மோனிகா நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் காதுகளில் பஞ்சு உருண்டைகள் இருந்தன.

அதிர்ஷ்டவசமாக அடுத்த நாள் சனிக்கிழமை. சனி, ஞாயிறு இரண்டு நாட்களையும் நான் வீணாக்கவில்லை. விடுதலையின் உச்ச ஓலிகளை எழுப்பியது எனது ஹார்ன். வருந்தத்தக்க தவிர்க்க முடியாத, நான் பயத்துடன் எதிர் நோக்கிய திங்கள்கிழமை வந்தது. அதைத் தொடர்ந்த நான்கு நாட்களிலும் ஹார்ன் மேல் எனக்கு முழு ஆதிக்கம் செலுத்த முடியாமல் போயிற்று.

3

வங்கியில் எனக்கு ஓரளவாவது மதிப்பு இருக்கிறது என்றால் அதற்குக் காரணம் என் பொறுப்புணர்வும் திட சித்தமுமே. அந்த வெள்ளிக்கிழமை, 27 மார்ச் 1970, மிஸ்டர் அன்ஸினெல்லியின் மன்னிப்புக்கே இடமில்லாத முகத்தோற்றம் வங்கிக் கும் ஹார்னுக்கும் பொருத்தமில்லை என்பதைத் தெளிவாக்கியது. இரண்டு எதிரெதிர் சக்திகள் என் உள்ளே மெளனமாகப் போரிட்டன: நான் ஹார்ன் இசைப்பதை விரும்பினேன்; டிஸ்மிஸ் செய்யப்படுவதை அஞ்சினேன். நல்ல சம்பளம், மேலதி

காரிகளின் நன்மதிப்பு - மிஸ்டர் அன்ஸினெல்லி உட்பட - என் கீழே பணிபுரிபவர்களின் மரியாதை எல்லாம் கூடிய வேலையை இழப்பது புத்திசாலித்தனமல்ல என்று என் பொறுப்புணர்வு கூறியது. வழக்கமான முடிவற்ற செலவினங்களான மின்சாரம், டெலிபோன், காஸ் இவற்றுடன் வீடு, கார் போன்றவற்றுக்கு அடைக்க வேண்டிய கந்து வட்டிக் கடன்களையும் சேர்த்திருந்தேன். முடிவாக, பொறுப்பும் மனத்திடமும் சேர்ந்து சதித் திட்டமிட்டு வங்கியில் நான் ஹார்னைத் தொட விடாமல் என்னை தடுத்து நிறுத்தி விட்டன.

4

எண்ணற்ற வாசகர்களின் ஆவலைத் தணிப்பதற்காக, பிப்ரவரி 1, 1971 திங்கள்கிழமை நான் டிஸ்ட்ரிப்யூட் செய்யப்பட்டேன் என்பதைச் சற்று முன்னதாகவே கூறிவிடுகிறேன். அது விதியின் செயல் என்று அடுத்த வீட்டுக்காரர் சொன்னார். நான் மறுத்துப் பேசும் மனநிலையில் இல்லை. வேறு காரணங்களும் இருக்கலாம். காலண்டரைப் பார்த்த போது வருடத்தில் பன்னிரண்டில் ஒரு பாகத்தையே இன்னும் கடந்திருக்கவில்லை. எனக்கு முன்னால் பயங்கரமான பதினொரு மாதங்கள் பிடிவாதத்துடன் வரிசையாக அணி வகுத்து நின்றன. குறிப்பாக அந்த வாரத்திலேயே இன்னும் நான்கு நாட்கள் இருந்தன.

முடிவு வெளியான திங்கள்கிழமையன்று என் மனநிலை சரியாக இல்லை. மண வாழ்க்கையில் சில பிரச்சினைகளிலிருந்து நான் மீண்டு கொண்டிருந்தேன், அல்லது அவை என்னை முழுகடித்துக் கொண்டிருந்தன. என்னால் சகித்துக் கொள்ள முடியாத ஒரு விஷயம், கோபத்தின் காரணமாக என் மகிழ்ச்சி குலைக்கப்படுவதுதான். அந்த ஜனவரி மாதக் கடைசி ஞாயிற்றுக்கிழமை என் மனைவியின் எரிச்சலூட்டும் பிடிவாதத்தால் ஹார்ன் வாசிக்கும் என் மகிழ்ச்சி சீர்குலைந்திருந்தது.

அன்று நான் அதிகாலையிலேயே மனநிறைவுடன் எழுந்துவிட்டேன். அவசரமில்லாமல் காபி சாப்பிட்டு விட்டு, பத்திரிகைகளை மெதுவாக மேய்ந்தேன். பின்னர் ஹார்னை எடுத்துக்கொண்டு அதில் முழுகினேன். மாலையில் மோனிகா ஹார்ன் வாசிப்பதைவிட சினிமாவுக்குப் போகலாம் என்றபோது என்னால் நம்பவே முடியவில்லை! அப்

புறம் தொடர்ந்து அதிர்ச்சி அளிக்கும் சம்பவங்கள் நடந்தன. மோனிக் காவின் கூச்சலும் கண்ணீரும் கண்டனங்களும் உயர்ந்தன. அவள் மூன்றுக்குப் பின் முரணாகவும் அர்த்தமற்றும் வாதிட்டாள். என்னிடம் நியாயமான ஒரு காரணமே இருந்தது: தியேட்டருக்குள் ஹார்ன் வாசிக்க அனுமதிக்க மாட்டார்கள் என்பதைத் திரும்பத் திரும்பக் கூறினேன். என் தரப்பு நியாயம் வென்றது; நாங்கள் சினிமாவுக்குப் போகவில்லை. வரவேற்பறையில் கண்டிய முகத்துடன் என் மனைவி முடிவில்லாத டி. வி. நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, படுக்கையறையில் கதவை சாத்திவிட்டு களைப்பு மேலிடும் வரை நான் ஹார்ன் வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன். உடைகளை மாற்றாமலே படுத்தேன். சாப்பிடவில்லை. ஒரே களைப்பு. மறுநாள் திங்கள்கிழமை விழிக்கும்போது மணி பதினொன்றரை. உணர்ச்சியற்ற இயந்திரமயமான வங்கியை அடைந்தபோதும் நான் சாப்பிட்டிருக்கவில்லை. ஹார்னை ஒரு கணம் கூட வாசித்திருக்கவில்லை.

மனோதத்துவ கதைகள் படித்திராதவர்கள்கூட நான் இப்போது எந்த மாதிரி மனத் தளர்ச்சிக்கும் படப்பட்புக்கும் ஆளாகியிருப்பேன் என்பதை ஒருவாறு ஊகிக்க முடியும். ஏழுமணி வரை ஹார்ன் இசைக் காமல் பொறுத்திருக்க முடியாது என்பதைத் திடீரென உணர்ந்தேன். மூக்குக் கண்ணாடியை வீட்டில் மறந்து வைத்து விட்டதாகவும், பத்து நிமிஷத்தில் எடுத்துக்கொண்டு வந்து விடுவதாகவும் மிஸ்டர் அன்ஸினெல்லியிடம் சாக்குச் சொன்னேன். வங்கியின் பசஃபிக்கோ கிளையிலிருந்து இரண்டு தெருக்கள் தள்ளியே என் வீடு இருக்கிறதென்று அவருக்குத் தெரியுமாதலாலும் பத்து நிமிஷத்தில் வந்துவிடுவேன் என்று நான் உறுதி கூறியதாலும் அவர் என்னைப் போக அனுமதித்தார். அதற்கு முன் தம்மை இவ்வாறு கடமையிலிருந்து விலகச் செய்வதில் தமக்குரிய அதிருப்தியை கடுமையான பார்வையில் காட்டிவிட்டே அனுமதி அளித்தார்.

ஆவேசத்துடன் இரண்டு தெருக்களையும் ஒரே தாவாகத் தாண்டி வீட்டை அடைந்து வெறி பிடித்த வன் போல் அந்த சொற்ப நிமிஷங்களை முழுதாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆத்திரத்துடன் ஹார்ன் வாசிக்கத்

தொடங்கினேன். பிறகு லிஃப்டில் கீழிறங்குகையில் மூன்றாவது நாலாவது தளங்களுக்கிடையே லிஃப்டை நிறுத்தி திரும்பவும் மேலே எனது மாடிக்குச் சென்றேன். ஹார்னை ஒரு நியூஸ் பேப்பரில் சுற்றி எடுத்துக் கொண்டு வங்கிக்குத் திரும்பினேன். வரும் வழியில், காரை விற்றுவிடுவது நல்லது என்று தோன்றியது. அது எனக்குத் தேவையில்லை. வங்கிக்கு நடந்துதான் போகிறேன்; வாரக் கடைசியில் வீட்டில் இருந்தபடியே ஹார்ன் வாசிக்க முடியும்.

“இவர்தான் கடன் வழங்கும் அதிகாரியின் உதவியாளர். உங்களுக்குத் தேவையான ஆலோசனைகளை வழங்குவார்” என்று எனக்காக ஆபீஸில் காத்துக் கொண்டிருந்த ஓய்வு பெற்ற ஜெனரல் போன்று டிப்டாப் பாக உடைய ணிந்திருந்த ஒருவரிடம் என்னை அறிமுகப்படுத்தினார் மிஸ்டர் அன்ஸினெல்லி. பிட்ஸ்ராய் நகரிலுள்ள பேட்ரியாட்டிக் பிள் என்ற சோடாக் கம்பெனியின் அரிமையாளராம். எனக்கு சற்றும் அறிமுகமில்லாத ஏதோ ஒரு விசித்திரமான இயந்திரம் ஒன்றை வாங்கக் கடன் கோரி பறந்து வந்திருக்கிறார். அந்த இயந்திரத்தைப் பற்றி - பிட்ஸ்ராய், எக்ஸ்டிராக்டர், கோவர்னார் என்றெல்லாம் - நான் தடுப்பதற்கு முன்பே எனக்கு விரிவாக விளக்கிக் கூறத் தொடங்கி விட்டார். ஆனால் அவர் மிகப் பணிவாகவும் நடந்து கொண்டார். என் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கி, பலமாக அழுத்தினார். என் சிரெட்டைப் பற்ற வைத்தார். நான் அமருமுன் நாற்காலியில் உட்கார மறுத்தார். அப்புறம் ஒரு சோகம் நிரம்பிய குரலில் கரடுமுரடான முன்னேற்றப் பாதையில் நடந்து செல்ல அவர் படும் சிரமங்களை விவரித்தார். குதிரை இழுக்கும் வண்டியிலிருந்து தொடங்கி - ஒரு குதிரையைப் பற்றி நிறையவே சொன்னார் - 1947க்குத் தாவி ஒரே ஓட்டமாக 1971இல் நவீன ஜெர்மன் டிரக்குகள் வாங்கியதைப் பற்றிக் கூறினார். அவர் குடும்பத்தைப் பற்றிப் பொதுவாகவும், சூடிகையான அவர் பெண்ணைப் பற்றி நிறையவும் சொன்னார். அவள் பொது ஜனத் தொடர்பு படித்துக் கொண்டிருக்கிறாளாம். குழந்தை நல்ல நிலைமைக்கு வருவாள் என்பதில் அவருக்கும் அவர் மனைவிக்கும் முழு நம்பிக்கை இருக்கிறது. இந்தச் சமயத்தில் அவர் தம் மணி பர்சை

ரசியமாக வெளியே எடுத்தார். கடன் வழங்குவதற்காக, அவர் எனக்கு லஞ்சம் கொடுக்கப் போகிறாரோ என்று நினைத்தேன். இல்லை. அதிலிருந்து பொதுஜனத் தொடர்பு படிக்கும் தன் மகளின் புகைப் படத்தை எடுத்துக் காட்டினார். அடர்ந்த தலை முடி. முகக்கண்ணாடி அணிந்திருந்தார்.

பொங்கி வரும் அவரது சுய சரி தத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக, சில படிவங்களை அவரிடம் கொடுத்து நிரப்பித் தரும்படிச் சொன்னேன். சோடாக் கம்பெனிக் காரர் அவற்றில் அழுத்தி எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போது, நான் மேஜையின் அடியில் இருந்து ஏதோ ஒரு காகிதத்தை எடுக்கும் பாவனையில், குனிந்து ஹார்னை ஊதினேன். அந்த மனிதருக்கு எதுவும் கேட்டதாகத் தெரியவில்லை; எழுதிக் கொண்டேயிருந்தார். தம்முடைய அடையாள அட்டையையும் சமூக பாதுகாப்பு அட்டையையும் எடுத்து அதிலுள்ள எண்களைப் படிவத்தில் கவனமாகக் குறித்துக் கொண்டிருந்தார். வங்கி அந்த நேரத்தில் பல விதக் குரல்களால் நிரம்பி வழிந்ததைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு நான் அவ்வப்போது ரசியமாக என்னுடைய ஹார்னை ஊதி சிறிய அடங்கிய இசை ஒலிகளை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தேன்.

இப்படி ஹார்னை இசைப்பது “புகை பிடிக்கக்கூடாது” என்று அறிவித்துள்ள ரயில் பெட்டியில் புகைப் பது போல்தான். புகைப்பவர் சற்று பதற்றத்துடனேயே புகைக்கிறார் - பரிசோதகர் வந்துவிடக் கூடாதே என்று; சக பிரயாணி ஒருவரின் பார்வையில் எதிர்ப்பு தெரிகிறது; புகைப்பது ஒரு சுகம் என்பது மாறி, அபராதம் விதிக்கப்படுவதற்குக் காரணமான ஒன்று என்றாகிவிடுகிறது. இந்த மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் புகைக்காமல் இருக்கவேண்டும். ஹார்னை இசைக்காமல் இருக்கவேண்டும். சோடாக்காரர் படிவங்களைத் தின்றுவிடுவது போல் முகத்தின் அருகே வைத்தபடி, நொடிக் கொருதரம் என்னிடம் கேள்வி கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். (“ஒரு சின்ன சந்தேகம்.”) பிரயாணி, அன்று பூராவும் நிற்க வேண்டியிருந்தாலும் கூட, வேறு பெட்டிக்கு மாறிவிட முடியும். ஹார்ன் இசைப்பவருக்கு அது சாத்தியமல்ல.

எதையும் யோசிக்காமல் மேஜைக் கடியிலிருந்து ஹார்னை எடுத்து,

அதன் அம்புமுனை இலை போன்ற விளிம்புப் பகுதியை படிவங்களில் மூழ்கியிருந்த சோடாக்காரரின் நரைத்த தலை மயிரை நோக்கி நீட்டியபடி, உற்சாகம் கொப்புளிக்க, வாசிக்கத் தொடங்கினேன். அற்புதமாகப் பிறந்த ஒலியில் அந்த மனிதரின் நரை மயிர்கள் எழுந்து ஆடின. தலையை உயர்த்தி, பயம் மிளிரும் கண்களுடன், என்னை வியப்புடன் பார்த்தார்.

“ஓ, உங்கள் குழந்தைகளுக்கா?” என்றார் சிரித்துக்கொண்டே, சற்று தயக்கத்துடன்.

“எனக்குக் குழந்தைகள் இல்லை” என்றேன், தெளிவான குரலில், சற்றுக் கடுமையாக. “என்னுடைய

ஹார்ன் இது. எப்போ விருப்பமோ அப்போ வாசிப்பேன்.”

இதை உறுதிப்படுத்துவதற்காக அதை இன்னும் பலமாக ஊதினேன். இந்தத் தடவை சில நொடிகள் அல்ல; ஒரு முழு நிமிஷத்துக்கும் அதிகமாக. என் அலுவலகப் பகுதி கண்ணாடிச் சுவர்களால் பிரிக்கப்பட்டது; வெளியே “கடன்கள்” என்ற எழுத்துக்கள். ஹார்ன் ஒலியால் ஏற்பட்ட விளைவைக் காண இருக்கையிலிருந்து எழுந்தேன். வங்கி ஊழியர்களும் வாடிக் கையாளர் அனைவரும் என்னையே நோக்கினர். நான் கிரேக்க மன்னன் ஏனியாலாகவும் சோடாக்காரர் ஏனியாலாவின் காதலி டிடோவாகவும் (இதில் எனக்கு சற்று வருத்தம்தான்) அவர்களுக்குத் தோன்றியிருக்கும். நான் சிறிது அசட்டுத்தனமாகவே உணர்ந்தேன். கடவுள் விட்ட விதிப் படி நடக்கட்டும்.

ஹார்னை உதடுகளில் பொருத்தி, அதிலிருந்து வெளிப்படக் கூடிய அனைத்து ஸ்வரங்களையும் எனக்குத் தெரிந்த அளவில் சுவாரஸ்யமாக வாசிக்கத் தொடங்கினேன். எனது சிறிய அலுவலக அறையில் அடைந்து கிடக்க விருப்பமின்றி வெளியே வங்கியின் மத்தியப் பகுதிக்கு வந்து, நாடகப் பாணியில் கவுண்டரில் ஒரு மான் போல துள்ளி ஏறி, அதன் ஒரு முனையிலிருந்து மறுமுனை வரை மேலும் கீழும் நடந்தேன். கவுண்டரில் கையை வைத்துக்கொண்டிருந்த வாடிக்கையாளர்கள் பயந்து விலகினர். இந்த நிகழ்ச்சியின் கதாநாயகனாக இருப்பது எனக்கு மிகுந்த சிறித்தது; அனைவரையும் குழப்பத்திலாக்குவது எனக்கு உற்சாக மூட்டியது. சின்ன சின்ன விளக்கங்கள் எழுந்தன. “இது ஒரு ஸ்டிரைக்!”, “ஏதோ எதிர்ப்புக் குரல் போலிருக்கிறது”, “இவருடைய மனைவி இறந்து போய் விட்டாளாம்...”

அதே நிமிஷம் மிஸ்டர் அன்ஸி னெல்லி வேகமாக என்னை நோக்கி வருவதைக் கண்டேன். ஆயிரக்கணக்கானோரின் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்காக கடவுள் அனுப்பிய தூதரைப் போல் அவர் விரைந்து வந்தார். முகம் சிவக்க, உரத்த குரலில் கட்டளையிட்டார்: “மிஸ்டர் டெல்பிரெட்! மாஜேஜர் அறைக்கு சற்று வருகிறீர்களா? உங்களிடம் கொஞ்சம் பேச வேண்டும்.”

அதற்கு பதில் அளிக்கும் விதமாக ஹார்ன் வழியே ஒரு கணைப்புச் சிரிப்பை வெளியிட்டேன். சுற்றி நின்றவர்களின் நகைப்பு மிஸ்டர் அன்ஸி னெல்லியை முட்டாளாக்கியது. பழைய மிடுக்கைக் கொஞ்சம் மாற்றி வைத்து விட்டு, ஹார்னை என் கையிலிருந்து தட்டிவிட முயன்றார். ஒரு தேவதையின் லாவகத்துடன் என்னுடைய நிலையை மாற்றாமல் அனாயாசமாக கவுண்டரிலிருந்து வாடிக்கையாளர் மத்தியில் குதித்தேன். அந்த இடத்தை வசப்படுத்திக் கொண்டு வெற்றி மிளிர ஹார்னில் இரண்டொரு துணிச்சலான ஒலிகளை எழுப்பினேன். மிஸ்டர் அன்ஸி னெல்லி - அந்த பயங்கர உருவமும் ஐம்பத்தைந்து வயதும் இருநூறு பவுண்டு எடையும் - கவுண்டரில் ஏறியது எவ்வளவு வேடிக்கை! அதே கொளஷ்டைகளுடன் அவர் கீழே வாடிக்கையாளர் மத்தியில் விழுந்த போதும் வேடிக்கையாகவே இருந்தது.

எழுந்து நின்று மிஸ்டர் அன்ஸி னெல்லி ஒரு முரட்டு எருதைப் போல் என் மேல் பாய்ந்தார். ஹார்னை ஊதிக் கொண்டே முட்டியால் விலக்கியபடி வளைந்து வளைந்து ஓடினேன். தனிப்பட்ட கலாபூர்வமான ஒரு நிகழ்ச்சி இப்போது பொதுவான அரசியலாகி விட்டது. ஓர் அசட்டுப் பீதி அந்த அமைதியான வங்கிக் கட்டிடம் முழுக்கப் பரவியது. மக்கள் அலறிய படி ஓடத் தொடங்கினர். பால் குடித்துக் கொண்டிருந்த தன் குழந்தையை ஒரு பெண் தன்னிசையாக மார்போடு அணைத்துக் கொண்டாள். நிலைமையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு சுவரோடு இணைத்திருந்த பால் பாயின்ட் பேனாக்களை சிலர் அறுத்துக்கொண்டு ஓடினர். இரண்டு பேர்களுக்கிடையே கை கலப்பு ஏற்பட்டது. எங்கோ கண்ணாடி உடைந்து நொறுங்கும் சப்தம் கேட்டது. நான் அந்தக் கணத்தில் பிடிபட்டேன்.

கண்ணீர்ப் புகையின் வேகம் குறைந்து, போலிஸ் காரர்கள் சென்ற பிறகு அமைதி நிலை நாட்டப்பட்டது. மிஸ்டர் அன்ஸி னெல்லி வெறி பிடித்து மாறிமாறி போன் செய்துவிட்டு, வங்கியின் பிரதான கிளை அலுவலகத்துக்குப் போய், என்னை அந்த இடத்திலேயே டிஸ்மிஸ் செய்வதற்கான உத்தரவுடன் திரும்பினார். எங்கள் வங்கி மிகத் திறமையாகச் செயல்படுவது எனக்குத் தெரியும். சில நிமிஷங்களிலேயே நான் வேலையை விட்டு நீக்கப்பட்டேன். எனக்குரிய சம்பளம் தரப்பட்டது. ஹார்னைக் கையில் இடுக்கிக்கொண்டு வங்கியை விட்டு வெளியேறினேன்.

திங்கட்கிழமை மாலை ஐந்து மணிக்கு ரோடு எப்படியிருக்கும் என்று நான் இதுவரை பார்த்த தில்லை என்பதால் ஏழு மணிவரை சுற்றியலைந்தேன். இப்போது எனக்கு ஹார்னை ஊத முடியும் என்றாலும் ஏனோ அதைச் செய்ய விருப்பமில்லை. டோரெகோ தெருவரை நீள நடந்து மைதானத்தை நோக்கிச் சென்றேன். மேம்பாலத்தில் சென்று கொண்டிருந்த ஒரு ரயிலின் விசில் என்னிடம் சுருக்கமாக எதையோ உணர்த்தியது. ஒன்றிரண்டு தடவை ஹார்னை இசைத்த பிறகு மேற்கொண்டு வாசிக்க இயலவில்லை. ஹார்ன் மேல் எனக்குள்ள ஆசை போய்விட்டது. போலோ மைதானத்தை அடைந்ததும், இரும்புக் கிராதி வழியே என்னை சந்தேகத்துடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு பூனையை நோக்கி ஹார்னை வீசியெறிந்தேன். ஏதோ புதருக்கடியில் போய் விழுந்தது அது. பின்னர் யாராவது அதை எடுத்துக் கொண்டார்களோ என்னமோ எனக்குத் தெரியாது.

அப்போதுதான் எதிர்பாராத அந்த விசித்திர சம்பவம் நடந்தது. ஹார்னின் நினைவு என்னைவிட்டு முற்றிலும் அகலுவதற்குமுன் லிபர்டார் சாலையைக் கடக்க முயன்று கொண்டிருந்தபோது மிகச் சிறிய எலி போன்ற ஒரு மெக்ஸியன் நாயைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு ஆண்கள் அணியும் சட்டையை அணிந்து வந்து கொண்டிருந்த மரியா அலெஜாண்ட்ராவை சந்தித்தேன்.

THE HORN PLAYER : (Chapter Seven from an apocryphal novel) by Fernando Sorrentino

ஃபெர்னாண்டோ ஸோரன்டினோ காலச்சுவடுக்கு நேரடியாக அனுப்பிய கதை தமிழில் : எம். எஸ்.

சிறுவழிப் பயணம்—

கடக்க முடியாத நிழல்

:ரவிக்குமார் :

adheedhan@rediffmail.com, adheedhan@eth.net

கார்ல் மார்க்ஸின் கட்டுரையொன்றில் கொள்ளிடம் என்ற எனது ஊரின் பெயரைப் பார்த்தபோது சிறுப்பிள்ளைத் தனமான மகிழ்ச்சி என்னுள் மலர்ந்து மறைந்தது. வரலாற்றறிஞர் அய்ஜாஸ் அஹமது தொகுத்து வெளியிட்டுள்ள மார்க்ஸ், எங்கெல்லும் கட்டுரைகள் அடங்கிய நூலொன்றை (On the National and Colonial Questions -Leftword, New Delhi, 2001) படித்துக்கொண்டிருந்த போது யதேச்சையாகக் கண்ணில் பட்டது அது. இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின்போது பிரிட்டிஷாரால் இந்தியர்கள் சித்ரவதை செய்யப்பட்டது பற்றி நியூயார்க் டெய்லி டிரிப்யூன் பத்திரிகையில் 17-9-1857ல் வெளியான கார்ல் மார்க்ஸின் கட்டுரையில்தான் அந்தப்பெயர் இடம்பெற்றிருக்கிறது.

மெட்ராஸ் சித்ரவதை கமிஷனின் அறிக்கையிலிருந்து கார்ல் மார்க்ஸ் சில பகுதிகளைச் சுட்டிக்காட்டி அந்தக் கட்டுரையில் எழுதியுள்ளார். வரி கட்டாததற்காகவே பெரும்பாலோர் சித்ரவதை செய்யப்பட்டுள்ளனர். மற்ற காரணங்களுக்காகவும் கூட சித்ரவதை முறை கையாளப்பட்டுள்ளது. கொள்ளிடம் ஆற்றின்மீது ரயில்வே பாலம் கட்டும் வேலை நடந்தபோது தாசில்தார், கொள்ளிடம் மற்றும் அதை சுற்றியிருந்த கிராமங்களைச் சேர்ந்தவர்களை அழைத்து விறகு, கரி, மரம் முதலான பொருட்களைத் தருமாறு கேட்டதாகவும், அவற்றைத் தராததால் பன்னிரண்டு பேரை விட்டு தன்னைப் பிடித்து இழுத்துச் சென்று பல்வேறு விதங்களில் கேவலப்படுத்தியதாகவும் கொள்ளிடத்தைச் சேர்ந்த பிராமணர் ஒருவர் புகார் அளித்துள்ள விவரம் மார்க்ஸின் கட்டுரையில் இடம் பெற்றுள்ளது. “இது குறித்து சப்-கலெக்டர் திரு. டபிள்யூ. கேடெல் என்பவரிடம் நான் புகார் செய்தேன். அவர் இதுபற்றி விசாரிக்கவில்லை. என் புகாரையும் கிழித்துப் போட்டுவிட்டார். கொள்ளிடம் பாலம் கட்டும் பணியை அதிக செலவில்லாமல் ஏழைகளின் உழைப்பைக் கொண்டு முடித்து அரசாங்கத்திடம் நல்ல பெயர் வாங்க அவர் விரும்புவதால் தாசில்தார் செய்த கொலையின் தன்மை எதுவாக இருந்தாலும் அவர் அதைப் பற்றிப் பொருட்படுத்தவில்லை” என்று அந்த பிராமணர் கூறிய விவரம் மார்க்ஸால் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இந்தியாவைப் பற்றி மார்க்ஸ் எழுதிய எட்டு கட்டுரைகள், ஒரு கடிதம் மற்றும் எங்கெல்லும் எழுதிய இரண்டு கட்டுரைகள் ஆகியவை அய்ஜாஸ் அஹமதுவின் நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. நியூயார்க் டெய்லி டிரிப்யூன் பத்திரிகைக்கு இந்தியா குறித்து முப்பத்து மூன்று கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளதாகவும், (நாற்பது கட்டுரைகள் எழுதினார் என சிலர் குறிப்பிடுவதாகவும் அஹமது தெரிவித்துள்ளார்) அவை 1853க்கும் 1858க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்டவை எனவும் அஹமது கூறுகிறார்.

இந்தியாவில் சித்ரவதை நடந்தது என்பதைவிடவும், அப்படிச் சித்ரவதையால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பரிசாரம் பெறுவதற்குப் பட்ட கஷ்டங்களே மிகவும் துயரம் தருபவையாக இருந்ததென அந்தக் கமிஷன் அறிக்கையில்

சூறப்பட்டுள்ளதை எடுத்துக்காட்டும் கார்ல் மார்க்ஸ் அந்தக் கஷ்டங்களுக்கானக் காரணங்களாக கமிஷனர் கள் சுட்டிக்காட்டியிருந்த மூன்று விஷயங்களை எழுதியுள்ளார். 1. கலெக்டரிடம் நேரடியாகப் புகார் செய்ய வேண்டுமானால் நீண்டதூரம் பயணம் செய்ய வேண்டியுள்ளது. அதற்குக் காலம் மற்றும் பொருட் செலவு ஆகிறது. 2. எழுத்து மூலமாகப் புகார் தரப்பட்டால் அது முத்திரை போடப்பட்டு தாசில்தாருக்கே திருப்பி அனுப்பப்படுகிற நிலை. அந்தத் தாசில்தாரோ அவருக்குக் கட்டுப்பட்ட போலீஸ்காரர்களோதான் சித்ரவதையை செய்திருப்பார்கள். 3. அரசாங்க அதிகாரிகள்மீது சட்டப் படி குற்றம் சாட்டப்பட்டு தண்டனை விதிக்கப்பட்டாலும்கூட சட்டத்தில் உள்ள லாயக்கில்லாத நடைமுறைகள், தண்டனை முறைகள், உச்சபட்சமாக ஐம்பது ரூபாய் அபராதம் அல்லது ஒரு மாதம் சிறைவாசம்.

சித்ரவதை என்பது பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் வழக்கமான நடைமுறைகளில் ஒன்றாயிருந்தது. “அந்த ஆட்சியின் தன்மையைக் கூறவேண்டுமெனில் சித்ரவதை என்பது அதன் வர்த்தகக் கொள்கையின் உயர்ந்தமான நிறுவனமாயிருந்தது” என மார்க்ஸ் எழுதியுள்ளதையும் (The Indian Revolt) இத்துடன் இணைத்துப் பார்க்கவேண்டும். 1867ல் நடந்த சிப்பாய்க் கலகத்தின்போது இந்தியர்கள் செய்ததாகச் சொல்லப்படும் குற்றங்கள் இந்தியாவில் இங்கிலாந்து நடந்துகொண்ட முறையின் எதிர்விளைவுதான் எனவும் மார்க்ஸ் வாதிட்டார்.

இந்த கட்டுரை குறித்து விரிவாகப் பேசியுள்ள மிர்தால் (India Waits - இதன் மொழிபெயர்ப்பு விடியல் பதிப்பகத்தால் தற்போது வெளியிடப்பட்டுள்ளது) பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின்போது தொடர்ந்த சித்ரவதைகளுக்கான மேலும் பல உதாரணங்களைத் தனது நூலில் குறிப்பிடுகிறார். சவுக்கால் அடிக்கப்பட்ட சிறுவர்களையும் (1920) தங்களது பிறப்புறுப்புகளில் வெள்ளைக்கார போலீஸ்காரர்கள் லத்திகளைச் செருகிய வேதனை தாளாமல் சுவற்றில் தலையை மோதிக்கொண்டு தற்கொலை செய்து கொண்ட தமிழ்ப் பெண்களையும் (1942) மிர்தால் குறிப்பிடுகிறார். பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிரான இந்தியர்களின் வன்முறையை வழிமொழிந்து பேசியுள்ள மிர்தால் இந்தியா குறித்த மார்க்சின் கட்டுரைகள் பற்றி வைத்துள்ள விமர்சனங்கள் முக்கியமானவை.

நியூயார்க் டெய்லி டிரிப்யூனுக்கு மார்க்ஸ் கட்டுரைகள் எழுதிக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் இந்தியா குறித்து விரிவாகவோ, ஆழமாகவோ அவர் படிக்கவில்லை என விமர்சிக்கப்படுவதாகவும் அது உண்மைதான் எனவும் மிர்தால் குறிப்பிடுகிறார்.

1853 ஜூன் 2ஆம் தேதி எங்கெல்சுக்கு எழுதிய கடித மொன்றில் கீழே நாடுகளில் நிலவிவந்த அனைத்து நிகழ்வுப் போக்குகளுக்கும் நிலத்தில் தனிச் சொத்துரிமை இல்லாதிருப்பதுதான் அடிப்படை என்று பெர்னியர் மிகச் சரியாகவே கருதுகிறார். ‘கீழ்த்திசை சொர்க்கம்’ முழுமைக்கும் இதுவே அடிப்படைத் திறவுகோலாகும் என மார்க்ஸ் குறிப்பிட்டிருந்ததையும் அந்தக் கடிதத்துக்கு எங்கெல்ஸ் 6-6-1853ல் எழுதிய பதிலில் மார்க்சின் கருத்தை ஆமோதித்ததுடன் கீழே நாடுகள் தனிச்சொத்துரிமைக்கு வந்து சேராததற்குக் காரணம் அவற்றின் தட்ப வெட்ப நிலையாக இருக்கலாம் என தான் நினைப்பதாக கூறியிருந்ததையும் எடுத்துக்காட்டும் மிர்தால், இந்தக் கருத்து மிகவும் பிழையானது என்பதை விரிவான ஆதாரங்களோடு விளக்கிக் கூறியுள்ளார்.

மிர்தாலின் விமர்சனத்தினூடாக மார்க்ஸ் இந்திய வரலாறு பற்றி எழுதியுள்ள குறிப்புகள் பற்றிய தகவல்கள் தரப்பட்டுள்ளன. இந்திய வரலாறு குறித்து மார்க்ஸ் எழு

பிழை திருத்தம்

(இதழ் 39)

பக். 34 : வரப்பெற்றோம் பகுதியில் ‘இந்து சமுத்திரத்தில் ஓர் இரவுப் பயணம்’ என்ற புத்தகத்தின் விலை ரூ. 32 என்பது ரூ. 35 என்று இருக்கவேண்டும்.

பக். 34 : ‘ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் திறனாய்வு’ மதிப்புரையில் ஆசிரியர் கே. எஸ். சிவகுமாரன் என்று இருக்க வேண்டும்.

திய குறிப்புகள் அச்சில் நூற்றி எழுபத்திரண்டு பக்கங்கள் இருந்ததாகவும் அதில் கி.பி. 644 வரையிலான ஆண்டுகள் குறித்த வரலாற்றுக்கு மூன்றரை பக்கங்களும், 1725க்கு முன் இந்தியாவிலிருந்த ஐரோப்பிய வணிகர்கள் குறித்து மூன்றரை பக்கங்களும், 644 முதல் 1725 வரையிலான இந்திய வரலாற்றுக்காக அறுபத்து மூன்று பக்கங்களும், இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளைப் பற்றி விளக்க நூற்றி யிரண்டு பக்கங்களுமாக அந்தக் குறிப்புகள் எழுதப்பட்டிருந்தன என்று மிர்தால் குறிப்பிடுகிறார்.

மார்க்ஸின் கட்டுரைகள் மீதான விமர்சனத்தைத் தொடர்ந்து இந்திய வரலாற்றின், குறிப்பாக இந்தியாவிலிருந்த பௌத்த வரலாற்றின் விவரங்கள் குறித்து மிர்தால் எழுதியுள்ளவை கவனத்துக்குரியவை.

ஹெகல் இந்தியாவைப்பற்றி எழுதியுள்ளவை குறித்து இங்கே நான் கவனப்படுத்த விரும்புகிறேன். ஹெகல் (1770 - 1831) எழுதிய முக்கியமான நூல்களில் வரலாற்றின் தத்துவம் (The Philosophy of History) என்ற நூலும் ஒன்று. அதில் இந்தியாவைப் பற்றி விரிவானதொரு அத்தியாயத்தை அவர் எழுதியுள்ளார். “இன்பக் களியாட்ட உலகமும் துன்ப துயரங்களின் உலகமும் கொண்டதான விந்தையான இணைப்பு” என்ற மார்க்ஸின் இந்தியாவைப் பற்றிய வர்ணனைக்கான முன்னோடி ஹெகல் என்றே கூறலாம். “சீனாவைப் போல இந்தியா மிகவும் தொன்மையானது; அதேபோல நவீனத்தன்மையும் கொண்டது” என ஹெகல் அந்த அத்தியாயத்தைத் துவக்குகிறார். இந்தியாவைப் பற்றி எழுதும்போது எல்லா இடங்களிலும் சீனாவுடன் இந்தியாவை ஒப்பிட்டுக்கொண்டே வரும் ஹெகல், சீனர்கள் இயற்கையிலிருந்து சுயேச்சையான இருப்பினை அடைந்திருப்பதையும் அத்தகைய நிலை இந்துக்களிடம் இல்லையென்பதையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இந்த குணம் வரலாறு எழுதும் சக்தியற்றவர்களாக இந்துக்களை ஆக்கிவிட்டது என்கிறார். நாம் வரலாற்று உண்மைகள் என்று குறிப்பிடுபவை இந்துக்களிடம் காணக்கிடைப்பதில்லை. அவர்கள் தெரிந்தே பொய் சொல்கிறார்கள். சில அரசர்கள் எழுபதாயிரம் ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்ததாகக் கூறுகிறார்கள். அரசர்களின் ஏராளமான பெயர்களை அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். அவற்றுள் விஷ்ணுவின் அவதாரமும் ஒன்று என சொல்லப்படுகிறது. இத்தகைய விஷயங்களை வரலாறு என நம்பு வது கேலிக்கூத்தாகிவிடும் என்றும் விமர்சிக்கிறார் ஹெகல்.

இந்திய அரசமைப்பு குறித்து ஹெகல் எழுதியுள்ள வற்றை மிர்தால் நினைவுகூர்ந்திருக்கும் பட்சத்தில் ஹெகலின் மோசமான மாணவன் என்றே மார்க்ஸ் விமர்சித்திருப்பார்.

இந்திய சாதி அமைப்பு குறித்து தீவிரமான விமர்சனத்தோடு கருத்துரைத்த பின் ஹெகல் இந்திய அரசியல் அமைப்பு பற்றி பேசுகிறார். சுதந்திரமான விருப்புறுதியை

அரசு முன்கோருகிறது என்று குறிப்பிடும் ஹெகல், இந்தியாவில் சுதந்திரம் என்பதே முற்றாக இல்லை எனவே அந்த சொல்லின் முழுமையான அர்த்தத்தில் அரசு என்பதும் அங்கு இல்லை என்கிறார். சீனா ஒரு அரசு. இந்திய அரசியலமைப்பு மக்களைக் கொண்டுள்ளது ஆனால் அரசு இல்லை. சீனாவில் நிலவுவதை அறவகைப் பட்ட கொடுங்கோன்மை (Moral Despotism) எனலாம். ஆனால் இந்தியாவில் நிலவுவது எவ்வித கொள்கையுமற்ற கொடுங்கோன்மை. . . இந்தியாவில் மிகவும் தன்னிச்சையான, குரூரமான, கீழ்த்தரமான கொடுங்கோன்மை முழு வீச்சில் நிறைந்துள்ளது” என்கிறார் ஹெகல்.

“ஆசியா முழுதும் கொடுங்கோன்மையால் ஆளப் படுகிறதென பொதுவாகக் கூறலாம். அந்த சொல்லின் மோசமான பொருளில் அதை நாம் கட்டலாம். ஆனால் அது மதத்தால் மறுதலிக்கப்பட்டது. அத்தகைய நாடுகளில் கொடுங்கோன்மையானது மனிதர்களை எதிர்த்துக் கிளர்ந்தெழச் செய்கிறது. கொடுங்கோன்மையைப் பெரும் சமையாகக் கருதி அவர்கள் முனகவேணும் செய்கிறார்கள். அவர்களைப் பொருத்தமட்டில் அது ஒரு விபத்து, ஒரு முறைகேடு (அந்தக் கொடுங்கோன்மை), அவசியமானது அல்ல, அது இருக்கக்கூடாது. ஆனால் இந்தியாவிலோ (கொடுங்கோன்மை என்பது) இயல்பானது. கொடுங்கோன்மையோடு ஒப்பிட்டுப்பார்க்க தனிமனித சுதந்திரம் என்பது இந்தியாவில் இல்லை. எனவே அது ஆன்மாவில் ஒரு எதிர்ப்பை, கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்துவது மில்லை. ஒரு சிறு மறுப்போ எதிர்ப்போகூட அதனால் எழுவது இல்லை” என்கிறார் ஹெகல்.

இந்தியாவைப் பற்றிப் பேசும்போது பௌத்தத்தைத் தத்துவதளத்தில் ஆராயவும் ஹெகல் தவறவில்லை. இந்தியாவின், குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டின் பௌத்த வரலாறு இன்னும் ஆய்வை வேண்டிக் காத்திருக்கும் நிலையில் ஹெகலின் இந்தியா பற்றிய விமர்சனம், சொல்லப்போனால் மார்க்ஸின் பங்களிப்பைவிடவும் முக்கியம் வாய்ந்ததாக உள்ளது.

மார்க்ஸின் கட்டுரைகளில் இருந்த குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டும் மிர்தால், அம்பேத்கரை அதிகம் அறிந்திருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவருடைய நூல் அம்பேத்கரின் எழுத்துகள் மகராஷ்டிர அரசால் தொகுத்து வெளியிடப்பட்டதற்குப் பின்பே வந்திருக்கிறது. 1984இன் டெல்லி கலவரங்கள் வரை மிர்தாலின் நூலுக்குள் இடம் பிடித்துள்ளன. பிரிட்டிஷ் ஆட்சி பற்றி கார்ல் மார்க்ஸின் எழுத்துகளை ஆய்வு செய்யக் காட்டிய அக்கறையில் ஒரு சிறு பகுதியையேனும் மிர்தால் அம்பேத்கரைப் படிப்பதற்குக் காட்டியிருக்கலாமே என்ற எண்ணம் எழவே செய்கிறது. ஏனென்றால் மார்க்ஸிலிருந்து மாறுபட்ட முறையில் இந்திய வரலாற்றை ஆய்வு செய்தவர் அம்பேத்கர். வரலாற்று சமூக ஆய்வில் ஹெகல் விட்ட இடத்திலிருந்து அதன் தொடர்ச்சியை அம்பேத்கரிடம் காண முடிகிறது. இன்னும் குறிப்பாகச் சொன்னால் பொருளாதார ஆய்வுகளில் ஹெகலுக்கு மார்க்ஸ் செய்ததை சமூக வரலாற்றுத் தளத்தில் ஹெகலுக்கு அம்பேத்கர் செய்திருக்கிறார் என்றும் சொல்லலாம்.

ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக இந்தத் திசையில் இந்திய/தமிழக மார்க்சியர்கள் சிந்திக்கவில்லை. மார்க்சின் கருத்துகளே சரியாக அவர்களால் பரிசீலிக்கப்படாத நிலையில் ஹெகலை அவர்கள் பரிசீலித்திருக்க வேண்டும் என நாம் எதிர்பார்ப்பது நியாயமில்லைதான். ஆனால் அம்பேத்கரின் எழுத்துகளை இன்றளவும் இந்திய/தமிழக மார்க்சியர்கள் புறக்கணித்து வருவதன் பின்னணிதான் புதிராக இருக்கிறது.

குமுதத்தின் இதழியல் நெறிகள்!

குமுதம் 24.12.2001 தேதியிட்ட இதழில் 110-111 பக்கங்களில் கல்கியின் கடிதம் ஒன்று மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டுள்ளது. தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடுமாறு வேண்டுகோள் விடுத்து அரியக்குடி ராமானுஜயங்காருக்கு கல்கி எழுதிய கடிதம் அது. இக்கடிதம் “நமக்குக் கிடைத்தது” என்ற குறிப்புடன் குமுதத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது. மற்றபடி இது பிரசுரமான கடிதமா, பிரசுரம் ஆகாத கடிதமா; பிரசுரமாகாதது என்றால் “நமக்கு” எப்படிக்கிடைத்தது என்ற விவரம் ஏதும் அந்தக் குறிப்பில் இல்லை.

இதே கடிதம் சுமார் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு காலச்சுவடில் (இதழ் 27, அக். - டிச. 1999) ‘மைக்கூடு’ என்ற பகுதியில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் எல்லா விவரங்களும் தரப்பட்டுள்ளன. கடிதத்தைத் தந்துதவிய ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகத்திற்கு நன்றியும் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு விஷயத்தை மறுபிரசுரம் செய்யும் போது, முதல் பிரசுரம் பற்றிய விவரத்தையும் குறிப்பிடுவதே (நன்றி தெரிவிப்பது இருக்கட்டும்) இதழியல் நாகரிகம். ஒரு வேளை காலச்சுவடில் இது பிரசுரமான விஷயமே தெரியாமல் ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகத்திலிருந்தே குமுதம் அதை ‘மறுகண்டுபிடிப்பு’ செய்திருந்தால் குறைந்தபட்சம் அதையாவது குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும்.

பிரசுரிக்கப்படும் விஷயங்கள் குறித்த தரவை குறிப்பிடுவது அடிப்படையான இதழியல் நெறிகளில் ஒன்று. அதிலும் பிரசுரமாகும் விஷயம் மிகவும் பழையது என்னும்போது இதுபோன்ற தகவல்களைத் தெரிவிப்பது கடமையாகவும் ஆகிறது. நாகரிகம், நெறி, கடமை இதெல்லாம் தனக்குப் பொருந்தாது என்று தமிழின் முன்னணி வணிக இதழ் நினைக்கிறது போலும்.

ஆ. கு.

“ஒரு மனிதன் தன் நிழலை வேண்டுமானால் தாண்டிச் செல்லலாம்; ஆனால், தன் கால எல்லையை தாண்டிச் செல்ல அவனால் முடியாது” என்ற மிர்தாலின் சுற்றினை நாம் மேலும் விரிவுபடுத்திப் பார்க்கலாம். இந்திய மனிதன் நிழலால் மட்டுமல்ல சாதி என்ற அடையாளத்தாலும் பின்தொடரப்படுகிறான். நிழலை நடுப்பகல், இல்லாதடித்துவிடும். ஆனால் சாதியை இல்லாமல் ஆக்கும் ஒரு சிறுகணம் கூட இந்திய மனிதனுக்கு வாய்ப்பு தில்லை. தேச எல்லையை, கால எல்லையைத் தாண்டுவதில் வெற்றி கண்ட இந்திய/தமிழக மார்க்சியர்கள் தங்களைத் தொடரும் சாதி விதிக்கும் எல்லையைத் தாண்டுவதில் வெற்றி கண்டார்களா என்பது ஒரு முக்கியமான கேள்வி.

மார்க்ஸின் படைப்புகள் குறித்த விவாதம் ஏறக் குறைய கட்சி வட்டாரங்களில் இல்லையென்று ஆகிப் போன இன்றைய நிலைக்கு இந்த இயலாமைதான் காரணமா என்றும் ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டும்.

அதற்கு முன், இந்தியா குறித்த மார்க்சின் படைப்புகள் முழுமையாகத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டும். ஏற்கனவே மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள ஒன்றிரண்டு கட்டுரைகளும் கூட (மார்க்ஸ், எங்கெல்லம் தொகுப்பு நூல்கள், முன்னேற்றப் பதிப்பகம், தொகுதி 3) மிக அலட்சியமாகவே மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. அந்தக் குறையை நீக்கி நல்லதொரு தொகுப்பைத் தருவது இன்று இடது சாரி கட்சிகளின் கட்டமைப்பு வசதிகளை நோக்கும் போது பெரிய காரியமல்ல. அதற்குத் தேவையெல்லாம் மார்க்சியம் குறித்த சிறிதளவு அக்கறை மட்டும்தான். ■

வானகமே இளவயிலே மரச்சரிலே

இறந்த காலம் பெற்ற உயிர்

: சுந்தர ராமசாமி:

1939 ஆம் வருடம் என் எட்டாவது வயதில் நான் கோட்டயத்திலிருந்து நாகர்கோவிலுக்கு வந்தேன். 1979இல் ஜே. ஜே. சில குறிப்புகள் நாவலை எழுத வேண்டும் என்று நினைத்தபோதோ அல்லது எழுதத்தொடங்கிய பின்னரோ எனக்கு கோட்டயம் ஊரைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. அங்கிருந்து எங்கள் குடும்பம் நாகர்கோவில் வந்து சுமார் நாற்பது வருடங்கள் அப்போது ஆகியிருந்தன. கோட்டயத்தில் சில நாட்கள் தங்கி என் நினைவிலிருந்த எங்கள் வீடு, சுற்றுப்புறங்களில் இருந்த பிற வீடுகள், திருநக்கரைக்கோவில், கடைவீதி, நான் படித்த மலையாளப் பள்ளிக்கூடம், அதன் எதிரேயிருந்த காவல் நிலையம், கம்பி மைதானம் போன்ற பரிசீலனாபயோக பிற இடங்கள் எல்லாவற்றையும் சுற்றிப் பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. அதற்கு முன்புகூட காரியார்த்தமாக ஒரு முறை நான் அங்கு சென்றிருந்தது சற்று மங்கலான அனுபவமாக என் மனதில் பதிந்திருந்தது.

1957 வாக்கில் இடதுசாரிகள் பின்னின்று நடத்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் மாநாடு கோட்டயத்தில் நடந்தது. அன்று கோட்டயத்திலிருந்த என் நண்பர் ராஜாமணி (அவரைப் பற்றிய தகவல் எதுவுமே பின்னால் எனக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டது.) கடிதம் எழுதி மாநாட்டுக்கு என்னை வரச் சொல்லியிருந்தார். அப்போது என் சகோதரி கோட்டயத்தில் நாங்கள் முன்னர் குடியிருந்த வீட்டிற்குப் பக்கத்திலேயே குடியிருந்தாள். அதிர்ஷ்டவசமாக அவளுடைய மூத்த பெண்ணுக்கு முதல் பிறந்த தினம் முற்போக்கு எழுத்தாளர் மாநாடு நடந்த தேதியே யொட்டி வந்ததால் என் தந்தையே அதில் கலந்து கொள்ள என்னை அனுப்பி வைத்தார். மாநாட்டுக்கே அவர் என்னை அனுப்பி வைத்துவிட்டதாகக் கற்பனை செய்துகொண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் கோட்டயம் போனேன். என்னை அந்த நாட்களில் வெகுவாகக் கவர்ந்திருந்த மலையாள எழுத்தாளர் சி.ஜே.தாமரை அப்போதுதான் பிரபல வெளியீட்டகமான நேஷனல் புகஸ்டாலில் சந்தித்தேன். (இச்சந்திப்பு ஜே.ஜே. சில குறிப்புகளில் சில மாற்றங்களுடன் பதிவாகியிருக்கிறது.) இதே புத்தக நிலையத்தில்தான் இலக்கிய விமர்சகர்களால் மிக உயர்வாக மதிப்பிடப்பட்டிருந்த காரூர் நீலகண்டப் பின்னை என்ற சிறுகதை எழுத்தாளரையும் பார்த்தேன். சத்யஜித் ரேயின் அதுவரையிலும் வெளியாகியிருந்த எல்லாப் படங்களையும் - இவற்றில் ஒரு சில நான் ஏற்கனவே பார்த்திருந்தவை - பார்க்கவும் ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இன்று டி.சி.புக்ஸ் என்ற பெயரில், கேரள கலாச்சாரத்தில் பரவலான தாக்கத்தை ஏற்படுத்திவரும் நிறுவனமாக இப்போது வளர்ச்சி பெற்றிருக்கும் வெளியீட்டு நிலையத்தை உருவாக்கிய டி.சி. கிழக்கேமுறி என்பவருடன் எனக்கு சகஜமாகப் பழகும் வாய்ப்பும் ஏற்பட்டது. அன்று என்னைப் பாதித்தவை இவை. ஊரைச் சுற்றிப் பார்க்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏன் எனக்கு அன்று தோன்றவில்லை என்ற கேள்விக்கு எனக்கு பதில் தெரியவில்லை.

ஊரைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்காக நான் கோட்டயம் போனபோது திருநக்கரைக்கோவிலுக்கு அருகில் இருந்த

வாடகை மலிவான ஒரு ஓட்டலில் அறை அமர்த்திக் கொண்டேன். ஊருக்குள் ஏகமாகச் சுற்றினேன். கால் சோர்ந்து போகும் அளவுக்கு தாறுமாறாக அலைந்தேன். நாங்கள் குடியிருந்த வீட்டை மீண்டும் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை என் மனதில் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஐந்தாறு முறையேனும் அந்தப் பக்கம் போயிருப்பேன். வீட்டுக்கு முன்னால் நடுவீதியில் இருந்த படிக்கட்டு அகற்றப்பட்டு அந்தப் பள்ளத்தில் மண் நிரப்பி, மேட்டுப் பாங்கான வீதியாக மாற்றப்பட்டிருந்தது. படிக்கட்டுக்குப் பக்கத்திலிருந்த பொதுக் கிணறு இருந்த இடமே தெரியாமல் பாதையின் ஒரு பகுதியாக மாறியிருந்தது. கிணறையொட்டியிருந்த என் சித்தப்பாவின் சிறிய வீடு இல்லை. அந்த இடத்தில் நடுத்தரக் குடும்பம் ஒன்று வசிக்க ஏற்றதுபோல் முகப்பில்லாத நாகரிகமான ஒரு புது வீடு கட்டப்பட்டிருந்தது. சுற்றி வர மேலும் பல ஓட்டுக் கூரையில்லாத வீடுகள் தோன்றியிருந்தன.

எங்கள் வீட்டிற்குப் பக்கமிருந்த சந்து என் சிறு வயதில் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது போலவே அசுத்தமாக இருந்தது. என் வீட்டின் முன்படிக்கட்டுகளை என்னால் துல்லியமாக அடையாளம் காண முடிந்தது. ஆனால் வீட்டைப் பார்க்கக் கிடைக்கவில்லை. முன்பு அந்த வீட்டின் முற்றமாக இருந்த பகுதியில் இடது ஓரமாக ஒரு புதிய கட்டிடம் தோன்றியிருந்தது. சுற்றி வர எந்த வீட்டிலும் நான் அடையாளம் கண்டு கொள்ளக் கூடிய முகம் ஒன்றைக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. தெருவில் போகிறவர்களிடம்தான் விசாரிக்க முடிந்தது. ஏறத்தாழ எல்லோரும் சிறு சிறு வித்தியாசங்களுடன் ஒரே பதிலைத்தான் சொன்னார்கள். எங்கள் பழைய வீடு இடிக்கப்பட்டு விட்டதாகவும் முன்னால் எழுப்பப்பட்டிருக்கும் பெண்கள் வீடுதியின் ஒரு பகுதியாக இப்போது அந்த இடம் மாறி விட்டதாகவும் சொன்னார்கள். பெண்கள் வீடுதியில் விசாரிக்கத் தயக்கமாக இருந்தது.

பலமுறை முயன்றும் வீட்டைப் பார்க்க முடியாமல் போனது சோர்வைத் தந்தது. ஊரின் வேறு பகுதிகளில் சுற்றத் தொடங்கினேன். கோவிலுக்கு முன்னால் சிறிது தூரத்திலிருந்த எனது பள்ளிக்கூடம் அங்கில்லை. அந்த இடத்தில் ஒரு ஓட்டல் வந்துவிட்டிருந்தது. எதிரேயிருந்த காவல் நிலையமும் இல்லை. காவல் நிலையம் இடிக்கப்பட்டு வீதியின் ஒரு பகுதியாக ஆகிவிட்டது என்று நினைத்தேன். இந்த இடங்களின் பழைய தோற்றங்கள் குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள் நாவலில் பத்திரமாகப் பாது

காக்கப்பட்ட நிலையில் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன.

இதற்குப் பின் சில பணிகளை முன்னிட்டும், ஊரைப் பார்க்கும் ஒரே குறிக்கோளானும் கோட்டயத்துக்குக் குறைந்தது ஐந்தாறு தடவையேனும் போயிருப்பேன். குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள் நாவலை எழுதி முடிக்கும் நேரத்தில் ஒரு முறை போய் சில நாட்கள் தங்கியிருந்தேன். இந்த சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் நான் மேற் கொண்ட அலைச்சல் கடுமையானது. ஒருதடவை என் தந்தையின் அலுவலகத்தைத் தேடிக்காயலோரத்தில் இருந்த 'போட் ஜெட்டி'க்குப் போனேன். அங்கு முன்பிருந்த இடத்தில் அலுவலகத்தையே காணோம். 'போட் ஜெட்டி' இருந்த காயலோரங்களில் ஈரநைப்பில் செழித்தோங்கி வளரும் பலவகைச் செடிகள் காடாக மண்டிக் கிடந்தன. ஆலப்புழைக்குச் செல்லும் 'போட்'களைப் பற்றி விசாரித்தபோது அவை பக்கத்திலேயே மற்றொரு இடத்திலிருந்து புறப்படுவதாகவும் ஆலப்புழைக்குச் செல்வது தரை வழியாகவும் சாத்தியமான பின்பு 'போட்'களில் பயணிகள் எனரும் போவதில்லை என்றும் சொன்னார்கள். அந்த 'போட் ஜெட்டி'க்குப் போனேன்.

ஆலப்புழைக்கு ஒரு தடவை 'போட்'யில் போக ஆசையாக இருந்தது. அவ்வாறு சிறு வயதில் பல முறை போன நினைவுகள் மனதில் பசுமையாக இருந்தன. 'போட்' யாத்திரைக்குப் பயணச்சீட்டு அளிப்பவர் தன் பேச்சினால் முடிந்த அளவு என் ஆசையைச் சிதறடித்தார். மீன், கறிகாய்கள், கோழிகள், முட்டைகள், மூங்கில் கழிகள், பாளைகள் போன்ற வியாபாரப் பொருட்களையே 'போட்'களில் இப்போது ஏற்றிச் செல்வதாகவும் வியாபாரிகளான ஆண்களும் பெண்களும் மட்டுமே போய்வருவதாகவும் சொன்னார். சுமார் ஒவ்வொரு ஐந்து மைல்களுக்கும் இடைவெளியில் சரக்கை இறக்குவதற்கும் ஏற்றுவதற்குமாக 'போட்' சிற்றூர்களில் ஒதுங்கும் என்றும், ஆலப்புழை போய்ச் சேர ஐந்தாறு மணி நேரம் ஆகும் என்றும் சொன்னார். ஒரு மணி நேரத்தில் போகக் கூடிய பஸ் இருக்கிறபோது எதற்கு இங்கு வருகிறீர்கள் என்று அலுப்புடன் நொந்து கொண்டார். நான் என் ஆசையைக் கைவிடும்படி ஆயிற்று.

ஊருக்குள் சவப்பெட்டி விற்கும் புதிய கடைகள் தோன்றியிருந்தன. முன்பு ஓலை வேய்ந்த பந்தல்களில் மண்டிகள் போலிருந்த அக் கடைகள் மறைந்து நவீன தோற்றம் கொண்ட கடைகளாக மாறியிருந்தன. இரண்டு மூன்று கடைகளை ஏறி இறங்கிப் பார்த்தேன். சவப்பெட்டிகளுக்கு என் மனதில் இருந்த விலையை விட பத்து மடங்கு அதிகமாக இருந்தது. வேலைப்பாடு மிகுந்த ஒரு சவப்பெட்டியைக் காட்டி ஐயாயிரம் ரூபாய் வரையிலும் ஆகும் என்றார் கடைக்காரர். இன்று பத்தாயிரம் ரூபாய்க்கு அதிகமாகவே இருக்கக்கூடும். பிரபல பணக்காரிகள், பணக்காரர்கள் சிலரின் பெயர்களை அடுக்கி அவர்கள் எல்லோருமே இது போன்ற சவப்பெட்டிகளிலேயே அடக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளதாகக் கடைக்காரர் கூறினார். எனக்குப் பயன்பட சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் இருந்ததால் முன்சுட்டி ஒரு சவப்பெட்டியைப் பதிவு செய்து வைத்துக் கொள்ள முடியாமல் போய்விட்டது.

நாங்கள் இருந்தபோது இல்லாத ரயில் நிலையம் பெரிய அளவில் உருவாகியிருந்தது. பழைய சிறிய பஸ் ஸ்டாண்டு மாற்றப்பட்டு விசாலமான இடத்தில் புதிய பஸ் ஸ்டாண்டு முளைத்திருந்தது. புதிய வீதிகளும் தமிழர்கள் நடத்தும் ஐவுளிக்கடைகளும் ஓட்டல்களும் கண்களில் பட்டன. மாதா கோவில்கள் பழமையான தோற்றத்துடன் மனச்சிலிப்பைத் தரும்விதத்தில் காலத்தில் உறைந்து கிடந்தன. மலையாள மனோரமா தினசரியின் ஸ்தாபகர் பெயரில் உருவாக்கப்பட்டிருந்த மண்டபம் பிர

மாண்டமாகவும் கம்பீரமான தூண்கள் கொண்ட முகப்புடனும் காட்சியளித்தது. வெவ்வேறு துறைகளைச் சார்ந்த புத்தகங்களை விற்கும் கடைகள் ஏராளமாகத் தோன்றியிருந்தன. அவற்றிலும் ஏறி இறங்கினேன். பாலுணர்வையும் திடுக்கிடும் திருப்பங்களையும் சரிசமமாகக் கலந்து நாவல்கள் தயாரித்துக் கொண்டிருந்த பலரில் கோட்டயம் புஷ்பநாத் அதிகம் விற்பவராக இருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். அவரை நேரில் சந்திக்கவேண்டும் என்று தோன்றிற்று. அவர் பேசும்போது அவரது உதடுகள் எந்தவிதமாக அசையும் என்பதைப் பார்க்க ஆசையாக இருந்தது. அன்னாரின் சில புத்தகங்கள் தமிழிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. மாற்றங்களும் புதிய செய்திகளும் ஒரு இனந்தெரியாத சந்தோஷத்தையே ஏற்படுத்தின. இன்னும் கண்டுபிடிக்க எவ்வளவோ இருக்கும் என்று எனக்கு எப்போதும் தோன்றிக் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கை அப்போதும் தூக்கலாக மனதில் வந்தது. கால் வலி அதிகமாக இருந்ததால் அதற்கு மேல் அலைய முடியவில்லை.

2

மலையாளக் கவிஞர் கே.சச்சிதானந்தனை ஆசிரியராகக் கொண்ட 'பச்சக் குதிரா' (பச்சைக் குதிரை) என்ற மும்மாத இதழை வெளியிட அச்சஞ்சிகையின் வெளியீட்டாளரான ரவி டி.சி. (டி.சி. கிழக்கேமுறியின் மகன்) எனக்குத் தொலைபேசியில் அழைப்பு விடுத்தார். நானும் கண்ணனும் கோட்டயம் போனோம். மலையாள மனோரமா கட்டிடத்தின் எதிரில் இருக்கும் என் மனதிற்கிசைவான ஓட்டலில் இம்முறையும் தங்கினேன். கூட்டம் 19.01.02 ஒரு சனிக்கிழமையில் நடந்து முடிந்தது. மறுநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை கண்ணனுடன் கோட்டயத்தில் ஒரு சில இடங்களுக்காவது போகலாம் என்று நினைத்தேன். சிறு வயதில் நான் புழங்கிய இடங்களை அவன் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தது.

திருநக்கரைக் கோவிலையொட்டியிருந்த வீதி வழியாக நாங்கள் முன்பு குடியிருந்த வீட்டுப் பக்கம் போனோம். கடைசியாகப் பார்த்திலிருந்து பெரிய மாற்றம் எதுவும் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. வீட்டுக்குப் பக்கத்திலிருந்த சந்து சிமெண்டுப் பாதையாக மாறி சுத்தமாக இருந்தது. இந்த மாற்றம் இதற்கு முன்பே நிகழ்ந்து நான் கவனிக்காமல் விட்டிருப்பேனோ என்று நினைத்தேன். வீட்டின் படிக்கட்டுகளைக் கண்ணனுக்குக் காட்டினேன். வீதி பள்ளத்திலும் வீட்டு மனை மேட்டிலும் இருந்ததால் அதிகமான படிகள் இருந்தன. கண்ணன் படிகளில் ஏறிச் சென்று பார்த்தபோது பெண்கள் விடுதிக்குப் பின்னர் ஒரு வீட்டின் கூரை தென்படுவதாகச் சொன்னான். கதவைத் திறந்து கொண்டு முற்றம் தாண்டி வீட்டருகே சென்றோம். முன்பக்கத்தைப் பார்த்ததுமே நாங்கள் குடியிருந்த வீடு தான் என்பது எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது. வீட்டின் பின் பகுதியிலிருந்து ஒரு பெண் வந்தாள். குளித்து முடிந்த நிலையில் தலையைச் சுற்றிக் கட்டியிருந்த ஈரத்துண்டோடு இருந்தாள். பக்கவாட்டு அறைக்குள் நுழைந்து ஒரு முதியவரை அழைத்து வந்தாள். அவர் முன்வரான் டாவுக்கு வந்து எங்களை உள்ளே வர அழைத்தவிதம் அதுவரையிலும் இருந்த தயக்கத்தை முற்றிலும் இல்லாமல் ஆக்கிவிட்டது. வந்த நோக்கத்தை நான் சொன்னேன். அவர் அடைந்த சந்தோஷம் எனக்கு மிகுந்த உற்சாகத்தை அளித்தது.

வீட்டுக்குள் அழைத்துக் கொண்டபோய் ஒவ்வொரு இடமாகக் காட்டத் தொடங்கினார். அப்போதுதான் பழைய வீட்டின் நடுவில் நீளமாக ஒரு சுவர் எழுப்பப்பட்டு இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பது தெரிந்தது. நாவலில் வரும் பூஜையறை, லக்ஷ்மி தன் காலத்தைக் கழிக்

கும் படுக்கையறை, ஆனந்தத்தின் நடமாட்டம் கொண்ட அடுக்களையும் பின்திண்ணையும் கிணற்றடியும் நடுவில் எழுப்பப்பட்ட சுவருக்கு அப்பால் போய்விட்டிருந்தன. எஸ். ஆர். எஸ்ஸின் கண்ணாடி மேஜை இருந்த நடு ஹால் எந்த மாற்றமும் இல்லாமல் அப்படியே இருந்தது. பாலு, ரமணி, வள்ளி ஆகியோரின் படுக்கையறையிலும்

மாற்றம் எதுவுமில்லை. எஸ். ஆர். எஸ்ஸின் அலுவலக அறையைப் பார்த்தபோது அது மிகச் சிறியதாக இருந்தது. அப்போது தான் வீட்டின் எல்லாப் பகுதிகளுமே முன்பு மனதில் இருந்ததை விடச் சிறுத்துப் போய்விட்டதை உணர்ந்தேன். நாவலை எழுதுவதற்கு முன்னாலேயே இந்த வீட்டைக் கண்டுபிடித்திருந்தால் இப்போது

பச்சைக் குதிரை

‘பச்சைக் குதிரை’ என்ற இந்த சிறுபத்திரிகையை வெளியிடுவதற்காக என்னை அழைத்ததில் நான் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன். மலையாளத்திலேயே இந்தப் பணியை நிறைவேற்ற என்னைவிட தகுதியான இலக்கிய வாதிகள் நிறைய பேர் இருக்கின்றனர். மலையாளத்தின் திராவிட வேர்களை நினைவு கொள்ளவே தமிழ் எழுத்தாளனான என்னை அழைத்திருக்க வேண்டும்.

சச்சிதானந்தன் ஒரு சிறுபத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும், டி. சி. புகல் அந்த பத்திரிகையை வெளியிடுவாராகவும் அமையும்போது அது அபூர்வமான, மிக மேலான ஒரு இணைப்பாகும். கேரள கலாசாரத்துக்கு மிகவும் விலைமதிப்பிட முடியாத பங்களிப்பு அளித்தவர்கள் நாராயண குருவும் இ. எம். எஸ்ஸும். மற்றொரு விதத்தில், அதற்கு இணையான, பங்காற்றியவர் டி. சி. கிழக்கேமுறி. ரவி டி. சி. தமது தந்தையின் கனவு களைத் தொடர்வது மட்டுமின்றி அதனை விரிவுபடுத்தியும் செய்து வருகிறார். இந்திய இலக்கியத்தைக் குறித்து இவ்வளவு ஆர்வமும் இந்திய இலக்கியவாதிகளுடன் இந்த அளவுக்குத் தொடர்பும் கொண்ட எழுத்தாளர் சச்சி தானந்தனைப் போல மற்றொருவர் இருப்பாரா என்பது சந்தேகமே. இவர்கள் இருவர் முன்னிலையிலும் சில விஷயங்களை இந்த சபையில் கூறுவது பொருத்தானதே.

தமிழ், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளிடையே உள்ள உறவின் ஆழத்தைப் பற்றியும் நான் தமிழில் மீண்டும் மீண்டும் பேசியும், எழுதியும், இப்போது ஒருவித சோர்வு அடைந்திருக்கிறேன். நவீன மலையாள இலக்கியத்தை எப்போதும் தூக்கிப் பேசுகிறவன் என்கிற கெட்ட பெயர் எனக்குத் தமிழில் கிடைத்திருக்கிறது. தமிழில் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிற அனேக கெட்ட பெயர்களில் இதுவும் ஒன்று என்ற காரணத்தால் நான் இதைப் பெரிதாகப் பொருட்படுத்தவில்லை. இந்த கெட்ட பெயர் பெற்ற நான் இப்போது மலையாளி வாசகனிடம் ஒரு விஷயத்தைக் கூறப் போகிறேன்: சென்ற இருபது ஆண்டுகளில் நவீன தமிழ் இலக்கியம் மலையாளத்துக்கு இணையாகவோ அதைவிட மேலாகவோ வளர்ந்திருக்கிறது. நீங்கள் பழைய புரிதலிலேயே இப்போதும் இருப்பீர்களென்றால் தவறு செய்தவர்கள் ஆவீர்கள். மலையாள வாசகர்கள் வாங்க, கண்ட இலக்கியங்களுக்கு தற்போது அளித்துக் கொண்டு வரும் முக்கியத்துவத்தை தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் கொடுப்பார்களென்றால் அவர்களை நிச்சயம் ஏமாற்றும் அடையச் செய்யாது.

இந்திய மொழி இலக்கியங்களில் தமிழ் வாசகனை மிகவும் கவருவது மலையாள இலக்கியம்தான். தகழியும் படிக்கும் எம். டி.யும் அண்மைக் காலத்தில் சக்கரியாவும் தமிழ் வாசகர்கள் மிகவும் விரும்பிப் படிக்கக் கூடியவர்கள். சச்சிதானந்தனின் நூறு கவிதைகளேனும் தமிழில் வந்திருக்கும். அவரது கவிதைகளில் ஒரு தமிழ்ச் சாயை பிரதிபலிப்பது தமிழ் வாசகனுக்கு அவருடைய கவிதையோடு அதிக நெருக்கத்தை அளிக்கிறது. இதையெல்லாம் நான் இங்கே கூறுவதற்கு காரணம் தமிழுக்கும் மலையாளத்துக்குமான கொடுத்து வாங்கல் இனியும் பல

டி.சி.புகல் பிரசுரிக்கும் பச்சைக் குதிரை (பச்சைக் குதிரை)யின் முதல் இதழை சு.ரா. வெளியிட திஸீராஜ் பெற்றுக்கொண்டார்.

மடங்கு பெருகவேண்டும் என்பதுதான். ரவி டி. சி.யும் சச்சிதானந்தனும் மலையாளத்தின் பிரபல எழுத்தாளர்களும் இதுபோன்ற ஒரு திட்டத்தைப் பற்றி சிந்திக்கும் போது அதற்கு முக்கியத்துவம் ஏற்படும். அதற்கு இணையான செயல்பாடுகளை மேற்கொள்ள போதுமான வலிமை இப்போது என்னிடம் இல்லை. எனினும் நானும் என்னைப் போல் இதுபோன்ற பணிகளில் நம்பிக்கை கொண்ட தமிழ் எழுத்தாளர்களும் இணைந்து சிறிய அளவில் சில காரியங்கள் செய்ய இயலும். விரிவாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பதில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. ஆர்வமிருந்தால் நாம் செய்வோம். இல்லையெனில் செய்ய மாட்டோம். இந்தப் பணியை நிறைவேற்றும் பொறுப்பை வரும் தலைமுறையினரிடம் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டாம் என்பதே என் கருத்து. அவர்களுக்கு இதைவிடவும் முக்கியமான சில பொறுப்புகள் ஏற்படலாம்.

இன்னொரு விஷயம் சாகித்திய அக்காதெமியின் பரிசுகள் பற்றியது. சாகித்திய அக்காதெமி தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு வழங்கியுள்ள பரிசுகளின் வரலாறு கரும் புள்ளிகள் நிறைந்தது. இதற்குப் பொறுப்பு தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மட்டுமே. மத்திய சாகித்திய அக்காதெமி அல்ல. ஆனால் பரிசைத் தீர்மானிக்கும் விஷயத்தில் உள்ள நடைமுறைகளை வெளியே தெரியாமல் ரகசியமாக வைத்திருப்பதில் சாகித்திய அக்காதெமிக்கு ஏன் இவ்வளவு அக்கறை? பரிசுக்குரிய நூலின் தேர்வில் தொடக்கத்திலிருந்து முடிவு வரையிலும் நடைபெறும் காரியங்களை வெட்ட வெளிச்சமாக வைத்துக் கொள்வதில் என்ன தவறு? மக்களின் வரிப்பணம்தான் பரிசாக அளிக்கப்படுகிறது. ஆகவே அதைப்பற்றிய எல்லா நடைமுறைகளையும் அறிந்துகொள்ள மக்களுக்கு உரிமையுண்டு. நான் சொல்லும் இந்த விஷயம் சரியான தென்றால், நான் சொல்லும் விஷயத்தில் உங்களுக்கும் நம்பிக்கை இருக்குமென்றால் இதற்காக நீங்களும் குரல் எழுப்ப வேண்டும்.

இதற்கு மேல் இப்போது எனக்குச் சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லை.

‘பச்சைக் குதிரை’ நூல் வெளியீட்டு விழாவில் சு.ரா. படித்த குறிப்பின் தமிழாக்கம்)

இருப்பது போல் வீடு விசாலமாக நாவலுக்குள் அமைந்திருக்காதோ என்று தோன்றிற்று. வெளிவராண்டா தன் நீளத்தில் பாதியை இழந்து அகலமும் குறைந்து குறுகலாகத் தெரிந்தது. உடல் சார்ந்த கிளர்ச்சியின் பீடிகையாக லக்ஷ்மியும் எஸ்.ஆர்.எஸ்.ஸும் சந்தித்துக் கொள்ளும் இடமான இந்த வராண்டா இப்போது இருப்பது போல் இருந்திருந்தால் அந்தச் சந்திப்புக்கு எஸ்.ஆர்.எஸ். இந்த இடத்தைத் தேர்வு செய்திருப்பாரா என்ற சந்தேகம் வந்தது.

வீட்டில் குடியிருந்த பெரியவரின் பெயர் ஸ்ரீதரன் நாயர். பள்ளியில் தலைமையாசிரியராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். காலஞ்சென்ற திரைப்பட இயக்குநரான அரவிந்தன் தன் மாணவன்தான் என்று ஓர் ஆசிரியருக்கே உரிய மனோபாவத்தில் சொன்னார். கூடத்துக்கு அழைத்துச் சென்று ஊரில் தெரியவந்தவர்களுடனும் கேரள எல்லையைத் தாண்டி புகழ்பெற்றிருந்தவர்களுடனும் எடுத்துக்கொண்டிருந்த 'க்ரூப்' போட்டோக்களைக் காட்டினார். ஒரு படத்தில், கே. பி. எஸ். மேனன் பக்கத்தில் ஸ்ரீதரன் நாயர் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார். பின்னால் வேறு சிலருடன் டி. சி. கிழக்கேமுறி நின்று கொண்டிருக்கிறார். ரவி.டி.சி.யிடம் இந்தச் செய்தியைச் சொல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணம்தான் முதலில் வந்தது. ஆசிரியத்துவத்திற்கு அப்பாற்பட்ட தன் திறன்கள் பற்றியும் ஸ்ரீதரன் நாயர் அடக்கமாகச் சொல்லிக்கொண்டார். அவரும் ஒரு எழுத்தாளர்தான். வானொலியில் புத்தக விமர்சனங்கள் வாசித்திருப்பதாகக் கூறினார். அவருடைய ஈடுபாடுகளைக் காட்டும் விதமாக கூடத்து அலமாரியில் நிறைய புத்தகங்களும் இருந்தன. அந்த அலமாரி இப்போது இருக்கும் இடத்தில்தான் நாவலில் எஸ்.ஆர்.எஸ்.வின் மடியில் பாலு கொஞ்ச நேரம் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். மொத்த நாவலிலும் தந்தையின் உடல் ஸ்பரிசுத்துக்குப் பிள்ளை ஆளாவது இந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் தான். ஸ்ரீதரன் நாயருடைய பேரன் விஷ்ணு கையில் வில்லும் அம்புமாக இருந்தான். அம்புகளை முற்றத்தைப் பார்த்து எய்து கொண்டிருந்தான். பேரனைப் பற்றித் தாத்தாவுக்கு இருந்த பெருமை அவர் பேச்சில் வெளிப்பட்டது. வில்லாளி வீரனான அவனுக்கு ராமாயண, மகாபாரதக் கதைகள் நிறையத் தெரியும் என்றார். தான் அர்ஜுனனா அல்லது அபிமன்யுவா என்பது தெரியாமல் அவன் முழித்துக் கொண்டிருப்பது போல் இருந்தது. ஸ்ரீதரன் நாயரின் பெண்களில் நான்கு பேர் பட்டப் படிப்பு பெற்று வெளியூரில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவருடன் இருந்த பெண் உள்ளூரிலேயே ஆசிரியையாக இருந்தாள்.

அதற்கு மறுவாரம் ஒரு வேலையாக நான் தில்லிக்குச் செல்வதாக இருந்தேன். குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள் நாவலை மலையாளத்தில் மொழி பெயர்த்து வரும் வானொலிப் பணியாளரான விமலசேனன் நாயர், தில்லி வானொலியில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த கோபாலகிருஷ்ணன் என்ற அவரது நண்பரிடம் என் வருகையைத் தொலைபேசியில் தெரிவித்திருப்பதாக நான் நாகர்கோவிலைவிட்டு கோட்டயத்திற்குப் புறப்படும் முன்பே, எனக்குத் தகவல் தந்திருந்தார். ஸ்ரீதரன் நாயர் தனது ஒரே மகன் தில்லி ஆகாசவானியில் பணியாற்றுவதாகச் சொன்னதும் அவர் பெயர் என்ன என்று கேட்டேன். கோபால கிருஷ்ணன் என்றார். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

கோட்டயத்திலிருந்து நான் ஊர் திரும்பியதும் என் வீட்டை கண்டுபிடித்திருந்த செய்தியை விமலசேனன் நாயரிடம் தொலைபேசியில் தெரிவித்தேன். கோபால கிருஷ்ணனை சந்திக்கச் சென்றிருக்கும்போது பலதடவை

கோட்டயத்தில் அதே வீட்டில் தான் தங்கியதை விமலசேனன் நாயர் தெரிவித்தார். எந்த வீட்டைப் பற்றிய விவரணைகளை மொழிபெயர்த்து வருகிறேனோ அதே வீட்டில் தான் தங்கியிருந்தது மிகவும் மகிழ்ச்சியூட்டுவதாகச் சொன்னார். ஆச்சரியங்கள் அடுக்கடுக்காக வந்து கொண்டிருப்பது மிகுந்த திகைப்பை எனக்கு ஏற்படுத்திற்று.

நாயருக்கும் அவரது மனைவிக்கும் எங்கள் குடும்பத்தைப் பற்றியும் நாங்கள் காலி செய்தபின் குடியிருக்க வந்தவர்கள் பற்றியும் சில நினைவுகள் இருந்தன. அவற்றைப் பற்றியெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள். நாங்கள் பிஷாரடியையும் தெரியும் என்று சொன்னார்கள். நாங்கள் போனபின் சிறிது காலம் அந்த வீடு ஒரு ஹரிஜன் ஹாஸ்டலாக இருந்ததாகவும் குடியரசுத் தலைவர்கே. ஆர். நாராயணன் அப்போது அங்கு ஒரு மாணவராகத் தங்கிப் படித்த செய்தியையும் தெரிவித்தார்கள். என்றாவது கே. ஆர். நாராயணனைச் சந்திக்கும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தால் இந்தச் செய்தியைச் சொல்லித் தான் அவருடனான பேச்சைத் தொடங்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். நானும் அவ்வளவு மோசமில்லை. எனக்கும் குடியரசுத் தலைவருக்கு இணையாக ஒரு தகுதி இருக்கிறது.

அன்று பிற்பகல் நாங்கள் இருந்த ஓட்டலிலேயே தங்கியிருந்த, எங்கள் நண்பரும் புகைப்படக்காரருமான ஜெயச்சந்திரனைச் சந்தித்தபோது அன்றைய அனுபவத்தை அவருடன் சிறிது பகிர்ந்து கொண்டேன். என் வாழ்க்கையிலேயே முக்கியமான நான் அதுதான் என்று கூடச் சொன்னேன். மாலையில் அந்த வீட்டுக்குச் சென்று சில புகைப்படங்களை எடுக்கலாம் என்று அவர் சொன்னார். நான் ஸ்ரீதரன் நாயருடன் தொலைபேசியில் பேசி மாலையில் மீண்டும் ஒருமுறை அவர் வீட்டுக்கு நாங்கள் வர இருப்பதைத் தெரிவித்தேன். அவரது குடும்பத்தினரும் மிகுந்த உற்சாகத்தில் இருப்பது அவர் குரலிலேயே வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. ஜெயச்சந்திரன் மாலையில் வந்தபோது மலையாள மனோரமாவின் செய்திப் பணியாளர்களில் ஒருவரும் அவருடன் இருந்தார். எங்கள் பழைய வீட்டிற்கு இப்போது 'முல்லப்பள்ளி' என்று பெயர். அங்கு போனோம்.

மனோரமாவின் பிரதிநிதி, ஸ்ரீதரன் நாயரைப் பேட்டி கண்டார். ஜெயச்சந்திரன் பல புகைப்படங்களை எடுத்தார். ஓட்டல் அறைக்கு நாங்கள் திரும்பியதும் பத்திரிகையாளர் என்னிடமும் பேசி சில கேள்விகளுக்கு பதில்களைக் குறித்துக் கொண்டார். சில நாட்களுக்குப் பின் என் பூர்வீக வீடு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட செய்தி மாத்திரமியில் கட்டங்கட்டி வெளியிடப்பட்டிருந்தது. அதன்பின் மலையாள மனோரமாவின் ஞாயிறு இணைப்பான 'ஸ்ரீ'ல் முன்னட்டை செய்திக் கதையாகவும் முழுவிபரங்களுடன் வெளிவந்தது.

நான் சிறு வயதில் குடியிருந்த வீட்டை அறுபத்திரண்டு வருடங்களுக்குப் பின் கண்டுபிடித்தது எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியது இயற்கையானது தான். இந்த மகிழ்ச்சியின் நுட்பமான உணர்வுகளை ஒரு சமூகம் சுலபமாகவும் அதற்குரிய மரியாதையுடனும் ஏற்று வாங்கிக்கொள்ளும் குணத்தைப் பெற்றிருப்பது வியப்பைத் தந்தது. இது போன்ற நிகழ்வுகளைப் பல எதிரொலிகளுடன் நுட்பமாக உள் வாங்கிக் கொள்ளும் மக்கள் வாழும் சமூகத்தில்தான் ஊடகங்களும் இந்நிகழ்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்க முடியுமென்பதை உணர்ந்தேன்.

காலச்சுவடு நூல் வெளியீட்டு அரங்கம் : மதுரை

மதுரை மடசியா அரங்கத்தில் 2.12.2001 ஞாயிறு அன்று காலச்சுவடு நூல் வெளியீட்டு அரங்கம் நடைபெற்றது. 'காலச்சுவடு கதைகள்', 'கிறித்தவமும் சாதியும்' (ஆ. சிவசுப்பிரமணியன்), 'பண்பாட்டு அசைவுகள்' (தொ. பரமசிவன்), 'ந. பிச்சமுர்த்தியின் கலை : மரபும் மனித நேயமும்' (சந்திர ராமசாமி), 'முகங்களை விற்றவன்' (கோகுலக்கண்ணன், த்வனி வெளியீடு) ஆகிய நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன.

இந்த அரங்கு பற்றிய சிறுகுறிப்பு கடந்த இதழில் வெளிவந்தது. இந்த அரங்கில் பேசியவர்கள் அனைவருக்கும் தங்கள் பேச்சை சுருக்கி எழுதி அனுப்பும்படி கேட்டு எழுதியிருந்தோம். கிடைக்கப்பெற்ற உரைகளை இங்கு பிரசுரிக்கிறோம்.

காலச்சுவடு கதைகள்

பிரம்மராஜன்

1990க்கும் 2000க்கும் இடைப்பட்ட, கடந்த தசாப்தத்தில், தமிழ்ப் புனைகதை உலகில் நிறையவே மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் மாற்றங்கள் எல்லாமே நல்ல விளைவுகளைத் தான் கொண்டு வரும் என்பதற்கில்லை. யதார்த்தவாதத்திற்கெதிரான ஒரு அலை கிளம்பியது. குறிப்பாக யதார்த்தவாதப் புனைகதைகள் தோற்றுவித்த உலகத்தின் ஒற்றைப் பார்வையும் ஒற்றைத் தர்க்கமும் வெகுவாகக் கேள்விக்குட்படுத்தப்பட்டன. இதற்கு மாற்றாக பின்நவீனத்துவ உத்தி முறைகள் சில பின்பற்றப்படலாம் என முன்வைக்கப்பட்டன. பின்நவீனத்துவம் அர்ஜன்டீனிய சிறுகதையாளரான போர்ஹேவிடமிருந்து சில தொழில் நுட்பங்களையும் மொழியைக் கையாளும் முறைகளையும் கற்றுக் கொண்டது. போர்ஹேவுக்கு பின்வந்த லத்தீன் அமெரிக்க எழுத்தாளர்களிடமிருந்து வெட்கமின்றி மந்திர யதார்த்தத்தைக் கடன் வாங்கிக் கொண்டது. இது அமெரிக்கர்களிடம் இலக்கியக் கொள்கையாகி பிறகு ஐரோப்பியர்களிடம் சென்று மாறுதலடைந்து நமக்கு வந்து சேர்ந்தது. அமெரிக்க நாவலாசிரியரான ஜான் பார்த் (John Barth) தீர்ந்து போனதின் இலக்கியம் (Literature of Exhaustion) என்ற மிக முக்கியமான ஒரு ஆவணத்தை எழுதினார். அமெரிக்கர்களும் ஐரோப்பியர்களும் யதார்த்தவாதக் கதைகளைத் தீர்ந்து போகும்படி எழுதி முடித்திருந்தனர். உயர் நவீனத்துவம் (High Modernism) என்றழைக்கப்படும் காலத்திலேயே ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸும் அவரைப் பின்பற்றி அவரைக் கடந்து சென்றவரான சாமுவேல் பெக்கெட்டும் சில சாதனைகளைப் புனைகதையில் செய்து முடித்திருந்தனர். ஆனால் தமிழ் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை இந்த மாதிரி சாதனைச் சிகரங்கள் யதார்த்தவாதப் புனைகதையில் எட்டப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆயினும் இதற்கு முன்னராகவே சற்று பதற்றத்துடனும் அவசரகதியிலும் பின் நவீனத்துவம் தமிழில் பின்பற்றத் தொடங்கப்பட்டது. பின்நவீனத்துவத்தைத் தமிழில் அறிமுகப்படுத்திய இலக்கிய கொள்கையாளர்கள் பலர் அதை வெறும் இலக்கிய இயக்கமாகவே அறிமுகம் செய்தனர். நவீனத்துவமும் சரி பின்நவீனத்துவமும் சரி, ஏன் ரொமாண்டிசினும் கூட, பிறகலைகளின் ஊடாக ஏற்பட்ட ஒட்டுமொத்தப் புரட்சிகளின் இறுதியான கலாச்சார விளைவுகள் மட்டுமல்லாது பன்முகம் கொண்டவையும்கூட.

புதிய வகை எழுத்து மொழியையும் கதையையும் தமிழில் உருவாக்க நினைத்தவர்கள் கீழ்க்கண்ட சில தவறான முடிவுக்கு வந்தனர்.

1. பின் நவீனத்துவத்தில் கதை சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை.
2. பின் நவீனத்துவம் வெறும் மொழியை மாத்திரமே இறுதிக் கலை விளைவாக ஆராதிக்கிறது.
3. மொழிச் சட்டகமே கதையாக நம்பப்பட்டுவிடும்.

குறிப்பாக ஒரு நிகழ்ச்சியை அ என்ற புள்ளியிலிருந்து ஆ என்ற புள்ளிக்கு தாக்க ரீதியாகவும் வாசகன் நம்பும்படியாகவும் நகர்த்தத் தெரியாத சிலருக்கு இது ஒரு பெரும் தப்பித்தல் வழியாக ஆகிப்போனது. அதீதப் புனைவைச் (fantasy) சித்தரிக்க அதைக் கையாள்கிற எழுத்தாளன் சாதாரண யதார்த்த நிலையில் ஒரு விவரணையைப் புனைய முடியாத நிலையிலிருந்தால்

காலச்சுவடு கதைகள் நூலை வெளியிடுபவர் பிரம்மராஜன் பெறுபவர் வைகை குமாரசாமி

அது எம்மாதிரியான விளைபொருட்களைக் கொடுக்கும்? கதை சொல்ல முடியாவிட்டாலும் அதற்குப் பதிலாக வண்டி வண்டியான தகவல்களைக் கொண்டு வந்து கதையில் நிரப்பினார். திருகல் மருகலான மொழி வெளிப்பாடுகளையே கதையின் வரைச்சட்டகத்திற்குள் இட்டனர். இதில் ஒரு வசதி அவர்களுக்கு இல்லாமலில்லை. அனுபவ வெளிப்பாட்டு வறட்சியை மறைத்துக் கொள்ள இது வாகாக அமைந்துவிட்டது. இவர்களின் தலையணை தலையணையான புத்தகங்களைக் கண்டு மிரட்சியும் வியப்பும் வாசகனுக்கு உண்டாவதைத் தவிர்க்க இயலவில்லை. நோபல் பரிசு பெற்ற புனைகதை எழுத்தாளர்களான சாமுவேல் பெக்கெட், ஆல்பெர் காம்ப்யூ போன்றவர்களின் மொத்தப் படைப்புகளை ஒருவரின் விரித்த கையின் அகலத்திற்குள் வைத்துவிடலாம். (தூரதீர்ஷ்டவசமாக தமிழில் இன்னும் ஒரு நாடகாசிரியராகவே பெக்கெட் அறியப்படுகிறார்.)

இஸ்ட்வான் தோதரோவ் என்ற நவீன விமர்சகர் அதீதப் புனைவினை நீதிக்கதைகள் மற்றும் கவிதையின் அருகருகே வைக்க முடியாது என்ற கருத்தினை முன் வைத்திருக்கிறார். நீதிக்கதையின் கருத்துருவாக்கல்களையும், கவிதையின் உருவக அமைவுகளையும் அதீதப் புனைவு எதிர்க்கவும் மறுக்கவும் செய்கிறது. தமிழில் புனைகதை மொழியை கவிதைக்கு அருகில் கொண்டு வருதல் ஒரு சாதனையாகக் கருதப்படுகிறது. இது தவறானது என்பதைச் சுட்டுவதற்கே தோதரோவின் கருத்தினை இங்கு குறிப்பிடுகிறேன். (Tzvetan Todorov :The Fantastite : A Structural Approach to a Literary Genre, tr. Richard Howard, London, 1973.)

காலச்சுவடு கதைகளைப் பற்றிக் கருத்து சொல்லுமுன் இத்தகையதொரு முன்னுரை அவசியமாகிறது. குறிப்பாக யதார்த்தவாதக் கதைகள் இன்னும் எழுதித் தீர்க்கப்பட்டிருக்கவில்லை என்பதை நிரூபிக்கும் இரண்டு கதைகள் இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. குமார செல்வாவின் 'குறு வெட்டி' மற்றும் ஜி.நாகராஜனின் 'ஆண்மை'. மேலும் வட்டார வழக்கிலே இன்னும் சிறப்பாக எழுதப்படுவதற்கு நிறைய அனுபவங்கள் உள்ளன என்பதையும் 'குறுவெட்டி' காட்டுகிறது. வட்டார வழக்கில் எழுதுவதற்காகவும் சிறந்த யதார்த்தக் கதை

களை இன்று எழுதுவதற்காகவும் நாம் அவமான உணர்வடைய வேண்டிய அவசியமில்லை என்பதை இந்த இரண்டு கதைகளும் உணர்த்துகின்றன.

புனைவும் யதார்த்தமும் பின்னிப் பின்னி இடைவெட்டி வரக் கூடிய சிறுகதைகளாக துத்தாரியின் 'ஓற்றைச் சிறகு', தேவி பாரதியின் 'தீர்ப்பு' ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். யதார்த்தத்திலிருந்து புனைவுக்கு மாறுதலடையும் இடங்கள் மிக லாவகமாக, துருத்தித் தெரியாத வண்ணம் அமைந்திருப்பது துத்தாரியின் 'ஓற்றைச் சிறகு' சிறுகதை. தேவிபாரதியின் கதையில் இடம் பெறும் உரை யாடல்களில் திடீரென்று உயர்ச்சியடையும் நாடகத் தன்மை சற்று தூக்கலாகவும் செயற்கையாகவும் ஆகிவிடுகிறது.

சல்மாவின் 'பொறி' மற்றும் பெருமாள் முருகனின் 'நீர் விளையாட்டு' ஆகிய இரண்டையும் ஒரே மாதிரியான அனுபவ தளத்திற்குக் கொண்டு சென்று பார்க்கலாம். அசேதமான வஸ்துக்களும் பொருட்களும் உயிர் கொண்டவை போல இயங்கத் தொடங்கிவிடுவதாக இக்கதைகளின் கதைசொல்லிகள் உணர்த்துகின்றன. ஆயினும் கதைசொல்லி அப்படி உணர்ந்தால் மாத்திரம் போதாது. அந்த உணர்வு வாசிப்பின் ஊடே வாசகனுக்கு நகர்த்தப்பட வேண்டும். அந்த வகையில் இந்த இரண்டு கதைகளும் வெற்றிகரமானவை. இக் கதைகள் உணடாக்கும் பீதியும் பதற்றமும் வாசிப்பில் கிடைக்கின்றன.

ஹவியின் 'தீட்டு' கதையையும் மனோஜ் குமாரின் 'றெக்கை' கதையையும் ஒரு பாசுபாட்டில் வைக்கலாம். பால்மை மீறல் மற்றும் பைத்தியமாதல் ஆகிய அம்சங்களும் அத்தீட்புனைவின் வேறுவகையான வெளிப்பாடுகளே. இவை இரண்டிலும் மனோஜ் குமாரின் 'றெக்கை' கதையே சிறந்ததாகப்படுகிறது. ஹவியின் 'தீட்டு' கதையில் வரும் நபர் ஒரே சமயத்தில் ஆணாகவும் பெண்ணாகவும் உணர்வதாகச் சித்தரிக்கப்பட்டாலும் அது கதைசொல்லியின் சிபாரிசிலிருந்துதான் வரவழைக்கப்படுகிறது. அவன், அவள் என்று ஒவ்வொரு வரியிலும் எழுதுவதால் அந்த உணர்வு வாசகனுக்குக் கிட்டிவிடுகிறது என்பது சந்தேகமே. யூலியோ கோர்த்தலாரின் 'மொபியஸ் ஸ்ட்ரிப்' என்ற கதையில் சீர்திருத்த பள்ளியிலிருந்து தப்பியவன் அவன் யாரை வன் புணர்ச்சி செய்தானோ அந்த பெண்ணாகவே ஆகிவிடுவதை ஜியோமித் உருவகங்கள் வழியாக அனுபவிக்கக் கிடைக்கிறது. இதுபோன்ற தரத்தையே தமிழ் புனைகதைகளும் தர வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது தவறல்ல.

ஆற்றொழுக்கான சரளத்துடனும் நோஸ்டாலஜியாவில் மையம் கொண்டும் இயங்கும் கதை அஜாத சத்ருவின் 'பிறழ்வு' ஆகும். இந்த மாதிரியான கதைகளை எழுதத்திட்டமிட்டுத்தான் கோணங்கி தோற்றுப் போயிருக்கிறார். மேலும் வெறும் நோஸ்டாலஜியாவை மிஞ்சி அஜாதசத்ருவின் கதையில் வேறு ஏதோ சொல்லப்பட்டிருப்பதுதான் அதன் தனித்துவம்.

லஷ்மி மணிவண்ணனின் 'புலன்கள் அழிந்த நிழல்கள்' நெடுங்கதையும் அம்பையின் 'மல்லுக்கட்டு' சிறுகதையும் எந்த வரிசைப்பாட்டிலும் அடங்கி வரவில்லை. லஷ்மி மணிவண்ணனின் நெடுங்கதை அதன் வட்டார வழக்குத்தன்மைக்கு அப்பாற்பட்டு இயங்கும் மொழிக் கட்டமைப்பு மிக்கதாக இருக்கிறது. சில இடங்களில் அதன் மொழி நடையில் சுந்தர ராமசாமியின் தாக்கமும் தெரிகிறது. கதாபாத்திரங்களே கதைகளாகும் விந்தை இந்த நெடுங்கதையில் சாத்தியப்படுகிறது. அம்பையின் 'மல்லுக்கட்டு' இசையைப் பின்புலமாகக் கொண்டிருந்தாலும் ஆண் பெண் உயர்வு தாழ்வுகளே அதன் பிரதான வாக்குவாதக் கருத்தாக நிற்கிறது. பெண்ணிலைவாதக் கொள்கைக்காகத்தான் இதை எழுதியிருக்கிறேன் என்று இவ்வளவு இயல்பான கதைக்கிடைவிலும் அம்பை சொல்லிக்கொண்டு போகிறார். பெண் நிலைவாதக் கொள்கை தொடர்பானவற்றை கழற்றி விட்டுப் படித்தாலும் கதையின் சிறப்பு குறைவதில்லை.

எஸ். ராமகிருஷ்ணனின் 'வேனல் தெரு' மிகக் கச்சிதமாகச் சித்தரிக்கப்பட்ட யதார்த்த சித்திரங்கள் கண்வலகிற்குள் புகுத்தப்பட்டு அவற்றின் இயல்பான வர்ணங்கள் நீக்கப்பட்டு கையால் ஓற்றை வர்ணம் தரப்பட்ட ஓவியமாகத் தோற்றமளிக்கிறது. வாசிப்பின் சந்தோஷங்களை இந்தக் கதையில் உணர முடிவது சாத்தியம். சுரேஷ் குமார் இந்திரஜித் இன்னும் அவருக்கான அடுத்தகட்ட புனைகதைக்குச் செல்ல முடியாமலிருக்கிறார்.

முகங்களை விற்றவன் நூலை வெளியிடுபவர் பாவண்ணன் பெறுபவர் இமையம்

கடந்த தசாப்தத்தின் மிகச் சிறந்த கதைகளாக பா. வெங்கடே சனின் 'மழையின் குரல் தனிமை'யையும் ரமேஷ் பிரேமின் 'முன்பு ஒருகாலத்தில் நூற்றியெட்டுக் கிளிகள் இருந்தன' வையும் குறிப்பிடலாம். இந்த கருத்தை நான் வலியுறுத்த வேண்டிய அவசியமில்லாது அந்தக் கதைப் பிரதிகளே வாசகனிடம் பேசிக் கொள்ளும்.

சுந்தர ராமசாமியின் 'பட்டுவாடா' சாதாரணமாகத் தொடங்கி வன்முறையில் முடியும் ஒரு ஃபாண்டஸ்தான். இந்த மாதிரியான பெண் பாத்திரங்களை நாம் அதிகம் கண்டிருக்க முடியாது. அவர்களின் மனம் இயங்கு முறையும் இந்த வகைக் கதைகளில் மாத்திரமே படிக்க வாய்க்கிறது. இந்தப் பெண் பாத்திரத்தின் முன் மாதிரியை சுந்தர ராமசாமி அவரின் 'போதை' கதையில் ஏற்கனவே உருவாக்கியிருப்பதை வாசகர்கள் நினைவுபடுத்திக் கொள்ளவேண்டும். பிற கதைகள் வாசிப்பனுபவம் தந்தாலும் அவை பற்றிக் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதற்கு ஏதுமில்லை.

ந. முருகேசு பாண்டியன்

காலச்சுவடு கதைகள் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள 23 கதைகளில் 20 கதைகள் புதிய வகைப்பட்ட எழுத்துக்கள். இது எளிதில் புறக்கணிக்கக் கூடியதல்ல. தமிழில் பல்லாண்டுகளாக ஆளுமை செலுத்தி வந்த யதார்த்தக் கதை மரபு, தொண்ணூறுகளில் தகர்ந்து விட்டது. பின் நவீனத்துவம், மாந்திரிக யதார்த்த வாதம் போன்றவை முன்னிலைப்படுத்திய புனைகதை மரபு செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளது. இன்னொருபுறம் தகவல் தொடர்பு ஊடகங்களின் பிரமாண்டமான வளர்ச்சி, சமூக மதிப்பீடுகளில் பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இங்கு சுக மனிதனுடனான உறவு சிக்கலாகிப் போனது. எதிலும் ஓட்ட முடியாது, இழுப்பின்மீது அவநம்பிக்கை கொள்ளும் இளைய படைப்பாளிகளின் படைப்புகள் பாய்ச்சலாக வெளியாகின்றன. 'சோதனை முயற்சி' என்ற மணிக்கொடி காலத்து வாசகம் காலாவதியாகிவிட்டது. மனித மனத்தின் பல்வேறுபட்ட மனநிலைகள், விநோதமான சம்வங்கள், புதிர் வழிப்பட்ட புனைவுகள்... என புனைகதையின் தளம் முழுக்க மாறியுள்ளது. இத்தகைய கதைகளின் தொகுப்பாக 'காலச்சுவடு கதைகள்' உள்ளன. ஒரே மாதிரியான எழுத்தை ஊக்குவிக்கும் முயற்சி காலச்சுவடு இதழுக்கு இல்லை. வகை மாதிரியான புனைகதை ஒவ்வொரு இதழிலும் வெளியாக வேண்டுமென்ற இதழாசிரியர்களின் முயற்சி புலப்படுகிறது. சில கதைகளை வாசிக்கும் போது 'பம்மாத்து' தெரிகிறது; போலியாக மினுமினுக்கின்றன. அவை புதிய மோஸ்தில் எழுதுவது வித்தியாசம் என்று நம்புகிறவர்களின் முயற்சியாக இருக்கலாம். இவற்றையெல்லாம் மீறி அழுத்தமான பல கதைகள் தொகுப்பில் உள்ளன. குமார் செல்வாவின் 'குறுவெட்டி', ரமேஷ் பிரேமின் 'முன்பொரு காலத்தில் நூற்றியெட்டுக் கிளிகள் இருந்தன', சுரேஷ் குமாரின் 'காலத்தின் அலமாரி', எஸ். ராமகிருஷ்ணனின் 'வேனல் தெரு', மனோஜ் குமாரின் 'றெக்கை', சல்மாவின் 'பொறி', சுந்தர ராமசாமியின் 'பட்டுவாடா', பா. வெங்கடே சனின் 'மழையின் குரல் தனிமை'... இப்படி பல கதைகள் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவை மீண்டும் மீண்டும் வாசிக்கத் தூண்டுகின்றன; புதுப்புது அர்த்தங்களைத் தந்து

கொண்டேயிருக்கின்றன. தமிழில் எழுத மெளனி பட்ட சிரமங்களை நவீன இளைஞர்கள் எழுத்தில் சாதாரணமாகத் தாண்டிச் செல்கின்றனர். புதிய எழுத்தில் தமிழ் மொழியின் பயன்பாடு வியப்பைத் தருகிறது. வாழ்க்கை நம் முன்னர் விரிக்கும் ஆயிர மாயிரம் சவால்களைத் தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் நுட்பமாக எதிர் கொண்டுள்ளன. நவீனமானது/புது வகைப்பட்ட மோஸ்தர் என்ற அடையாளத்தைத் தாண்டித் தற்காலத் தமிழ் சிறுகதைகள் என்ற அங்கீகாரம் பெறுவது காலச்சுவடு கதைகளின் சிறப்பாகும். தொகுப்பில் உள்ள ஓரிரு மேம்போக்கான கதைகளை நீக்கிவிட்டு, கோணங்கி போன்ற சிலரின் புனை கதைகளையும் சேர்த்து உலக மொழிகளில் காலச்சுவடு கதைகளைப் பிரசுரிக்கலாம். தமிழ்ப் புனைகதை அண்மையில் அடைந்துள்ள சிகரத்தினை உலகிற்குக் காட்டிப் பெருமை கொள்ளும் வகையில் 'காலச்சுவடு கதைகள்' தொகுப்பு உள்ளது. நவீனப் புனைகதையின் பிரதிநிதியாகத் தொகுப்பு உங்கள் முன்னே காத்திருக்கிறது. காலத்தின் குரலாக அதை எதிர்கொள்ளுங்கள்.

க. மோகனரங்கன்

கடந்த அரை நூற்றாண்டிற்கும் மேலாக தமிழ் இலக்கியத்தின் போக்கில் நடைபெற்று வரும், பெருட்படுத்தத்தக்க எந்த மாறுதலும் சிற்றிதழ்களின் செயல்பாடுகளையொட்டியே நிகழ்ந்திருக்கிறது. பிற மொழிகளுடன் உலக அளவில் ஒப்பிடத் தகுதி பெற்றவை என இன்று நாம் மதிப்பிடும் தமிழ்ப் படைப்புகள் பலவும் உருவாக உந்துதலாகவும் பின்புலமாகவும் இருந்தது சிறுபத்திரிகைகள் சார்ந்த சூழலே என்றால் அது மிகையான ஒரு கூற்றாகாது. ஏனெனில் நவீன தமிழிலக்கிய வளர்ச்சி என்பதுவும் சிற்றிதழ்களின் வரலாறு என்பதுவும் பரஸ்பரம் இரு இணை நிகழ்வுகளே.

மணிக்கொடி, எழுத்து, சரஸ்வதி, கசடதபு, மு, மீட்சி, படிக்கள், கணையாழி, சுபமங்கலா எனத் தலைமுறைகளாக ஒரு மரபு அதன் தீவிரம் அறுபடாமல் இவ்வுருவையொடுகிறது. சவாலான வணிகப் போட்டிகளுக்கு நடுவே இவ்விதழ்கள் எழுதுபவனுக்கு வெளியீடு சார்ந்த சுதந்திரத்தைத் தந்ததன் மூலம் நேரடியாகவும், படைப்பு சார்ந்த கோட்பாடுகள், மதிப்பீடுகள், விமர்சனங்கள் ஆகியவற்றிற்கான விவாதச் சூழலை வளர்த்தெடுத்ததன் வாயிலாக மறைமுகமாகவும், தத்தமது காலகட்டத்தின் படைப்பாக்க முயற்சிகளுக்குத் தங்களுடைய பங்களிப்பைத் தந்திருக்கின்றன. ஏற்கனவே தீபம், கணையாழி, விருட்சம் முதலிய இதழ்கள் தமது சிறுகதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ளன. அவ்வகையில் காலச்சுவடு இன்று வெளியிடும் இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியுடைய ஒரு முக்கிய நிகழ்வாகிறது.

சுந்தர ராமசாமி, அம்பை தவிர்த்து இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள அனைவருமே எண்பதுகளிலும், தொண்ணூறுகளிலும் எழுதத் துவங்கிய இளைஞர்கள். இவர்களுள் சிலர் இந்தத் தலைமுறையின் முக்கியமான சிறுகதையாளர்களாக கருதப்படுபவர்கள். கதையாக்கம் குறித்து மாறுபட்ட பார்வைகளும், கருத்துச் சார்புகளும் கொண்டவர்கள் இவர்கள் என்பதால், இது உள்ள கதைகளும் இயல்பாகவே முரண்பட்ட பல குரல்களை பிரதிநிதித்துவம் செய்வதாக அமைந்துள்ளன. எனவே இக்கதைத் தொகுப்பை, தமிழ்ச் சிறுகதையின் போக்கில் சென்ற பத்தாண்டுகளில் நடைபெற்றிருக்கும் வளர்சிதை மாற்றங்களைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு குறுக்குவெட்டுப் பரப்பாக நாம் உருவகித்துக் கொள்ளலாம். தடையில்லை.

ஓரிரு கதைகளைத் தவிர்த்து இத்தொகுதியிலுள்ள பிற கதைகளைத்துமே, சம்பிரதாயமான சித்தரிப்பு பாணிகளிலிருந்தும், பழகிப்போன விவரணைகளிலிருந்தும் விலகத் தலைப்பட்டு, ஏதோ ஒரு விதமாக தமக்கான பிரத்யேகக் கதை மொழியை அடைய வெகுவாகப் பிரயாசைப்பட்டிருக்கின்றன. பிரக்கடையின் ஒழுங்குபடுத்தலினால் தோற்றம் பெறுகிற புற யதார்த்தத்தைப் பலவழிகளிலும் மீறவும் அது மொழியினூடாக புதிய புனைவுத் தருணங்களை உருவாக்கவும் முயல்வதை இக்கதைகளுக்கிடையேயான ஒரு பொதுத்தன்மையாக பார்க்க முடிகிறது.

சமீப காலம் வரையிலும், அதிகக் கவன ஈர்ப்புடன் நிகழ்ந்த மொழியியல் சார்ந்த கோட்பாட்டு அறிமுகங்களும், பெருமளவில்

மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வாசிக்கப்பட்ட ஆப்பிரிக்க, லத்தீன் மரிக்க எழுத்துக்களும், படைப்பாக்கம் குறித்த ஒரு தீவிர மறு பரிசீலனைக்கு நம்மை உட்படுத்தியுள்ளன. தமிழ்ச் சிறுகதைகள் தற்போதைய யதார்த்தவாதக் கூறல்முறைகளின் போதாமையின் விருந்தும் நவீனத்துவத்தின் எதிர்மறையான பாதிப்புகளினரும் விடுபட்டு முன்னகர வேண்டியதின் அவசியமும் நிர்ப்பந்தமும் வெகுவாக உணரப்பட்டுள்ளது.

இம்மறுபரிசீலனையும், புதிய தேவையும் விமர்சன பூர்வமாக இங்கு உள்வாங்கிக் கொள்ளப்பட்டதைக் காட்டிலும், ஒரு மோஸ் தராகவே அதிகமும் தற்சமயம் பின்பற்றப்படுகிறது. இப் பின்னணியில் வைத்து நோக்குகையில் இதிலுள்ள பலகதைகள், குறிப்பாகப் புதிதாக எழுதத் துவங்கியிருப்பவர்களின் கதைகள் தமது வெளிப்பாட்டின் சவால்களை பெரிதும் மொழிரீதியான சலனங்கள் வழியாகவே எதிர்கொள்ள முயன்றிருப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது. வரிகளுக்கிடையே தென்படும் உருவங்களும், படிமங்களும் பலசமயம் அவற்றின் தேவையை மீறிய அளவில் உபயோகிக்கப்பட்டிருப்பதை இவற்றின் பலவீனமான அம்சமாகக் கொள்ளலாம். மாறாக, ஜெயமோகன், சுரேஷ்குமார இந்திரஜித், பிரேம் : ரமேஷ், எஸ். ராமகிருஷ்ணன் போன்றவர்களிடம் கவித்துவமான படிமங்களும், விநோதமான கனவுத் தன்மையான விவரிப்புகளும் தேவையையொட்டி, வடிவம் சார்ந்த உத்தி என வெளித்தெரியாதபடிக்கு இயல்பாகப் பிரயோகிக்கப்படுவதால் அவற்றின் வீச்சும் மேலதிகமாகிறது.

தம் கதைகளை நிகழ்த்திக் காட்டுவதற்கான ஒரு பின்னணியாக ஜெயமோகன் இதிகாசத்தையும், சுரேஷ்குமார் கற்பனையான சரித்திரத்தையும் எடுத்துக் கொண்டாலும் அவற்றில் வரும் மகளைப் பறி கொடுத்த தாயும், அதிகாரத் தனிமை கொண்ட ஜெனரலும் எக்காலத்திற்குமான பொதுப்படிமமாக மாற்றப்பட்டுள்ள விதத்தினாலேயே சமகாலத்தில் நமது வாசிப்பு அங்கீகாரத்தைப் பெறமுடிகிறது.

இருத்தலியச் சிந்தனைகள் தனது தத்துவ அடிப்படையாகக் கொண்டு வளர்ந்த நவீனத்துவம் படைப்பில் மிகு கற்பனைகளுக்கு எதிராக உணர்ச்சிகளை ஐயப்பட நம்மைக் கற்பித்தது. விவரிப்பில் துல்லியத்தையும் நெகிழ்வற்ற இறுக்கத்தையும் வலியுறுத்தும் இத்தகைய படைப்பில் மொழி ரீதியான இருண்மையும் கூடும்போது அது வாசிப்பை கடுமையானதொரு சவாலாகவே மாற்றி விடுகிறது. இதற்கு உதாரணமாக சு. ராவின் சிறுகதையை குறிப்பிடலாம். நவீனத்துவச் சிறுகதையின் மிகச் கச்சிதமான மாதிரி இக்கதை. இதில் மையக் குறியீடாக பயன்படுத்தப்படும் ராட்சச அடுக்குமாடிக் கட்டிடத்திற்குள் அதன் நெரிசலிலும், இரைச்சலிலும், நாற்றத்திலும் நாமே ஒரு கணம் சிக்கித் திணறுவது போன்றதொரு பிரமையை உண்டாக்குவதன் மூலம் கதைத் தன் விளைவைச் சுட்டிவிடுகிறது.

இதற்கு நேரெதிரான திசையில் செயல்படுகிறது குமார செல்வாவின் கதை. கூறும் போக்கில் தன் சவாரஸ்யத்தை இழக்காத சம்மதிக்காத அவரின் மொழி அதன் கொச்சையிலும் வட்டாரச்சிதைவிலும் மனத்தடையற்ற பாலியல் சார்ந்த வசவுகளிலும் தோய்ந்து உருவாகிற கூர்மையான எள்ளல் தமிழில் அரிதாகவே தென்படுகிற ஒன்று. பின் நவீனத்துவக் கருதுகோள்களில் ஒன்றான 'வாசிப்பின் இன்பம்' என்பது இக்கதையில் அபரிமிதமாகவே இருக்கிறது.

கதா விருதுக் கதைகள் இரண்டும் தாங்கள் தேர்ந்து கொண்ட புனைவுத் தருணத்தை அதன் தாக்கம் சிதையாமல் சித்தரிப்பதில் தங்களின் வெற்றியைத் தக்க வைத்துக் கொண்டுள்ளன. வெளிப்படையான ஒரு நோக்கத்தை முன்வைத்து எழுதப்படும் கதைகள் பொதுவாக உயர்ந்த அப்பிராயத்தைப் பெறுவதில்லை. அதற்கு விதிவிலக்கு ரமேஷ் : பிரேமின் கதை. முழுவதுமாக புனைவின் விநோதத்தையும், மரபின் நினைவுகளை மீட்டும், ஐதீகங்களையும் கவித்துவமான விவரிப்புகளையும் கூறுகளாகக் கொண்டு வெகு இயல்பாகவும் அழகியல் நேர்த்தியோடும் அது எழுதப்பட்டுள்ளது. இதையொட்டிய வகையில் வரும் சி. மோகனின் கதையும் தொகுப்பில் குறிப்பிடும்படியான ஒன்றே.

இறுதியாக பா. வெங்கடேசனின் குறுநாவல் குறித்து தகவல்களின் அடர்த்தியும் நுணுக்கமும் தரும் ஆரம்ப மனவிலக்கத்தைத் தாண்டிச் செல்லச் செல்ல கற்பனையின் பெரும் வசீ

கரப் பரப்பு நம்மைச் சுருட்டி முழுவதுமாக உள்ளே இழுத்துக் கொண்டுவிடுகிறது. விஸ்தாரமாகத் துவங்கி விரியும் ஒரு பெரும் புனைவுக்கான சாத்தியம் திடீரென சுருங்கிவிடுவதைப் போன்ற உணர்வையே அதன் முடிவு தருகிறது.

தொகுப்புரையில் மனுஷ்ய புத்திரன் குறிப்பிட்டுள்ளதைப் போல இக்கதைகள் தமிழ்ப் புனைகதையில் தீவிரமாக நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மாற்றங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றன. எத்தகைய மாறுதலின் போதும் அதன் துவக்க நிலையில் ஒருவித தெளிவற்ற நிலையும், இலக்கு குறித்த தத்தளிப்பும் ஏற்படுவது இயல்பானதே. எழுத்தாக்கத்தில் நடந்தேற வேண்டிய மாறுதல்கள் குறித்து அருவமாக நாம் உணர்கிற அளவிற்கு அதை நிகழ்த்திக் காட்டுகிற வலிமையுடைய ஸ்தூலமான படைப்புகள் இனிமேல் தான் உருவாகவேண்டும். அதற்கான எத்தனிப்புகளையும் அம் மாறுதல்களின் திசையில் சில காலடிகளையும் இத்தொகுப்பு பதிவு செய்திருக்கிறது.

ந. பிச்சமுர்த்தியின் கலை : மரபும் மனித நேயமும்

ரவிக்குமார்

பிச்சமுர்த்தியை அவர் இறந்து கால் நூற்றாண்டு கடந்து போன நிலையில் எண்ணியபார்க்கும்போது அவர் ஒரு அதிர்ஷ்டசாலி என்றுதான் சொல்லத் தோன்றுகிறது. அவரை ஒரு மகாகவியாக்கிவிட பெரும்பாடுபடுவதற்கு செல்லப்பா இருந்ததை வைத்து நான் அப்படிச் கூறவில்லை. பிச்சமுர்த்தியின் கவிதைகளை மதிப்பிட சந்திர ராமசாமி ஒரு நூலையே எழுதியிருப்பதை எண்ணித்தான் அப்படிச் கூறுகிறேன். தாம் அதிகம் நேசித்த எழுத்தாளர்களில் எவருக்கும் இப்படி ஒரு நூலை சு.ரா. எழுதவில்லை. "இலக்கிய சிந்தனை அமைப்பைச் சேர்ந்த நண்பர் விரும்பி கேட்டிராவிட்டால் இதை எழுதியிருப்பேனா என்பதே சந்தேகம்தான்" என சு.ரா. வும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். தான் நோயுற்றிருந்த காலத்தில் உணவுப் பத்தியத்தோடு "பிச்சமுர்த்தி என்ற பத்தியமான, ஆரோக்கியமான சிந்தனை உணவும் சேர்ந்தது" என்று இந்த நூலின் முதல் பதிப்பின் முன்னுரையில் சு.ரா. தெரிவித்திருப்பதில் 'பத்தியம்' என்பதோடு "ஆரோக்கியம்" என்பதை சேர்த்திருப்பது பத்தியம் என்ற சொல்லுக்கு வேறு பொருள் கொண்டுவிடக்கூடாது என்ற பாதுகாப்பு உணர்வால் இருக்கக்கூடும். ஏனென்றால் பத்திய உணவின் ருசி அப்படி..

கண்ணாயுழி வெளியிட்ட சந்திர ராமசாமி சிறப்பிதழுக்காக ஒரு கட்டுரை எழுதும்படி கேட்கப்பட்டபோது அவர் எழுதியதில் அதிகம் அறியப்படாத இந்த நூல் குறித்து நான் எழுதுவதாகக் கூறினேன். இதில் பிச்சமுர்த்தியின் படைப்புலகம் பற்றி சு.ரா. எழுதியிருந்தவற்றைவிடவும் கவிதை குறித்து பொதுவாக அவர் எழுதியிருந்த முதல் சில அத்தியாயங்கள் என் நினைவில் அழுத்தம் பெற்றிருந்தன. மீண்டும் அதைப் படித்தபோது கவிதை குறித்து விவாதிக்க ஒரு நல்ல ஆரம்பமாக அந்தக் கட்டுரைகளைக் கொள்ள முடியும் என்பதும், ஆனால் தமிழ்ச் சூழலில் அது நடக்கவில்லையென்பதும் முக்கியமாகப் பட அதுபற்றி கண்ணனோடு பேசினேன். அந்த சில கட்டுரைகளை மட்டும் வெளியிட்டு கவிதை பற்றிய ஒரு விவாதத்தை / கலந்துரையாடலை

துவக்கலாமென நான் அபிப்பிராயப்பட்டபோது அந்த நூலை மறுபதிப்பாகக் கொண்டுவர முடிவு செய்துள்ள தகவலை அவர் சொன்னார். இந்த நூலைப் பற்றி என்னைப் பேசும்படி அழைக்க அவரோடு நான் பகிரந்துகொண்ட விஷயங்கள் தூண்டுதலாக இருந்திருக்கலாம்.

பிச்சமுர்த்தியின் கவிதைகள் தொகுக்கப்பட்டு கீரியாவால் வெளியிடப்பட்டபோது தொகுப்பாசிரியர் என செல்லப்பாவின் பெயர் குறிப்பிடப்படாவிட்டாலும்கூட அவரே அதன் தொகுப்பாசிரியராக இருந்ததாகக் கொள்ள நியாயமுண்டு. அதன் முன்னுரைக்கு "மாகவிஞன் பிச்சமுர்த்தி" என செல்லப்பா தலைப்பிட்டு ருக்கிறார். அதுபற்றி சந்திர ராமசாமி தனது முன்னுரையில் ஒரே வரியில் தனது மதிப்பீட்டை வைத்துவிட்டார். "பிச்சமுர்த்தி வெற்றி அடைந்திருக்கும் கவிதைகளின் எண்ணிக்கைகூட அவர் ஒரு மகாகவிதானா என்பதைப் பரிசீலிக்க போதுமானவையாக இல்லை" என்று அதை முடித்துவிட்டார்.

பிச்சமுர்த்தியின் எண்பத்து முன்று கவிதைகளிலிருந்து பதினமுன்று கவிதைகளை எடுத்து அவை பற்றி சு.ரா. அலசியிருக்கிறார். அந்தக் கவிதைகளையும்கூட முழுமையான அளவில் வெற்றி பெற்ற கவிதைகளெனக் கூறமுடியுமா தெரியவில்லை. என்னைப் பொறுத்த அளவில் பிச்சமுர்த்தி நல்ல கவிதைகளாக வந்திருக்கக்கூடிய சில கவிதைகளை எழுதியிருக்கிறார்; அவ்வளவுதான்.

"... அந்தி விழுந்து
விளக்கொளி சிதறும் வேளை" (ராதை)
"தண்ணீரில் முழ்கிய
தலையிப்போல் விரிந்திருக்கும்
ஏரி நடு மரத்தில்" (காட்டுவாதது)

போன்ற சிற்சில கவித்துவ தெறிப்புகளைத் தாண்டி முழுமையானதொரு கவிதைவென எதையும் என்னால் கூறமுடியவில்லை. பாரதியின் வசன கவிதை இவரைப் பாதித்த தடயங்களையும்கூட நாம் பார்க்கமுடியவில்லை. பாரதியின் வசனக் கவிதைகளில் பிச்சமுர்த்தி முழுமையாக ஆழ்ந்து லயித்திருந்தால், அது நிச்சயமாக அவரிடம் தனது பாதிப்பினை உண்டாக்கியிருக்கும்.

"காக்கை பறந்து செல்லுகிறது
காற்றின் அலைகளின்மீது நீந்திக்கொண்டு போகிறது"

என்கிறான் பாரதி. இப்படி அற்புதமானதொரு வெளிப்பாடாக வந்திருக்க வேண்டிய வரிகள் பிச்சமுர்த்தியிடம் உள்ளன. 'மாகவிகள்' என்ற கவிதையில் வரும் கரிச்சான் பற்றிய வர்ணனையே

"கம்பிக் குரலெடுத்துக்
கரும்பலகையாம் இருட்டில்
பகலவனின் பேரெழிவைக்
கிறுக்கிடுவேன் ..."

என எழுதியிருக்கிறார் பிச்சமுர்த்தி. பாரதியின் தெளிவும் எளிமையும் அந்த சொற்களுக்கு ஏற்றும் அடர்த்தியோடு இந்த வரிகளை ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். இருட்டில் கம்பிக் குரலால் பகலைக் கிறுக்கிச் செல்லும் அற்புதமான கற்பனை எழுதிய முறையால் சிதைந்து குலைந்து கிடக்கிறது.

பிச்சமுர்த்தியின் கவிதைகளுக்கிடையே தஞ்சை மாவட்டத்தில் புழங்கும் விவசாயத்தொழில் சார்ந்த சொற்கள் விரவிக் கிடக்கின்றன. அது ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கான சமாச்சாரம். அது ஒரு புறம் இருக்க பிச்சமுர்த்தியிடம் புதுமைப்பித்தனின் நிலலாக இழையோடும் கிண்டலைப் பற்றி குறிப்பிட்டாக வேண்டும். அத்துடன் மொழியில் புதுமைப்பித்தன் ஏற்றும் வேகம் பிச்சமுர்த்தியின் கவிதைகளில் சில இடங்களில் தென்படுவதையும் சொல்லத்தான் வேண்டும். ஒரு உதாரணம்.

தீ குளிர்ந்தது
கை அணைந்தது
திரி எரிந்தது (ராதை)

இவற்றைத் தவிர சிறுகதைகளாக எடுத்து எழுதத்தக்க சமாச்சாரங்கள் பிச்சமுர்த்தியிடம் உள்ளன. 'மாயை' என்ற கவிதை அப்படியான ஒன்று. "மலைவாசிகள் மேகங்களைக் குடங்களில் பிடித்தடைத்து சமைத்துச் சாப்பிடுகிறார்கள் என்ற கர்ணபரம்

பரையான கதையை" வைத்து மழை அரசி என்ற நீண்ட கவிதையை பிச்சமுர்த்தி எழுதியுள்ளார். அந்த கர்ண பரம்பரைக் கதை மார்க்வேசிடம் கிடைத்திருந்தால் எப்படி இருந்திருக்கும்.

சு. ரா.வின் இந்த நூலைப் படிக்கும்போதும் பிறகு பிச்சமுர்த்தியின் கவிதைகளைப் படித்தபோதும் எனக்குத் தோன்றிய இன்னொரு விஷயம், பிச்சமுர்த்தியின் கவிதைகளை விடவும் சுந்தர ராமசாமியின் உரைநடை கவித்துவத்தோடு இருக்கிறது என்பதுதான். 'வழித்துணை' என்ற கவிதையை விளக்கி சு. ரா. எழுதியுள்ளவை இதற்கு ஒரு உதாரணம். அந்த கவிதை பிச்சமுர்த்தியின் தத்துவ விசாரணைகளில் ஒன்று. அந்தக் கவிதையினை சு. ரா. விளக்கிச் செல்லும்போது எழுதுகிறார்:

"காலத்தின் குளம்படி கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது. அதன் வேகம், அதன் திருட்டு கதி, கைக்கு அடங்காமல், இதோ இதோ என்று பாயும் அதன் பாய்ச்சல். காலம் முடிவதற்குள் காரியம் முடியவேண்டுமே. பொழுது தீர்ந்து கொண்டடிக்கிறது. பொறுமையும் இல்லை. பறக்கிறது காலம்."

'வழித்துணை' கவிதையின் தத்துவ விசாரத்தில் மூர்ச்சையற்று கிடக்கும் சொற்கள் சு. ரா. வின் உரைநடையில் முடுக்கம்பெற்று தாவவதை நாம் உணரமுடியும்.

'காட்டு வாத்து' கவிதை வரிகளை விவரித்து எழுதும்போது தன்னையறியாமலே சு. ரா. அவற்றை நிமிர்த்துகிறார்.

"உன் சோகைக்கு மருந்து அவன் தின்றால் நோய் இறங்காது"

என்ற வரிகளை முதலில் சரியாக மேற்கோள் காட்டியுள்ள சு. ரா. அடுத்து குறிப்பிடும்போது,

"உன் சோகைக்கு மருந்து அவனுண்டால் போகாது"

எனக் குறிப்பிடுகிறார். இப்படி நிமிர்த்தினாலும் தொய்ந்து விழுந்து விடுகிறது அந்த கவிதை என்பது வேறு விஷயம்.

இந்த இடத்தில் பிச்சமுர்த்தி குறித்து பிரமிள் கூறியது நினைவுக்கு வருகிறது. பாரதியைக் காட்டிலும் பிச்சமுர்த்தியை கொஞ்சம் தூக்கிவைத்து பேசியவர் அவர். "பிச்சமுர்த்தியிடம் உள்ள உக்கிரம் தன்னைக் கிழித்துப் பார்க்கிறது. தன்னைக் கிழித்து வாசகன் காண அவர் வெளியே எறிகிறார்" என்று பிரமிள் கூறியுள்ளார். அது மட்டுமல்லாமல் "அவர் ஒரு மன ஆராய்ச்சிக் காரர்" என்றும் புகழ்ந்திருக்கிறார். உணர்ச்சி கொந்தளிப்பில் கூறப்பட்ட இந்த வார்த்தைகளை மதிப்பீடு என ஏறபது சாத்தியமா தெரியவில்லை.

சு. ரா. பொதுவில் கவிதை பற்றி எழுதியுள்ள முன் அத்தியாயங்களுக்கு இப்போது நான் போக விரும்புகிறேன். "வாழ்க்கைக்குத் தேவையான நற்கருத்துக்களின் வாகனமாக இருப்பது தான் கவிதை என்ற மனோபாவம் தமிழ் அறிவுத்துறைகளின் சாபம்" என குறிப்பிடும் சு. ரா. "நவீனக் கவிஞனோ அறிவுரை வழங்குவதில் மிகுந்த கூச்சம் கொண்டவனாக இருக்கிறான்" என்கிறார். நவீனக் கவிஞனின் இந்தப் பண்பை பிச்சமுர்த்தியிடம் அதிகம் காண முடிவதில்லை. அவர் நேரடியாக அறிவுரை கூறவில்லையென்றாலும்கூட அறிவுரை கூறும் தனது தகுதி பற்றிய சந்தேகம் அவருக்கு எங்கும் எழவில்லை. கவிஞனின் பிரத்யேகமான உயர்குணங்களிலும்கூட அவர் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தாரென்றே சொல்லவேண்டும். இப்படியான பண்புகள் மனித நேயத்தின் உள்ளீடாக இருப்பவை என்பதால் பிச்சமுர்த்தி மீதான குற்றச்சாட்டுகளாக இவற்றைக் கொள்ள வேண்டாம்.

சு. ரா. வின் இரண்டு முடிவுகளை மட்டும் இங்கே நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். "கவிதையுடன் உறவுகொள்ள மெளனம் உறங்கும் மனம் வேண்டும்." "உரைநடை எழுத முடியாத ஒரு கவிஞன் கவிதை எழுத முடியாது."

கவிதையுடன் உறவு கொள்ள தேவைப்படும் "மெளனம் உறங்கும் மனம்" எப்படியிருக்கும்? அது "வாயை குறுக்கிக் கொண்டு கவிதையின் மூல உருவத்தை நுட்பமாக கவனிக்கத் தூண்டுகிறது" என்கிறார் சு. ரா. மெளனம் என்பதோடு நிறுத்தாமல் அந்த மெளனமும் உறங்க வேண்டும் என்று சு. ரா. கொடுத்திருக்கும் அழுத்தம் அது வலிய உண்டாக்கப்படும் மெளனம் அல்ல என்பதைச் சுட்டுகிறது. உறக்கம்போல இயல்பானதாக, நிச்சலன

மோகனரங்கன், ந. முருகேசு பாண்டியன், பிரம்மராஜன்

மாக இருக்க வேண்டும் அந்த மெளனம். குழந்தையோடு கவிதையை உடனே சு. ரா. ஒப்பிடுகிறார். குழந்தையை அணுகும் போது மனம் உறங்குவதில்லை, மாறாக மனம் கிளர்ந்து நிற்கிறது. அப்படியானால் சு. ரா. குறிப்பிடும் மனம் எது? அதை மனம் என்பதைவிடவும் 'அறிவு' என்ற சொல்லால் குறிப்பது பொருத்தமாயிருக்குமெனத் தோன்றுகிறது.

குழந்தையைக் கொஞ்சும்போது நாம் குழந்தையின் நிலைக்குச் செல்கிறோம். அதுபோல மழலைப் பேசி அதுபோல பாவனைக் காட்டி அதை ஈர்க்கிறோம். அல்லது குழந்தைமைக்கு அருகாக நாம் நம்மைக் கொண்டு போகிறோம். அந்த நிலையில் தர்க்கமும், அறிவும் தளர்ந்து மனம் மட்டுமே கிளர்ந்திருக்கிறது. அத்தகையதொரு நிலையைத்தான் சு. ரா. சுட்டுகிறார் என நினைக்கிறேன். அறிவு கிளர்ந்து நின்றபின் கவிதையைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது என்பது மட்டுமல்ல, குழந்தையைக் கொஞ்சுவும் முடியாது. புதுமைப்பித்தனின் 'இரண்டு உலகங்கள்' கதையில் வரும் ராமசாமிப் பிள்ளையை நினைத்துப் பாருங்கள், அந்த நிலை எதுவென்று புரியும்.

"உரைநடை எழுத முடியாத கவிஞன் கவிதை எழுத முடியாது" என்ற சு. ரா. வின் முடிவு இன்றைய நவீன கவிஞன் பலரை நடுநடுங்க வைத்துவிடும். ஏனென்றால் உரைநடை எழுதத் தெரியாததால் கவிதை எழுதிக் கொண்டிருப்பவர்களே இன்று அதிகம். அத்தகைய மேதாவிகளுக்கு கை கொடுக்கவே 'போஸ்ட் மாடர்னிசம்' என்ற லேபிள் தமிழில் அதிகம் பயன்படுகிறது.

"தெளிவு வசனத்தின் ஆரோக்கியமாகவும், தெளிவின்மை கவிதையின் ஆரோக்கியமாகவும் இருக்கிறது" என்று சு. ரா. கூறுகிறார். குணம், தன்மை, இலக்கணம் போன்ற வழமையான சொற்களைத் தவிர்த்துவிட்டு ஆரோக்கியம் என்ற சொல்லை சு. ரா. பயன்படுத்தியுள்ளார். தெளிவு எதுவெனத் தெரியாமல் தெளிவின்மைக்குள் இயங்க முடியாது. மொழியை சரியாகப் பயன்படுத்தத் தெரியாத ஒருத்தரால் மொழியை உடைக்கவும் முடியாது. மற்றபடி சு. ரா. கூறியிருப்பதை எதிரெதிரான வகைப் பாடாக நான் பார்க்கவில்லை. நல்ல உரைநடையில் கவிதையின் படைப்பு குணம் ஏறி நிற்கும் என்பதற்கு சு. ரா. விடமிருந்தே கூட பல உதாரணங்களைக் காட்ட முடியும். அதுபோல தெளிவான கவிதைகளுக்கு பாரதியிடமிருந்து பல சான்றுகளை எடுத்துக் காட்ட முடியும். ஆக சு. ரா. சொல்லியிருப்பதை உரைநடைக்கும் கவிதைக்குமான எதிர்நிலைகளாகக் கொள்ளாமல் உரைநடையை கவிதைக்கு அருகில் கொண்டு செல்லவேண்டுமென்ற குறிப்பாகவே நான் கொள்ளுகிறேன். அப்படி கொண்டு செல்லும்போது விமர்சனம் படைப்பிலக்கியத்தின் ஆற்றலைப் பெறுகிறது. இதற்கான சரியான உதாரணம் மாரி ப்ளான்ஷொவின் (Maurie Blanchot) எழுத்துகள். தமிழில் உதாரணமாகக் காட்ட எவருமில்லையா என்று நீங்கள் கேட்கலாம். ப்ளான்ஷொவை பதிலீடு செய்யாவிட்டாலும்கூட பாரதி, புதுமைப்பித்தன், ஜி. நாகராஜன், சு. ரா., சஜாதா என்ப பலரிடமிருந்தும் இதற்கான சான்றுகளை நிச்சயமாக நாம் எடுத்துக்காட்ட முடியும். பிச்சமுர்த்தி பற்றிய சு. ரா.வின் இந்த நூலின் பல பகுதிகள் அந்த

வகையிலும் முக்கியத்துவத்தோடு விளங்குகின்றன என்பதை மட்டும் இப்போதைக்கு சொல்ல விரும்புகிறேன்.

முகங்களை விற்றவன்

பாவண்ணன்

சமீப காலமாக இணைய இதழ்களிலும் இலக்கியச் சிறு பத்திரிகைகளிலும் தொடர்ந்து எழுதி வரும் படைப்பாளி கோகுல கண்ணன். அவருடைய முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியிடுவதில் பெருத்த மகிழ்ச்சியை அடைகிறேன். இக்கதைகளின் மொழி வாசிப்புக்கு உகந்ததாகவும் கதைத்தளத்துக்குப் பொருந்தும் வகையிலும் உள்ளது.

இத்தொகுப்பில் அவருடைய 13 கதைகள் அடங்கியுள்ளன. ஒரு வாசிப்பின் வசதிக்காக இக்கதைகளை முன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்துக் கொள்ளலாம் என்று தோன்றுகிறது. ஒரு பிரிவில் எந்தவிதமான நிலப்பின்னணியுமற்ற கதைகள் உள்ளன. அடுத்த பிரிவில் மாறுபட்ட நிலப்பின்னணியுடைய கதைகள் உள்ளன. எதார்த்தப் பின்னணியும் மன உலகும் கூடி முயங்கும் கதைகளை முன்றாம் பிரிவாகச் சொல்லலாம். எல்லா வகைக் கதைகளும் படிக்கச் சுவாரசியமாகவே உள்ளன. குறிப்பாக, இத்தொகுப்பில் 'சந்திப்பு', 'முகங்களை விற்றவன்', 'குரல்களின் உலகம்' ஆகிய கதைகளை முக்கியமான கதைகளாக எண்ணுகிறேன். இந்த முன்று கதைகளும் எழுத்து முறையின் புதிய சாத்தியப்பாடுகளைக் கூடுமான வகையில் அதிக அளவில் பயன்படுத்திக் கொண்டுள்ளன என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

சமீபத்தில் காலச்சுவடு இதழில் வந்த 'சந்திப்பு' சிறுகதை இத்தொகுப்பிலும் இடம் பெற்றுள்ளது. அவருடைய மிகச்சிறந்த கதைகளில் ஒன்றாக இதைச் சொல்லலாம். ஏதோ ஒரு தேசம். ஏதோ சில காரணங்கள். படுகொலைகள் நிகழ்கின்றன. விழும் பிணங்களை கண்வெயர் பெல்ட்டில் கிடத்தி எரியுலைக்குள் தள்ளுமாறு ஆணையிடுகிறார் அதிபர். உடந்தையாக இருந்தால் மட்டுமே உயிர் பிழைத்திருக்க முடியும் என்ற துழல் சிலருக்கு. பெல்ட்டை இயக்குபவன் மிருந்த மனச்சங்கடத்தை அடைகிறான். பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, அந்த அதிபர் மறதி நோயால் அவதிப்படும்போது அவரைச் சந்திக்க வரும் பெல்ட்டை இயக்குபவனின் மனஉணர்வுதான் கதை. ஒரு புறம் மறதியால் உறைந்த அதிபர். மறுபுறம் விடைதேடும் மனிதன். இதை வாசிக்கும் போதே உலகெங்கும் படுகொலைகள் நிகழும் எல்லாத் தேசங்களும் கண்முன்னால் படர்கின்றன. ருவாண்டா முதல் இலங்கை வரை. அதிபரைக் காலத்தின் படிமமாக மாற்றியது இக்கதையின் பெரும் வெற்றி என்றுதான் சொல்லவேண்டும். சமணர்களைக் கழுவினேற்றிக் கொன்றது முதல் ஜூலியன் வாலாபாக்கில் ஓடஓடச் சுடப்பட்டு கொல்லப்பட்டது வரை காலம் பல படுகொலைகளைக் கண்டுவிட்டது. ஆனால் காலம் எக்காலத்திலும் நிகழ்ந்த படுகொலைகளுக்கு விடை சொன்னது கிடையாது. நம் புலம்பல்கள் நம் ஆத்திரத்தை ஆற்றிக் கொள்பவையாகவே அமைந்துவிடுகின்றன. இந்த வடிவங்களும் இல்லாவிட்டால் மனிதர்கள் பைத்தியக்காரர்களாக மாறிவிடக்கூடும்.

இப்படி ஒவ்வொரு கதையையும் முன்வைத்து விரிவாகப் பேசலாம். அப்படிப் பேசுவதன் வழியாகத்தான் சிறுகதைகளின் நுட்பங்களை வாசகர்கள் புரிந்துகொள்ள முடியும். கதைகளின் இடையில் உள்ள மௌனமான புள்ளிகளை வாசகன் கண்டடையும் தருணம் அவனுக்கு எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடும். வாசிப்பின் வழியாக அவர்கள் கண்டடையச் சாத்தியமான இடைவெளிகளை நான் இங்கே முன்வைப்பது வாசிப்பின் சுவாரசியத்தைக் கெடுத்துவிடக்கூடும் என்பதால் நான் அவற்றைத் தவிர்த்து விடுகிறேன்.

கடந்த 2000, 2001ஆம் ஆண்டுகளில் பல எழுத்தாளர்களின் முதல் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் வந்துள்ளன. எல்லாத் தொகுப்புகளிலும் குறிப்பிடத்தக்க சில கதைகள் - தமிழுக்கு ஏற்றம் தரும் கதைகள் - இடம்பெற்றுள்ளன என்பது மகிழ்ச்சியான விஷயமாகும். 2001ன் இறுதிப் பகுதியில் வருகிற இத்தொகுப்பு தமிழின் முக்கியத் தொகுப்புகளில் ஒன்றாக இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. தவனி வெளியீட்டாளர்கள் மிக நல்ல முறையில்

நூலை வெளிக் கொணர்ந்திருக்கிறார்கள்.

அரவிந்தன்

ஒரு புதிய எழுத்தாளரின் முதல் நூலைப் படிக்கும்போது அதிலுள்ள கதை (அல்லது கதைகள்) நூறாண்டு கால வரலாறு கொண்ட நவீன தமிழ்ப் புனைகதைகளின் பரப்பிற்கு எந்த அளவுக்குப் புதிய அம்சங்களைச் சேர்க்கிறது என்ற கேள்வியை எழுப்பிக்கொள்வேன். அந்த அணுகுமுறையின் அடிப்படையில் கோகுலகண்ணனின் சிறுகதைகளை இரண்டாகப் பிரிக்க முடிகிறது. ஒன்று ஏற்கனவே தமிழ்ச் சிறுகதைகள் பயணப்பட்ட களங்களிலும் தளங்களிலும் பயணிப்பவை. மற்றொன்று புதிய களங்களிலும் தளங்களிலும் செயல்படுபவை (அல்லது அதற்கான முயற்சியை மேற்கொள்பவை).

கடல், இழப்பு, கொஞ்ச நாள், பாம்பும் பிற கனவுகளும், விடியல், மேலும் கீழுமான பொழுதுகளில், நிறங்கள் ஆகியவற்றை முதல் ரகத்திலும் சந்திப்பு, குரல்களின் உலகம், இடை - வெளி, முகங்களை விற்றவன், வழியில் சந்தித்தவர் ஆகியவற்றை இரண்டாவது ரகத்திலும் சேர்க்கலாம்.

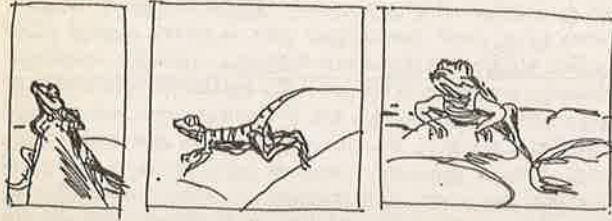
முதல் ரகத்துக் கதைகள் நான் ஏற்கனவே சொன்னபடி வழக்கமானவை. உதாரணமாக 'நிறங்கள்'. இது வண்ணதாசன் பாணிக் கதை. 'கடல்' நம்மைப் புதிய அனுபவ உலகத்திற்குள் இட்டுச் செல்லும் என்ற நம்பிக்கையை ஏற்படுத்திவிட்டு ஏமாற்றிவிடுகிறது. தனிமை தரும் துக்கம், கழிவிருக்கம், வாழ்வின் நெருக்கடி சார்ந்த மன உளைச்சல் ஆகியவற்றால் அலைக்கழிக்கப்படும் நுட்பமான உணர்வுகொண்ட ஒருவன் இயற்கையின் பிரம்மாண்டங்களான கடல், மலை ஆகியவற்றை நாடிச் செல்லும் யாத்திரை தமிழுக்குப் புதியதல்ல. அதுபோலவே 'பாம்பும் பிற கனவுகளும்' கதையும். பாம்பு என்ற படிமம் தமிழ்ப் புனைகதைகளில் லா. ச. ரா. முதல் யூமா, வாசகி வரை பலராலும் பல விதமாகக் கையாளப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கதை அந்த எல்லைக்குள்ளேயே அடங்கிவிடுகிறது. 'கொஞ்ச நாள்', 'மேலும் கீழுமான பொழுதுகளில்', 'விடியல்' ஆகியவை சாதாரணமான கதைகள். இரண்டாவது ரகக் கதைகளில் 'முகங்களை விற்றவன்', 'குரல்கள்' ஆகிய இரண்டும் யதார்த்தத்தை மீறிய கதைகள். வித்தியாசமான களத்தில், வித்தியாசமான கூறல் முறையுடன் சொல்லப்படுபவை. இதில் 'குரல்கள்' கதை சிறுகதையின் அமைதி கூடி நல்ல வாசிப்பு அனுபவத்தைத் தருகிறது. நவீன வாழ்வின் நெருக்கடியின் ஒரு முகத்தைக் கலையம்சத்துடன் சொல்கிறது. 'முகங்களை விற்றவன்' கதையின் அத்திப்புனைவு உத்தி அளவுக்கதிமமாகப் பயன்படுத்தப்படுவதால் கதை முச்சுத்திணறி கலை அமைதி குலைந்து வாசிப்பு அனுபவத்தை பாதிக்கிறது. இடைவெளி என்ற கதையின் மொழியோ முறையோ புதிதல்ல என்றாலும் கதையின் மையம் கையாளப்படும் விதம் புதிதாக இருக்கிறது. காமம் என்ற அம்சம் உடலை எந்த அளவுக்கு இம்சிக்கிறது என்பதைப் பூச்சுக்களைத் தவிர்த்து அப்பட்டமாகச் சொல்கிறது இந்தக்கதை. காமத்தை உளவியல் தளத்திலேயே அதிகம் அணுகும் தமிழ்க்கதைகளின் பின்னணியில் இது புதிய அணுகுமுறை.

தொகுப்பின் சிறந்த இரு கதைகளான 'சந்திப்பு', 'வழியில் சந்தித்தவர்' ஆகிய கதைகள் வன்முறையைப் பின்புலமாகக் கொண்டவை. முதலாவது அரசு சார்ந்த வன்முறையையும் இரண்டாவது இரு குழுக்களுக்கிடையேயான வன்முறையையும் பின்னணியாகக் கொண்டவை. பெரும் வன்முறைகளும் அதன் விளைவான படுகொலைகளும் மனிதகுலத்தின் மனச்சாட்டுகளையும் உலுக்கிவருவது புதிய அனுபவமல்ல. அதை எழுத்தில் கையாளவதும் புதிதல்ல. கோகுலகண்ணன் அந்த வன்முறையையும் அதன் விளைவுகளையும் எதிர்கொள்ளும் விதம் புதியது. இரு கதைகளிலும் மொழி, கூறல் முறை, உள்ளடக்கம் ஆகியவை ஒன்றுக்கொன்று இசைவாக, சுருதி பிசகாமல் துல்லியமாக அமைந்து நல்ல வாசிப்பு அனுபவத்தைத் தருகின்றன.

பொதுவாகவே கோகுலகண்ணனின் மொழி செறிவும் கூர்மையும் கொண்டாக இருக்கிறது. கதை சொல்லும் திறன் அவருக்கு சகஜமாகக் கை வந்திருக்கிறது. இத்துடன் புதிய எல்லைகளையும் ஆழங்களையும் நோக்கிப் பயணிப்பதற்கான பேராசை கூடும்போது இவரிடமிருந்து மேலும் அர்த்தமுள்ள பங்களிப்பை எதிர்பார்க்கலாம்.

கலை வடிவமாகச் சித்திரக் கதைகள் - பயிலரங்கு

காமிக்ஸ் என்கிற சித்திரக்கதை நூல்கள் தமிழில் மட்டுமல்ல இந்திய மொழிகள் அனைத்திலுமே வெகு குறைவு. அவையும் ஆங்கிலத்தில் வந்த கீழ்த்தரமானவற்றை வெகுஜன இதழ்கள் சார்ந்தவர்களால் பிரதிசெய்யப்பட்டவையாக உள்ளன. ஆகவே சித்திரக்கதை என்பது ஒரு கலை வடிவமாக, ஊடகமாக இங்கு வளர்த்தெடுக்கப்படவில்லை. வெகுஜனமையமான ஒரு வடிவத்தை, அதன் கருத்துக்களை, மதிப்பீடுகளை முன்னிறுத்திப் புறக்கணித்துவிடும் போக்குதான் இங்கு பிரதானமாக உள்ளதே தவிர, அவ்வடிவங்களைக் கையிலெடுக்கும் சாத்தியக்கூறுகளைப் பற்றிக் காத்திரமான கலைஞர்கள் சிந்தித்ததில்லை. சித்திரக்கதை, முதலாளியக் கருத்துக்களை விதைப்பது என்கிற ஒற்றை விமாசன அளவுகோலால் புறந்தள்ளப்பட்ட வடிவமாகும்.

மேலும் இக்கதைகள் சிறுவர்களுக்கானவை என்னும் எண்ணம் அழுத்தமாகப் பதிந்து போயிருக்கிறது. ஆனால் இவற்றைப் படிப்பதில், பார்ப்பதில் பெரியவர்களுக்கும் மிகுந்த ஆர்வம் உள்ளதை நடைமுறையில் காண்கிறோம். பிறநாடுகளில் பெரியவர்கள் உலகம் சார்ந்த விஷயங்களைக் கொண்ட சித்திரக்கதைகள் பெருவாரியாக உருவாகின்றன. அவற்றை வெளியிடுவதற்கெனத் தனிப்பட்ட பதிப்பகங்களும் செயல்படுகின்றன.

கலை வடிவங்களில் கட்டபுலன் சார்ந்த, காட்சி ரீதியிலான வற்றிற்கு எப்போதுமே கூடுதல் கவனம் உண்டு. நம்முடைய சிற்ப மரபிலேயே கதைகளைக் காட்சிப்படுத்துதல் என்கிற அம்சம் கலந்திருக்கிறது. தாராசுரம் கோவில் சிற்பங்களில் பெரியபுராணம் காட்சிகள் தொடர்ச்சியாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இன்றைய யுகத்தில் செவிப்புலன் சார்ந்திருந்த இலக்கியம், கட்டபுலனுக்கானதாக மாறிவிட்டது. ஓசையை விட வரிவடிவமே பிரதானமாக இருக்கிறது. காட்சி ஊடகங்களின் வளர்ச்சி அபரிமிதமாகி இருக்கும் இன்றைய காலத்தில் சித்திரக்கதை என்பது கலைவடிவமாகக் காணப்பெற வேண்டியதாகும். இன்றைய திரைப்பட உத்திகள் பலவற்றிற்கு முலமாக இருந்தவை இக்கதைகள்தான். வெறும் காட்சியாக நின்றுவிடாமல், வளமான கற்பனைகளுக்கும் இடம் வைத்திருப்பவை இக்கதைகள். சித்திரக்கதை வடிவம் ஒவியம், மொழி என்கிற இருவிதமான ஊடகங்களின் கலப்பாகும். வெவ்வேறு ஊடகங்கள் சார்ந்து இயங்கும் படைப்பாளிகள் இணைகின்ற புள்ளி நம் சூழலோடு உருவாக்கப்படவில்லை. நவீன நாடகங்கள் இதற்கு நல்ல சான்றாகும். கவிஞர் ஒருவரின் இடையீடு நோந்திருக்குமானால் தமிழின் நவீன நாடகங்கள் சில வேறுவிதமான பரிமாணங்களுக்கும் சென்றிருக்கக்கூடும். அதுபோல ஒவியரும் எழுத்தாளரும் இணைந்து செயல்பட வேண்டிய ஒரு வடிவம் சித்திரக்கதை. அவர்கள் பிரிதொரு வடிவத்திற்கான சுதந்திரத்தை அங்கீகரித்துக்கொண்டு இயங்கினால் மிகச் செழுமையான சித்திரக்கதைகளை உருவாக்க முடியும்.

மேற்கண்ட கருத்துக்களை மையமாகக் கொண்டு மாக்ஸ் முல்லர் பவனும் தாரா பதிப்பகமும் இணைந்து, 'சித்திரக்கதை வடிவம்: கதை முதல் நாவல் வரை' என்னும் தலைப்பில் ஒரு பயிலரங்கை நடத்தின. நவம்பர் 8 முதல் 14 வரை இப்பயிலரங்கு சென்னை மாக்ஸ்முல்லர் பவனில் நடைபெற்றது. சித்திரக்கதை உருவாக்கத்தில் பயிற்சி பெற்ற ஜெர்மன் ஒவியர்கள் மார்க்கூஸ் கூபர் (Markus Huber), இசபல் கிரைட்ஸ் (Isabel Kreitz) ஆகியோரின் வழிகாட்டுதலில் இப்பயிலரங்கு இயங்கிற்று. ட்ராட்ஸ்கி ருந்து (சென்னை), இராமச்சந்திரன் (சென்னை), தனசேகர் புதுச்சேரி), அவினாஷ வீரராகவன் (பெங்களூர்), சாரநாத்

பானர்ஜி (புதுதில்லி), ரத்னா ராமநாதன் (சென்னை), இமானுவேல் ஸ்கான்சியானி (ஆரோவில்) ஓரிஜித் சென் (கோவா) ஆகிய எட்டு ஒவியர்களும் ஆங்கிலத்தில் எழுதும் சிரிஷ் ராவ், அனுஷ்கா ரவிசங்கர், டெய்லி ஹசன், ஹிந்தி எழுத்தாளரான பருண் பார்த்தியா ஆகியோருடன் நானாமக் ஐந்து எழுத்தாளர்களும் இப்பயிலரங்களில் பங்கேற்றோம். கீதா உஃல்ப, வ. கீதா ஆகிய இருவரும் தாரா பதிப்பகத்தின் சார்பில் பயிலரங்கை ஒருங்கிணைத்து நடத்தினர்.

திட்டமிடப்பட்ட ஒழுங்குடன் ஏழுநாட்களும் பயிலரங்கு நடைபெற்றது. சித்திரக்கதையை கலைவடிவமாக உருவாக்கும் முயற்சிக்கான அடிப்படைப் பயிற்சிகள் குறித்த உரைகள், கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் எனத் தொடங்கி ஒவியர்களும் எழுத்தாளர்களும் இணைந்து சித்திரக்கதைகளை உருவாக்கும் வேலையில் ஈடுபடுதல் என ஆக்கப்பூர்வாகச் சென்றது. 'தீச்சட்டி' என்னும் ஒரு குறியீட்டுச் சொல்லை முடிவாகக் கொண்டு கலைஞர்கள் உருவாக்கிய படைப்புகள் 'தீச்சட்டிக் கதைகள்' என்னும் தலைப்பில் நூலாகக் கொண்டுவரும் உத்வேகத்தைத் தாரா பதிப்பகத்தாருக்கு ஏற்படுத்தியது. சித்திரக்கதை நூல்களை உருவாக்குவதில் பருண்மையான திட்ட உருவாக்கத்தில் முடிவுற்ற இப்பயிலங்கின் சில முக்கிய நிகழ்வுகளைச் சொல்வது அவசியம்.

ஜெர்மன் ஒவியர்கள் இருவரும் 'கலை வடிவமாக ஜெர்மன் சித்திரக் கதைகள்' என்னும் தலைப்பில் ஆற்றிய விளக்கவுரை பல திறப்புகளை ஏற்படுவதாக அமைந்தது. ஜெர்மன் சித்திரக்கதை வரலாறும் நுட்பமான கலைவடிவமாக அவை உருப்பெற்றிருந்த இயல்பும், சான்றுகளுடன் விளக்கப்பட்டன. சித்திரக்கதைகளின் வடிவ எல்லை அதற்குள் அது வழங்கும் அளவற்ற கற்பனைச் சுதந்திரம் ஆகியவற்றை அறிய முடிந்த இக்காட்சி விளக்கம் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்தது.

தமிழ்ச்சிற்றிதழ் உலகிலும் வெகுஜனத் தளத்திலும் நன்கு அறியப்படாதவரான ஒவியர் ட்ராட்ஸ்கி மருது தம் சேமிப்பிலிருந்து தேர்வு செய்து கொண்டு வந்து வைத்த சித்திரக்கதை நூல்கண்காட்சி பிரமிப்பை ஏற்படுத்தியது. ஒவ்வொரு நாட்டுச் சித்திரக் கதைகளுக்கும் உள்ள நுட்பமான வேறுபாட்டை அவர் விளக்கினார். நாகாசாகி - ஹிரோஷிமா அணுகுண்டு உள்ளிட்ட சமூகப் பிரச்சனைகளும் செவ்வியல் இலக்கிய மறு பிரதியாக்கங்களும் எனக் காத்திரமான தளத்தில் விரிந்து செல்லும் சித்திரக் கதை உலகையும் அதற்கிருக்கும் வாசகச் செல்வாக்கையும் உணர அரிய வாய்ப்பாக இக்கண்காட்சி அமைந்தது.

'கதைகளின் நதி' என்னும் தலைப்பில் நம்மைப் பள்ளத் தாக்குப் பழங்குடி மக்களின் போராட்டத்தை அவர்களின் தொல் குடிக்கதைகளோடு இணைத்து ஓரிஜித் சென் உருவாக்கியிருந்த சித்திரக்கதை நூலை முன்வைத்து அவர் ஆற்றிய உரை சித்திரக் கதைகளின் பரிமாணம் குறித்த மனவிரிவை உண்டாக்குகிறது.

'ஆண்மை வளர்ச்சிக்கான' முலிகை மருந்துகளை வீதி முனைகளில் பரப்பி விற்பனை செய்பவர்கள் பற்றிய ஆய்வைச் செய்துவரும் சாரநாத் பானர்ஜி 'ஆண்மை' குறித்து 'Clay-mation' முறையில் உருவாக்கிய குறும்படம் திரையிடப்பட்டது. வித்தியாசமான உத்தியில் நேர்த்தியாக உருவாக்கப்பட்டிருந்த அப்படம் ஒவியக்கலைஞன் திரைப்படத்தை அணுகும் முறையைக் குறித்த சிந்தனைகளையும் உண்டாக்கிற்று.

பிரிதொரு நாள், உத்திகளிலும் படத்தொகுப்பு முறையிலும் சித்திரக்கதையோடு தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கும் வகையில் தயாரிக்கப்பட்டிருந்த 'Run, Lola Run' என்னும் ஜெர்மன் திரைப்படம் காட்டப்பட்டது. வர்த்தக ரீதியிலும் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றிருந்த இப்படம் கதை சொல்லலிலும் உருவாக்கத்திலும் இருக்கும் பலவிதமான சாத்தியங்களைக் காட்சிப்படுத்தியிருந்தது. காலம் என்னும் கருத்தைப் பற்றிய காட்சி விவரணையாகவும் இப்படத்தைப் பார்க்கலாம். வழக்கமான திரைப்படக் கதைகளைப் பகடி செய்யும் முயற்சி என்றும் சொல்லலாம். அப்படத்தைப் பார்த்தது நல்ல அனுபவமாக இருந்தது.

பயிலரங்கின் மைய நீரோட்டத்தோடு ஒட்டிச் சென்ற ஓர் நிகழ்வுகள் இவ்விதம் நீங்காப் பதிவுகளாயின.

பெருமாள் முருகன்

பாரம்பரியக் கலைகளும் விளிம்பு நிலை அரசியலும்

மதுரை வீரனின் வருகை - திருமலை ராஜன் கலைக் குழு

61ந்த ஒரு இனக்குழுவும் சில வாழ்க்கை விதிகளை, கலை வடிவங்களை, பண்பாட்டு விழுமியங்களைத் தனது அடையாளமாக, ஆன்மாவாகக் கொண்டே உருவாக்கி வந்திருக்கும். வேறு இனக்குழுக்களுடன் 'தொடர்பு' ஏற்படும் போது இரண்டு குழுக்களின் அம்சங்களும் கலந்து புதிதாக வேறொன்று உருவாகும். புதிய இனக் குழுவானது இரண்டில் வலுவானதாக இருக்கும் குழுவின அம்சத்தை மிகுதியாகக் கொண்டதாக இருப்பது என்பது தவிர்க்க முடியாதது. விருப்பம் வேறெனினும் நடைமுறை அது தான். காலத்தின் போக்கில் நீண்ட நெடுங்காலம் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருபவை ஒரு நொடியில் தூக்கியெறியப்பட்டுப் புதிதாக வேறொன்று பழக்கத்திற்கு வருவதும் நடந்திருக்கிறது.

பாரம்பரியக் கலைவடிவங்கள் அச்சக்கலை கண்டுபிடிக்கப் படுவதற்கு முன்பு வரை ஒரு தலைமுறையிலிருந்து இன்னொரு தலைமுறைக்கு எவ்வித இடையூறியின்றி வந்து சேர்ந்திருக்கிறது. அதன் பின் காட்சி ஊடகமும் வலுப்பெற்று வளரத் தொடங்கிதும் பாரம்பரியக் கலை வடிவங்கள் - எந்த மக்களால் காலம் காலமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தனவோ அவர்களாலேயே - மெல்லப் பின் வரிசைக்குத் தள்ளப்பட்டு, அம்புப் படுக்கையில் மரணதிசை பார்த்துக் காத்துக் கிடந்தவனைப் போல் மெல்ல நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றன. பெருமரபுகள் மற்றும் காலத்தின் கோரப் பிடியிலிருந்து இத்தனை காலம் அக்கலைகளை உயிர்ப்புடன் பாதுகாத்து வந்த மக்கள் இப்போது வேறு கலை வடிவங்களில் தம்மை இணைத்துக் கொண்டாகிவிட்டது. நிகழ்த்தப்படும் கலைகள் பெருகிவரும் இந்நாட்களில் நிகழும் கலை அனுபவம் வேண்டி பார்வையாளர்களின் மனங்கள் தகிக்க ஆரம்பிக்கும் நாளொன்றில்தான் கூத்து போன்ற பாரம்பரியக் கலைவடிவங்கள் உரிய மரியாதையுடன் மீண்டும் கவனிக்கப்படும்.

வழக்கொழிந்து வரும் பாரம்பரியக் கலைகளை மீட்டுகக்க விரும்புவார்கள் இறந்த காலத்துக்குப் பாலம் அமைத்துக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். புறக்கணிக்கப்பட்ட நகரொன்றைச் சீரமைக்கும் பணியாளர்கள் போல் தோற்றமளிக்கும் அவர்களின் அரசியல் செயல் திட்டத்தில் விளிம்பு நிலை மக்களின் பாரம்பரியக் கலை வடிவங்களைப் பாதுகாப்பது என்பது முக்கியமான ஒன்றாக இருந்து வருகிறது. அவ்வகையில் 'பாதம்' அமைப்பு தொன்மையான கலை மரபுகளை மீட்டுப்பதையும் அவற்றைப் பரிசீலனை செய்து மறு உருவாக்கம் செய்யத்தையும் நோக்கமாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. தேவிபாரதி, வெ. பொ. இரவிச்சந்திரன், இரா. வெள்ளியங்கிரி முதலானோரால் உருவாக்கப்பட்ட அவ்வமைப்பின் சார்பில் ஈரோடில் பிப் - 9, 10, 2002 தேதிகளில் கொங்கு மண்டலக் கூத்துக்கலை பற்றி ஒரு முகாம் நடத்தப்பட்டது. பெருமரபால் புறமொதுக்கப்பட்ட கலைச் செல்வங்களை நவீன கலைஞர்களுக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கும் அறிஞர்களுக்கும் ஊடகங்களுக்கும் அறிமுகப்படுத்துவதோடு அவற்றின் உள்ளார்ந்த செயல்பாடுகளை விரிவுபடுத்திச் செழுமைப்படுத்திக் கொள்வதையும் நோக்கமாகக் கொண்டு நிகழ்வுகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தன.

ஈரோடு மாவட்டம் கள்ளமடையைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட திரு. கோபாலன் குழுவினர் பொன்னா - சங்கர் கூத்தையும், அரசச்சலூர் - கூத்தம்பட்டியைச் சேர்ந்த திரு. திருமலை ராஜன் குழுவினர் மதுரை வீரன் கூத்தையும் நிகழ்த்தினார்கள். இரவு ஒன்பது மணியளவில் ஆரம்பமான இந்தக் கூத்துகள் மறுநாள் காலை ஐந்து மணி வரையிலும் நடைபெற்றன. மதுரை வீரன் கூத்தில், நடுஇரவின் இருளைக் கிழித்தபடி மயில்தோகைபோல் எண்ணற்ற கண்களைக் கொண்ட தீப்பந்தமொன்றைச் சுமந்தபடி மதுரை வீரன் அறிமுகமாகும் காட்சி கொங்கு மண்டலக் கூத்துக் கலையின் உச்ச கட்ட வெளிப்பாடுபோலவே அமைந்திருந்தது 'பன்றி மலைக் குறவன்' என்ற கூத்தில் சமகால் நிகழ்ச்சி யொன்றை அடிப்படையாக வைத்து பாடல்கள் புனைந்திருந்தனர். அதில் ஒரு இடத்தில் கத்தியைத் தீட்டுவது பற்றி விவரிக்கும் இடத்தில் அது எவ்வளவு கூராக இருந்தது எனில் பூ ஒன்றை மேலிருந்து நடுவவிட்டால் அதைக்கூட அப்படியே கிழித்துவிடும்படியாகத் தீட்டப்பட்டிருந்தது என்று ஒரு வரி இடம்பெற்றிருந்தது. உயிர்துடிப்புள்ள கலை மரபின் சான்றாக அவ்வவமை அமைந்திருந்தது. மென்மையான பூவையும் அதை மெல்லத் தவறவிடுவதையும் கத்தியின் கூர்மையை விவரிக்க அந்தக் கலைஞர் கையாண்டிருந்த விதமும் அதை அவர் சைகையால் விவரித்த விதமும் அவரது நுட்பமான கலை உணர்விற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியது. உடுக்கை, கஞ்சிரா போன்றவற்றின் துணையோடு அவர்கள் பாடிய பாடல்களைக் கண்ணை முடிக்கொண்டு கேட்ட போது மெய்யாகவே காலத்தின் அடுக்குகள் சிறிது இடம் மாறத்தான் செய்தன. மிகவும் சுருக்கப்பட்ட வடிவமாகவே முகாமில் இவை நிகழ்த்தப்பட்ட தென்னும் இத்தனை நூற்றாண்டுகளை அவை தாண்டி வந்ததின் நியாயத்தை ஓரளவு புரிந்துகொள்ளும் விதமாகவே அவை நிகழ்த்தப்பட்டன. காட்சி ஊடகத்தில் இன்று அம்மக்கள் மூழ்கத் தொடங்கியிருக்கும் நிலையில் இதுபோன்ற பாரம்பரியக் கூத்துக்களும் அவ்ஊடகத்திலேயே மறு உருவாக்கம் செய்யப்படும் போது வரவேற்றைப் பெறும் என்றே தோன்றுகிறது.

விளிம்பு நிலை மக்களின் கலை வடிவங்களை இரண்டு விதங்களில் அணுக வேண்டியிருக்கிறது. முதலாவது அவற்றின் கலை அம்சம் சார்ந்து பார்ப்பது. இரண்டாவது அதன் சமூக அரசியல் தேவைகள், பயன்பாடுகள் சார்ந்து பார்ப்பது. பாரம்பரியக் கலைகளின் கலை அம்சம் என்பது தவிர்க்க முடியாமல் கடந்தகால மனோபாவத்தை, கடந்த கால வாழ்க்கைச் சூழலைச் சார்ந்தது. கிராமங்களில் இரவுகளில் 18 நாட்கள், 30 நாட்கள் விடிய விடிய நடத்தப்படும் பாரம்பரியக் கலை வடிவங்களின் ஆன்மா கடந்த காலத்தோடு பின்னிப் பிணைந்த ஒன்று. அறுவடை முடிந்த காலங்களில் கூத்து நடக்கும் கிராமமானது ஒரு வித மாயாலோகமாக மாறியிருக்கும். இரவில் நடக்கும் கூத்துக்கும் பகலில் இருக்கும் வாழ்க்கைக்கும் இடையில் ஒருவித போதையுடன் புணர்ச்சியின் உள்ளும் புறமுமான இயக்கத்தைப் போல் ஊசலாடிக் கொண்டிருப்பார்கள் அந்நாளைய கிராமத்தினர். இன்று இருக்கும் 'வசதி'களுக்கு ஏற்ப நடத்தப்படுவது என்பது நுட்பமான கலைஞனுக்கும் கலைக்கும் இழைக்கும் அநீதியாக முடிந்து போக வாய்ப்பிருக்கிறது. 200விலும் ஆட்க்கூடும் மயில்கள் என்றாலும் எங்கோ உருவாகத் தொடங்கியிருக்கும் மழை மேகங்களின் நினைவில் தன் தோகையை விரித்து மயில் ஆடும் அழகைப் பார்க்க வேண்டுமானால் நாம் காட்டுக்குத்தானே போயாக வேண்டும்.

சமூக, அரசியல் தளத்தில் பார்க்கும்போது விளிம்புநிலை மக்களின் கலைகளில் உறையாத ரத்தத்துடன், முற்றிலும் கருகியிராத உடல்களுடன் கடந்த கால மக்கள், பார்வையாளர்களின் ஒவ்வொருவரின் முன்பும் வந்து நீதி கேட்டு ஒலமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். பிரமிள் ஒரு கட்டுரையில் சொல்லியிருப்பார் ஜோதியில் ஐக்கியமானார் என்று சொல்லப்பட்டிருந்தால் தீவைத்துக் கொளுத்திவிட்டார்கள் என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று. விளிம்புநிலை மக்களின் கலைகள் அனைத்திலும் ஒரு உயிரின் ஓலமானது நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறது. அதிகார சக்திகள் தொடர்ந்து மண்ணிட்டு நிரப்பியும் நிரம்பாத சுவக் குழிகளில் பார்வைக்குத் தெரியும் படியாக காயங்களுடனும் கண்ணருடனும் அவர்கள் உயிருடன் இன்றும் இறைஞ்சிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் நியாயம் வேண்டி. மாயக்கண்ணன் வந்து இறந்தவர்களை உயிர்ப்பித்துத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டான்; மகேன்

வரன் வந்து தொட்டதும் காயங்கள் ஆறிவிட்டன; தேவர்கள் பூமாரி பொழிய இருபுறமும் இறக்கை முளைத்த தேவதைகள் சொர்க்க லோகத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய்விட்டனர்; எனவே, வாழியவே வாழியவே என்று முடியும் கூத்துக்களை அப்படியே நிகழ்த்துவது என்பது எந்த வகையில் சரியாக இருக்கும் என்ற கேள்வியும் முன்னால் நிற்கிறது. ஒரு வகையில் அப்படியான முடிவுகள் என்பது ஆதிக்க சக்தியினரால் புணையப்பட்ட ஒன்றாக இருக்கலாம். அல்லது விளிம்பு நிலை மக்களே தமக்கு மறுக்கப்பட்ட ஒன்றை கலைகளில் நிகழ்த்திக் கொள்ளும் கலக வெளிப்பாடாகவும் இருக்கலாம். எதுவாயினும் இன்றைய நிலையில் அவை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளப்படாமல் பதிவு செய்யப்பட்டவற்றின் பின்னிருக்கும் உண்மைகளை வெளிக் கொணருவதாகவே இருக்க வேண்டும்.

முகாமில் இடம்பெற்ற நிகழ்வுகளின் தொடர்பாக சில கேள்விகள் மனதில் எழுந்தது. நினைத்துப் பெருமைப்படுமாடியான கடந்த காலம் என்றுமே வாய்த்திராத விளிம்பு நிலை மக்கள், மேல் தட்டு மக்கள் இழிவாகச் சொல்லுபவற்றையே—அதாவது—எந்த அம்சங்களைக் காரணம் காட்டி அவர்களை ஒடுக்கு முறைக்கு ஆளக்கினார்களோ அவற்றையே தமது போர் விழுகத்தில் பிரதான கருவிகளாக முன் வைப்பது என்பது வழக்கத்தில் இருந்து வருகிறது. ஆனால், கறுப்பர் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் கறுப்பு நிறத்தை சாதகமான அம்சமாக, பெருமித்திற்குரிய ஒன்றாக மாற்றிக்கொண்டு செயல்படுவது போல் இந்தியாவில் சாதி ரீதியாக ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் அவமானச் சின்னங்கள் எல்லாவற்றையுமே போர்க் கருவிகளாகக் கொண்டு செயல்பட்டமுடியா, அது அவசியமா என்ற கேள்வி நம்முன் எழுகிறது. ஏனெனில் கறுப்பர்களுக்கு கறுப்பு என்பது எப்படியோ அப்படியான ஒன்றல்ல சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கு ஆளக்கப்பட்டவர்களுக்கு சாதி சார்ந்த அடையாளங்கள். அவை அவர்கள் மீது திணிக்கப்பட்டவை. அவை அல்ல அவர்கள். உதாரணத்திற்கு, சாட்டையால் அடித்துக் கொள்ளுதல், அலகு குத்திக் கொள்ளுதல் போன்றவற்றில் தெய்வீக அம்சத்தைவிட ஒடுக்குமுறையின் கோரமுகமே மிகுந்து காணப்படுகிறது. பிரார்த்தனை வழிமுறையாகத் தன்னையே வகுத்திக் கொள்ளுதல் என்பதைத் தொல்மன எச்சமாக, நீட்சியாக மட்டுமே பார்க்கமுடியும் என்று தோன்றவில்லை. எனவே, எவற்றை மீட்டெடுப்பது, எவற்றை விட்டு விடுவது எவற்றை தக்கவைத்துக் கொள்வது என்று முதலிலேயே தீர்மானிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

பொதுவாக விளிம்பு நிலை மக்களுக்காகச் செயல்படும் அரசியல்வாதிகளுக்கும் அறிஞர்களுக்கும் படைப்பாளிகளுக்கும் விளிம்பு நிலை மக்களுக்கும் இடையில் ஒரு இடைவெளி இருந்து வருகிறது. யார் சொல்வது சரி, அதாவது யார் கருத்தின் அடிப்படையில் செயல்திட்டம் வகுக்கப்பட வேண்டும் என்பது ஒரு கேள்வியாக முன்னால் நிற்கிறது. பாதிக்கப்பட்டவர்கள் என்ன சொல்கிறார்களோ அதைத்தான் அடிப்படையாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பது எந்த அளவுக்கு சரியானதாக இருக்க முடியும்? அரசியல் விழிப்புணர்வு பெறாத மக்கள் முன் வைக்கும் உரிமைகள் மிகவும் பலவீனமானதாகவே இருக்கும். எதிரியின் துழச்சியைப் பற்றிச் சரிவரத் தெரியாதவன் வகுக்கும் விபூகமானது வெற்றிக்கு வழி வகுக்காது. விளிம்பு நிலை மக்கள் தம் மீது திணிக்கப்பட்டவற்றிலிருந்து விடுதலை பெறவே விரும்புகிறார்கள். அவ்வகையில் அவர்கள் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளானது மேல்நிலையாக்கம் என்ற திசையிலேயே நகர்கிறது. விளிம்புநிலை மக்களுக்காகச் செயல்படும் அறிஞர்கள், படைப்பாளிகள், அரசியல்வாதிகள் அவமானச் சின்னத் தையே பெருமித்திற்குரிய ஒன்றாக போர்குணத்துடன் சவாலாக மாற்றுவது என்று செயல்படுவதற்கு போதிய ஆதரவு விளிம்பு நிலை மக்களிடமிருந்தே கூடக் கிடக்காமல் போய்விடுகிறது. தேவேந்திர குல வேளாளர்கள் என்று பெயர் வைத்துக் கொள்வதை விளிம்புநிலை மக்கள் விரும்புகிறார்கள். தமது முன்னோர் களாக ஏதாவது ஒரு முனிவரை, அரசரைக் காட்டும் பெருமரபின் தாக்கத்தில் அவர்களும் தமது வேர் தேடும் முயற்சியில் அதீதப் புனைவுகளையே எழுப்பிக் கொள்ள விரும்புகிறார்கள். இது நிச்சயம் ஒரு விளிம்புநிலை அறிஞருக்கு உவப்பான ஒன்றாக இருக்க முடியாது. இதில் எதை சரியென்பது? எதனடிப்படையில் இயங்குவது?

மகாதேவன்

காலச்சுவடு நூல் வெளியீட்டு அரங்கு,
சென்னை

ஒளிவிலகல் நூலை வெளியிடுபவர் ந.முத்துசாமி
பெறுபவர் தண்டபாணி

ஜனவரி 6, 2002, ஞாயிறு அன்று காலை சென்னை புக்பாயிண்ட் அரங்கில், காலச்சுவடு பதிப்பகத்தின் 10 நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. கூட்டம் அறிவித்தபடி சரியாக காலை 9.30க்குத் துவங்கியது. பிரபஞ்சன், க. லல்லி ஆகியோர் கூட்டத்தை ஒருங்கிணைத்தார்கள். முதலில் மறைந்த எழுத்தாளர் தொ. மு. சி. ரகுநாதன் அவர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்தப்பட்டது. முதலில் 'பிரேவரா டெக்னாலஜிஸ்'இன் 'பாரதியாரின் புதிய ஆத்திச்சுடி' சி.டி. யை பாலு மகேந்திரா வெளியிட டிராட்ஸ்கி மருது பெற்றுக் கொண்டார். சி.டி. யைப் பரி பாலு மகேந்திரா உரை நிகழ்த்தினார். இந்த சி.டி. பற்றி ஒரு power point விளக்கமும் அளிக்கப்பட்டது. தொடர்ந்து பத்து நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. நூல் வெளியிட்டவர்கள் நூல்களைப் பற்றிய கருத்துகளை உரை/கட்டுரையாக முன் வைத்தார்கள். நூல்களை வெளியிட்டவர்கள்: ஞானக்கூத்தன் (பிறப்பு), ரவிக்குமார் (ஒருநாள் கழிந்தது), தி. மணிவண்ணன். (காலச்சுவடு நேர்காணல்கள்), கிறிஸ்து தாஸ் கர்ந்தி (கொதிப்பு உயர்ந்து வரும்), சுஜாதா (நீராலானது), திலீப்குமார் (மகாராஜா வின் ரயில் வண்டி), இராசேந்திர சேகரமன் (உயிர் கொல்லும் வார்த்தைகள்), கனிமொழி (சங்கராபரணி), ந. முத்துசாமி (ஒளி விலகல்), பெளசர் (நாளை மற்றுமொரு நாளே...), நூல்களைப் பெற்றுக் கொண்டவர்கள் முறையே மனோன்மணி, சிபிச்செல்வன், கமீலா நாசர், சி. துரைக்கண்ணன், எப்பேசர் சுந்தர் சிங், வண்ணநிலவன், இந்திரன் கனகநாயகம், அமரந்தா, தண்ட பாணி, சரிதிக் சிவகுமார் ஆகியோர். நாளை மற்றுமொரு நாளே... நூல் அறிமுகத்தை ஒரு விமர்சனக் கட்டுரையாக முன் வைத்தார் பெருமாள் முருகன்.

இவ்வரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளும் உரைகளும் அடுத்த இதழிலிருந்து பிரசுரிக்கப்படும்.

மீனாட்சி புத்தக நிலைய வெளியீட்டு விழா

எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் படைப்புக்கள் இப்போது தொகுக்கப்பட்டு வெளியிடப்படுகின்றன. ஜெயகாந்தனின் குறுநாவல்களை முன்று தொகுதிகளாக மதுரை மீனாட்சி புத்தகநிலையம் 1.1.2002 ஆம் நாள் மதுரையில் வெளியிட்டது. விழாவுக்கு அமெரிக்கன் கல்லூரி முதல்வர் பேராசிரியர் திரு

தே. சாமுவேல் சுதானந்தா தலைமை ஏற்றார். முதல் பிரதியை சிவகாசி தொழிலதிபர் டி. சி. ராஜசபை வெளியிட விஜயா பதிப்பகம் மு. வேலாயுதம் பெற்றுக்கொண்டார். தொடர்ந்து விழாவில் பல்துறை அறிஞர்கள் பங்கேற்றனர். திறனாய்வாளர் கே. எஸ். சுப்ரமணியன் ஜெயகாந்தன் குறுநாவல்கள் மனிதர்களின் உள் மனத்தின் ஆழமான சலனங்களை மிகவும் பரிவுடனும், பொறுப்புடனும், உணர்வுபூர்வமாகவும் ஆராய்கின்றன என்று எடுத்துரைத்தார். அடுத்துப் பேசிய கவிஞர் சிற்பி, ஜெயகாந்தன் குறுநாவல்கள் ஒரு நுண்ணோக்குக் கண்ணாடி என்றும், ஜெயகாந்தன் பார்வையில் தாய்மை என்னும் சக்தி பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது என்றும் குறிப்பிட்டார். எழுத்தாளர் சந்திரகாந்தன் பேசும்போது ஜெயகாந்தன் குறுநாவல்களில் வாழ்க்கையின் அடிப்படையான முரண்பாடுகளும், அவற்றைச் சீர் செய்து, வாழ்க்கையோடு எவ்வாறு இயைந்துபோவது என்ற செய்தியும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

என்றார். மதுரை பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் டாக்டர் இரா. மோகன் பேசும்போது, ஜெயகாந்தனின் படைப்புக்களில் நம்பிக்கை ஒளியே அதிகம் என்று கூறி, பாத்திரங்களுக்குப் பெயர் இடுவதில் கூட ஜெயகாந்தன், தமிழ், இந்திய மரபுகளைப் பின்பற்றியவர் என்று பாராட்டினார்.

நூலை வெளியிட்ட டி. சி. ராஜசபை தனக்கும் ஜெயகாந்தனுக்கும் இடையே இருந்த பழைய நட்புறவை நினைவுகூர்ந்தார். நூலைப் பெற்றுக்கொண்ட விஜயா வேலாயுதம் பேசும்போது, ஜெயகாந்தனைப் படிக்கும்போது ஈடுபாட்டோடும், உண்மை நெஞ்சத் தோடும் படிக்கவேண்டும். அவருடைய பாத்திரங்களாக நம்மை அவர் ஆக்கிவிடுவார். எனக்கு ஒரு ஹனிமுன் அமைந்தால் ஜெயகாந்தனின் நூல்களை எடுத்துப் போவேன் என்று பாராட்டியுரைத்தார்.

தலைமை ஏற்ற அமெரிக்கன் கல்லூரி முதல்வர் "உன்னைப் போல் ஒருவன்" குறுநாவல் ஒரு வகைமாதிரி நாவல் என்றும், இருபது வருடங்களாகக் கல்லூரியில் நடத்துவதாகவும் கூறி,

ஆசிரியர்கள் ஜெயகாந்தன் எழுத்துக்களைப் படித்து இளைய தலைமுறையினருக்கு மிகவும் உன்னத உணர்வுடன் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

ஏற்புரையாகப் பேசிய ஜெயகாந்தன், வெறும் புள்ளித் திருத்தும் பையனாகத் தொழில் செய்த தான் அந்தத் தொழிலை மிகவும் கர்மபோகம் போலச் செய்ததாகவும், கூலிக்காகச் செய்யவில்லை என்றும், தமிழைத் திருத்தித் திருத்திப் பயின்றதாகவும் சொன்னார். எனக்கு முன்னோடிகள், வளர்த்தவர்கள் "மதுரை மீனாட்சி புத்தக நிலையம் செல்லப்பனும், நடராஜனும்" என்றார். மீனாட்சி புத்தக நிலையம் செல்லப்பனும், நடராஜனும் தோழர்கள். எஸ். ராமகிருஷ்ணனும் இல்லாத மதுரையை நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை என்று ஜெயகாந்தன் கண்கலங்கினார்.

பேராசிரியர் திருமதி. நிர்மலா மோகன் விழா நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்துக் கொடுத்தார்கள். செ. முருகப்பன் வரவேற்புரை ஆற்றினார்கள். ஆர். வி. ராஜு நன்றிகூற விழா இனிதே நிறைவுற்றது.

செ. முருகப்பன்

தொ.மு.சி.ரகுநாதன்

(1923 - 2001)

அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் பங்களிப்புச் செய்து வந்த தொமுசி 31.12.2001 அன்று காலமானார். நாவல், சிறுகதை, இலக்கியத் திறனாய்வு, நாடகம், வாழ்க்கை வரலாறு, ஒப்பியல் இலக்கியம், கவிதை, இதழியல், மொழிபெயர்ப்பு எனப் பல்வேறு இலக்கிய வகைகையில் தடம் பதித்தவர் அவர். பாரதி, புதுமைப்பித்தன் படைப்புகள் குறித்து ஆய்வு செய்வோர் இவரது நூல்களைப் புறக்கணித்து விட முடியாது. படைப்பிலக்கியவாதியான இவர் சிறந்த ஆய்வாளராகவும் திகழ்ந்தார். 'இளங்கோவடிகள் யார்?' என்ற இவரது ஆய்வு நூல் குறிப்பிடத்தகுந்த ஒன்று.

1944-46இல் தினமணியில் உதவியாசிரியராக பணியாற்றிய இவர், இறுதி வரை எழுத்தையே முழுமுச்சாகக் கொண்டு வாழ்ந்தார். 1946-47இல் அவர் ஆசிரியராக இருந்து நடத்திய முல்லை இதழ் வெகுசன இதழ்களுக்கு மாற்றாக அமைந்து ஒரு புதிய வழித்தடத்தை அமைத்துக் காட்டியது. முல்லை இதழின் நோக்கம் குறித்து அதில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார் :

“தீமையை வேரறுப்போம் நிசத்

திறமையைக் கார் விளைப்போம் . . .

இது எங்கள் லட்சியம். லட்சியம் நிறைவேற எங்களிடம் நெறியுண்டு; குறியுண்டு; குலசக்தி வெறியுண்டு.

‘உள்ளத்திலே கருவங்கொண்ட போதினில் ஒங்கி-

யடிப்பதுவும், நெஞ்சில் கள்ளத்தைக் கொண்டதொரு வார்த்தை சொன்னாலங்கு காறி உமிழ்வதுமே’

எங்கள் விமர்சனம்.”

1954 டிசம்பரில் சாந்தி என்ற பெயரில் அவர் தொடங்கிய இலக்கியத் திங்களிதழ் சரஸ்வதி, தாமரை ஆகிய இதழ்களுக்கு முன்னோடியாக அமைந்தது. இவ்விதழின் நோக்கம் குறித்து அதன் முதல் இதழில் தொமுசி இவ்வாறு எழுதினார்: தமிழ் மொழியையும் தமிழர் வாழ்வையும் மேம்படுத்த உதவும் சிறந்த சிந்தனைச் செல்வங்களையும், மனித குலத்தின் மாண்பையும் மகோந்நதத்தையும் சித்தரிக்கும் இலக்கிய சிருஷ்டிகளையும், பண்டுதொட்டு உருவாகி வந்துள்ள நமது

கலாசார பாரம்பரியத்தையும் பண்பையும் உணர்ந் தறிந்து, அதன் ஞானப்பிரகாசத்திலே நவநவமாம் புதுமை களைத் தோற்றுவிக்கும் கற்பனைக் களஞ்சியங்களையும் வரையாது வழங்க வேண்டும் என்ற உணர்வோடும் உத்வேகத்தோடும் உன்னத லட்சியத்தோடும் சாந்தி இன்று மலர்கிறது

சொத்தைக் கருத்துக்களும் சொற்சிலம்பங்களும் மிகுந்த இலக்கியப் போலிகளை இனம் காட்டவும், வெள்ளிக் காசுக்கும் விதேசியச் சிறுமைக்கும் இருதயத்தையே எடை போட்டு விற்றுவிட்ட எழுத்துலகத் துரோகிகளை அம்பலப் படுத்தவும், நமது பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் பாஷை வளத்தையும் இழிவுப்படுத்தும் நாசக் கற்பனைகளை வேறுகக்கவும், தெம்பும் திராணியும், இளமையும் புதுமையும் நிறைந்த இலக்கிய சிருஷ்டிகளை வரவேற்கவும் வளர்க்கவும் புனித சங்கல்பம் புண்டு சாந்தி மலர்கிறது.

“நெஞ்சிலே இட்ட நெருப்பு” என்ற தொடர் கதையை சாந்தி இதழில் எழுதி வந்தார். அது முற்றுப் பெறுமுன் சாந்தி இதழ் நின்றுபோய்விட்டது. கரிசல் சீமையிலுள்ள குறுக்குச் சாலை வட்டாரத்தை மையமாகக் கொண்டு அவர் எழுதி வந்த இந்நாவல் முற்றுப் பெற்றிருந்தால் கரிசல் நில வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கும் முதல் நாவலாக அமைந்திருக்கும். அவரது ‘பஞ்சம் பசியும்’ (1951) தமிழில் உருவான முதல் சோசலிச எதார்த்தவாத நாவல் என்று பாராட்டப்பட்டது. ஆனால் பின்னர் ‘சோசலிச எதார்த்தவாதம்’ என்ற கருத்தாக்கத்தை ரகுநாதன் விமர்சனத்துக்கு உட்படுத்தி, அந்த பதச் சேர்க்கையே தவறு என்று கூறினார். ஆயினும் இந்நாவலின் தாக்கத்தைக் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. செக் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட இந்த நாவல் ஒரே வாரத்தில் பல்லாயிரக்கணக்கில் விற்பனையானது.

அவரது ‘கவியரங்கக் கவிதைகள்’ தனித்துவமான தன்மை உடையவை. அவரே ஒருமுறை குறிப்பிட்டதுபோல் பார்வையாளனின் காதில் ஒங்கி அறைவதுபோல் இருக்கும். கவியரங்கில் அவரது கவிதை வாசிப்பைக் கேட்பதற்கென்றே இலக்கிய ஆர்வலர்கள் வருவதுண்டு.

சோவியத் நாடு நேரு பரிசை இருமுறை (1965, 1970) பெற்ற இவர் ‘பாரதி காலமும் கருத்தும்’ என்ற தமது ஆய்வு நூலுக்காக சாகித்திய அக்காதெமி பரிசை 1983இலும் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தின் ‘தமிழன்னை’ பரிசை 1981இலும் பெற்றார். தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தின் மாநிலத் தலைவராக பல ஆண்டுகள் பணியாற்றியுள்ளார்

கொண்ட கொள்கையில் உறுதியுடன் “புட்டா சரிகையிட்ட மிட்டா மிராசுகளை மேவாது” ஓர் இலட்சிய எழுத்தாளனாக இறுதிவரை நிறைவாக வாழ்ந்து மறைந்த ஒரு காலகட்டத்தின் குரலாக ஒலித்தார்.

ஆ. சிவசுப்பிரமணியன்

கனடாவில் நூல் வெளியீட்டு விழா

ஜனவரி 19ம் தேதி சனிக்கிழமை மாலை ஏழு மணிக் கு ஸ்காப்ரோ சிவிக் மைய மண்டபத்தில் Lutesong and Lament என்ற ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு நூல் வெளியிடப்பட்டது. இந்த தொகுப்பில் பல்வேறுபட்ட காலகட்டங்களைப் பிரதிபலிக்கும், ஆங்கிலத்தில் அழகுற மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்ட இலங்கை தமிழ்க் கவிதைகளும், சிறுகதைகளும் அடங்கியிருக்கின்றன.

இந்நூலைத் தொகுத்த ரொறொன்ரோ பல்கலைக் கழக ஆங்கிலப் பேராசிரியர் செல்வா கனகநாயகம் கூட்டத்தை நெறிப்படுத்தி ஆரம்ப உரை ஆற்றினார். 'இந்த நூலைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று முயற்சிமாழிந்து அயராது உழைத்த திரு பத்மநாப ஐயரை நாம் மறக்க முடியாது. அவர் ஒரு திட்டத்தை ஆரம்பித்தால் அது பூர்த்தியாகும்வரை ஓய மாட்டார். தன்னலமற்றவர். இந்நூல் வெளிவரும்வரை இது அவருக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட விடயம் அவருக்கு தெரியாது. இந்த நூலின் தலைப்பை தெரிவி செய்தவர் கனடா இலக்கிய உலகத்தில் உயர்ந்த விருதுகளைப் பெற்ற திரு வஸஞ்சி. மிகச் சரியாக தொகுக்கப்பட்ட கவிதைகளில் இழையோடும் பிரிவுத்துயரை பிரதிபலிப்பதாக அது இருக்கிறது' என்றார்.

அடுத்ததாகப் பேசிய ரொறொன்ரோ பல்கலைக்கழக வரலாற்றுப் பேராசிரியர் மில்லன் இஸ்ரேல் இந்த தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகளின் அடிக்கருத்தாக இருக்கும் அடையாளம், தேடுதல், பிரிவுத்துயர், புலம்பெயர்வு, அமைதிக்குலைவு போன்றவற்றை எடுத்துக்காட்டினார். குறிப்பாக ஜெயபாலனின் பாழி ஆறு கவிதையை நினைவுகூர்ந்தார்.

மிக்சிகன் பல்கலைக்கழக உளவியல்துறை பேராசிரியர் ராம் மகாலிங்கம் தான் இலங்கை எழுத்துக்களை தேடிக்கண்டுபிடித்து வாசிப்பதாகவும் கடந்த இருபது வருடங்களாக அவற்றை நேசித்து வருவதாகவும் கூறினார். அவர் நூலிலுள்ள பறாங்கோட்டு நகரத்துக் கவிதையையும், சேரனுடைய 'பிரிவும் சந்திப்பும்' கவிதைகளையும் நுணுக்கமாக ஒப்பிட்டு அவற்றின் ஒற்றுமை, வேற்றுமைகளை ஆராய்ந்தார்.

இவ்விழாவின் சிறப்பு அம்சமாக புதிய பரம்பரையினரான ஏழு தமிழ் மாணவ மாணவிகள் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் நூலில் காணப்படும் சில கவிதைகளை வாசித்தார்கள். சிறப்பு விருந்தினராக நியூயோர்க்கில் இருந்து வந்திருந்த பன்னாட்டு தமிழ் நடவடிக்கையின் தலைவராகிய மருத்துவ கலாநிதி வின்ஸரன் பஞ்சாச்சரம் தன் உரையில் ஆங்கில புத்தக வெளியீட்டு முயற்சியை போற்றி இதபோல இன்னும் பல நூல்கள் வரவேண்டும் என்ற தன் ஆசையை வெளியிட்டு இவ்விழா நடத்துவதற்கு பணவுதவி புரிந்தவர்களுக்கு நூலை வழங்கி கௌரவித்தார்.

இந்த நூல் ஒரு தொடக்கமே. சில முக்கியமான படைப்பாளிகள் தொகுப்பில் இடம் பெறவில்லை; இன்னும் சில அவகாசமின்மையால் விடுபட்டுப் போயின. இது பூரணமான முயற்சி அல்ல. அடுத்த நூல்களில் இவை பூர்த்தி செய்யப்படும் என்று தலைவர் முடிவுரையில் சொன்னார்.

பத்திரிகை, வானொலி, ஒளிபரப்பு ஊடகங்கள் நிகழ்ச்சியை முக்கியப்படுத்தி நேரடி ஒலி, ஒளிபரப்பு செய்தன. பல்லின மக்களுடன் தமிழ் மக்களும் ஆர்வமாக கலந்தது விழாவின் பெரு வெற்றியை காட்டியது.

கனடிய தமிழ் இலக்கியத் தோட்டம், ரொறொன்ரோ பல்கலைக்கழகத் தென்னாசிய மையத்துடன் இணைந்து நடாத்திய இவ்விழா எழுத்தாளர் அ. முத்துலிங்கம் அவர்களுடைய நன்றியுடைய இனிது நினைவேறியது.

என். கே. மகாலிங்கம், ரொறொன்ரோ

இரு கவிதைப் பயிலரங்குகள்

சமீபத்தில் கல்லூரி மாணவர்களுக்கான இரண்டு கவிதைப் பயிலரங்குகளில் கலந்துகொள்ளும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஜனவரி 23ஆந் தேதி வாணியம்பாடி இஸ்லாமியக் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறை சார்பில் ஒரு நாள் கவிதைப் பயிலரங்கிற்கு நானும், கவிஞரும் பாடலாசிரியருமான நா. முத்துக்குமாரும் அழைக்கப்பட்டிருந்தோம். சுமார் 300 மாணவர்கள் கூடிய அளவில் காலையில் மாணவர் கவியரங்கம் நடைபெற்றது. கண்ணகி சிலை அகற்றப்பட்ட விவகாரம் பற்றியும், ஏர்வாடியில் மன நோயாளிகள் தீயில் இறந்தது பற்றியும் மாணவர்கள் கவிதைகள் படித்தனர். மதியம் சுமார் 50 மாணவர்களுடன் கலந்துரையாடல் நடைபெற்றது. மாணவர்கள் கவிதை தொடர்பாக எழுப்பிய துவக்கநிலை கேள்விகளுக்கு மிக விரிவான பதில்களை அளித்தோம். தமிழின் முக்கியமான நவீன கவிஞர்களின் கவிதைகளடங்கிய சிறு கையேடு ஒன்று காலச்சுவடு அறக்கட்டளையின் சார்பில் முன்கூட்டியே மாணவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது. அதிலிருந்து கவிதைகள் வாசித்து நவீன கவிதையின் வெளிப்பாட்டு முறைக்கும் கவியரங்கக் கவிதைகளுக்கும் வித்தியாசங்களை விளக்கினோம். மாணவர்கள் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் பங்கேற்றதுடன் மாலை யில் பிரிய மனமில்லாமல் பிரிந்து சென்றனர். துறைத் தலைவர் அப்துல் காதரும் விரிவுரையாளர் ஸ்ரீ நேசனும் மிகச் சிறப்பான ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தனர்.

பிப்ரவரி 16ஆந் தேதி சென்னை லயோலா மாலைக் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறை சார்பில் நானும் முத்துக்குமாரும் மீண்டும் அழைக்கப்பட்டோம். தற்செயலாக அங்கு வந்த கவிஞர் வஸந்த் செந்திலும் இக்கவிதைப் பயிலரங்கில் பங்கெடுத்துக் கொண்டார். இங்கும் காலச்சுவடு அறக்கட்டளையின் கையேடு முன்கூட்டியே விநியோகிக்கப்பட்டது. சுமார் 35 மாணவர்களுடன் நவீன கவிதை தொடர்பாக முன்று மணி நேரம் விரிவான கலந்துரையாடல் நிகழ்ந்தது. முக்கியமான கவிஞர்களின் கவிதைகள் வாசிக்கப்பட்டன.

இந்த இரண்டு கவிதைப் பயிலரங்குகளிலும் மாணவர்கள் காட்டிய உற்சாகம் பெரும் நம்பிக்கையினைத் தருவதாக இருந்தது. இவற்றில் பங்கெடுத்தவர்களில் அநேகமானோர் தமிழ்த்துறை அல்லாத மாணவர்கள். இலக்கியத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எதுவுமே அவர்களை வந்து சேர்வதற்கு வழியற்ற பாடத்திட்டத்தையே தமிழ் இலக்கியப் படிப்புகள் கொண்டிருக்கின்றன. சமகால இலக்கியத்தில் அவர்களுக்கு வைரமுத்துவும் பார்த்திபனும் தான் தெரியும் என்றால், கலாப்ரியாவையும் ஞானக்கூத்தனையும் என்னைப் போன்ற ஒரு வெளியிலிருந்து போய் பெயர் சொல்லி அறிமுகப்படுத்த வேண்டுமென்றால் இலக்கியத்தைப் பாடமாகச் சொல்லிக் கொடுக்க ஒரு துறை அவசியம்தானா? ஒரு பல்கலைக்கழகத்தில், ஒரு கல்லூரியில் நவீன இலக்கியப் பிரக்கை உள்ள ஒரு ஆசிரியர் இருந்தாலும் அங்கே கொஞ்சம் வெளிச்சம் வந்துவிடுகிறது.

பல்கலைக் கழகங்களிலும் கல்லூரிகளிலும் நவீன இலக்கிய நூல்களுக்கு உரிய இடம் தேவை. நவீன படைப்பாளிகள் இந்த இடங்களுக்குத் தொடர்ந்து அழைக்கப்பட வேண்டும். வாரமலர் ஹைக்கூ, கவியரங்கக் கவிதை போன்ற கெட்ட பழக்கங்களை கடுமையாகப் போராடி மாணவர்களிடம் ஒழித்துக் கட்டினாலே அது பெரிய இலக்கியப் பணியாகும்.

ஏதோ ஒரு விதத்தில் மொழியோடு தங்களைத் தொடர்பு படுத்திக் கொண்டு, வெளிப்படுத்திக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கும் இளைஞர்களைப் பார்க்கும்போது அடியாழத்தில் உவகை மேலிடவே செய்கிறது. அவர்களிடம் பேச முடியும். அவர்களின் கனவுகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளவும் வளர்த்தெடுக்கவும் முடியும். அவர்கள் இன்னும் கொஞ்சம் பெரியவர்களாகிவிட்டால் பின்னர் எதையுமே கற்றுக்கொள்ள இயலாதவர்களாகி விடுவார்கள். அதற்குள் இன்னும் கொஞ்சம் பேசி விட வேண்டும்.

மனுஷ்ய புத்திரன்

2020

திறன்மிகு புலமையாளரும் பேராசிரியருமான டாக்டர் பஞ்சாங்கம் அவர்களின் கடிதத்தைப் படித்தேன். ஆதிக்கச் சமூகத்தின் கருத்தை உள்வாங்கி வெளியிடும் சாதாரண மனத்தை, தன் உளவியல் புலமை வழியாக ஆராய்ந்து தாக்கவியல் திறனோடு வெளிப்படுத்திய திறன் போற்றத்தகுந்தது.

"நம் சமூக அமைப்பின் அனைத்து அலகுகளிலும் அதிகாரமே செயல்பட்டு வருகிறது; கல்வி என்பது அதிகார மையங்களை வடிவமைக்கும் ஒரு வழிமுறை; அரசாங்கம் பிரச்சனைகளுக்கு விசாரணைக் கமிசன் அமைத்து ஏமாற்றிவிடுகிறது." பேரா. பஞ்சாங்கம் கூறிய மேற்கூறிய வாதங்கள் அனைத்தையும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஆனால் தற்போது இயங்கிவரும் சமூக அமைப்பில் ஆய்வு மாணவர்களின் பிரச்சனைகளுக்கு எவ்வாறு தீர்வு காண்பது என்பதே இப்போது நிலவும் பிரச்சனை.

ஏன் ஆய்வு நிறுவன இயக்குநருக்கும் ஆய்வு மாணவர்களுக்கும் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளால் நான் கு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இயக்குனர் எவருக்கும் U.G.C. உதவித் தொகையைத் தரவில்லை. ஆர்.டி. மாணவர்கள் நிறுவனத்திற்கு வரவில்லையென்று U.G.C.க்குத் தகவல் அனுப்பிவிட்டு தொகையைத் திருப்பி அனுப்புகின்றார். ஆய்வு நிறுவன வளாகமொன்றில் ஏற்பட்ட சிறு பிரச்சனைதான் இது; இயக்குநர் நினைத்திருந்தால் ஒரே விநாடியில் தீர்வு கண்டுபிடிக்கலாம். ஆனால் இப்பிரச்சனை அரசு செயல் வரை சென்று தீர்க்கும்போதும் எல்லாம் நடந்தது. அமைச்சர் தமிழக்டிமகனுக்கும் இயக்குநருக்கும் பண அடிப்படையிலான நட்பு. ஆகையால் அமைச்சர், இயக்குநருக்கு ஆதரவாக இருந்தார். இந்த நிலையில் நீதிமன்றத்தை அணுகலாம் என்று நினைத்தபோது அங்கு தேங்கியிருக்கும் பொது மக்களின் வழக்குகள் அனைத்தும் முடிந்து எங்கள் வழக்கு விசாரணைக்கு வரும் நிலையில் ஆய்வு மாணவர்கள் தாத்தாவாக மாறியிருப்பார்கள். இது போன்ற பல்வேறு பிரச்சனைகளைச் சந்தித்த வேளையில்தான் "தீர்ப்பாயம்" (Tribunal) கேட்க வேண்டிய நிலை வந்தது. அரசு ஊழியர்களின் பல்வேறு இடர்ப்பாடுகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்காகத் "தமிழ்நாடு நிர்வாகத் தீர்ப்பாயம்" இயங்கி வருகின்றது. இங்கு வழக்குகள் தொடரப்பட்டு தீர்வு கண்டு வருகின்றனர். பேராசிரியர்கள் கூட தங்கள் பிரச்சனைகளுக்கு நீதிமன்றங்களைத்தான் அணுகுகின்றார்கள். ஒழிய நீதிமன்றங்களை அதிகார அமைப்புகள் என்று புறக்கணித்து விடவில்லை.

2. என் கட்டுரை பேராசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் இடையே நடைமுறையில் நிகழும் பிரச்சனைகள் தொடர்பானவை; ஆனால் மாணவர்களின் மீது குற்றம் சாட்ட வேண்டும் என்ற பேராசிரிய அதிகார மனோபாவத்தோடு, நடைமுறை சார்ந்த உதாரணம் ஒன்றைக் கூறமுடியாமல் தொன்மவியல் கட்டுக் கதை ஒன்றைக் கட்டவிழ்த்து விட்டுள்ளார் பஞ்சாங்கம். இவர் கூறிய அகத்தியர் கதையைக் குறியீடாகக் கொண்டால், மாணவர்கள் வாய்ப்புக் கிடைத்தால் பேராசிரியர்களின் மனைவிகளைக்கூட வளைத்துவிடுவார்கள் என்ற பிம்பத்தை ஏற்படுத்துகின்றார். இச்செயல் புரட்டு வேலை. பேராசிரியர்களின் பாலியல் வன்முறைகளை என் கட்டுரையில் கிழித்துள்ளேன். இன்னமும் கிழிக்க முடியும்.

காதல் திருமணங்களுக்கோ கலப்புத் திருமணங்களுக்கோ எதிரானவன் அல்லன் நான். ஒரு பேராசிரியர் தனக்குக் கீழுள்ள ஆய்வாளரை, ஆய்வாளரின் விருப்பத்துக்கு மாறாகப் பாலியல் காரணங்களுக்காக பேட்டை ரவுடியை விட கேவலமாக மிரட்டுவதைதான் முக்கத்துனமாக ஆராய்ச்சி மாணவர்கள் பேரவை எதிர்க்கிறது.

இவை போன்ற பிரச்சனைகள் பலவற்றில் பல்கலைக் கழகங்கள் பேராசிரியர்களுக்கு ஆதரவாக மட்டுமே செயல்பட்டுள்ளன என்பதே உண்மை.

3. "ஒட்டு மொத்தமாகப் பேராசிரியர்கள் அனைவரையும் குறை கூறவில்லை. அறிவார்ந்த உன்னதமான பேராசிரியர்களும் உண்டு என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறேன்" என்றுதான் கட்டுரையை முடித்திருந்தேன். இந்த வரிகள் ஏனோ பஞ்சாங்கத்தின் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை.

தீனா தமிழ்ச்செல்வன்

'பாபாசாகேப் அம்பேத்கரின் கொடையும் தொலைநோக்கும்' என்ற உபேந்திர பக்சியின் நீண்ட கட்டுரை அம்பேத்கர் அவர்களை சிறப்பாக அலசியுள்ளது. அம்பேத்கர் நூற்றாண்டு விழாவையொட்டி வெளிவந்த கட்டுரையை தாமதமாக என்றாலும் சிறப்பாக தமிழாக்கம் செய்துள்ள ஆர். சிவக்குமார் பாராட்டுக்குரியவர். அம்பேத்கரின் இளமைக்காலம், அரசியல் வாழ்க்கை, காந்திக்கும் அம்பேத்கருக்கும் இடையிலான அரசியல் முரண்பாடுகள், இரட்டை வாக்குமுறை, பூனா ஒப்பந்தம்... இப்படி அம்பேத்கர் வாழ்க்கை வரலாற்றையே சுருக்கமாய் தன்னகத்துக் கொண்டுள்ளது கட்டுரை.

அம்பேத்கர் என்பவர் இருபதாம் நூற்றாண்டின் புரட்சியாளர் என்கிற வகையில் நாம் புரிந்து வைத்துள்ளதால் 'அம்பேத்கர் சீர்திருத்தங்களை விரும்பும் ஒரு தாராள அரசியல்வாதி என்பது காந்திக்கு தெரிந்திருந்தது' என்ற கட்டுரையாசிரியரின் கருத்து சற்று நெருங்கிறது. 'வெளிப்படையான ஒரு நோக்கத்துக்காக உயிரைவிடத் தயாராக உள்ள எதிரிகளை சஞ்சலயில்லாமல் எதிர்கொள்வதற்கு புரட்சிவாதிகளைப் போல தாராளவாதிகளால் முடியாது' என்று புரட்சியாளனுக்கு பண்பு வரையறுக்கும் ஆசிரியர் கருத்து சரிதான். காந்தியின் எள்வாடா சிறை உண்ணா நோன்பை எதிர் உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டு முறியடித்திருந்தால் ஆசிரியர் பார்வையில் அம்பேத்கர் தாராளவாதியாக இல்லாமல் புரட்சியாளராகப் பட்டிருப்பார் போலும். ஒரு போராட்டம் கட்டமைக்கும் பட்சத்தில் எதிர்வரும் விளைவுகளை தீர்க்கமாய் அனுமானித்து செயல் தந்திரங்களை வகுப்பதும் புரட்சியாளரின் பண்புதான். ஆதலால் அரசியல் வாழ்க்கையில் தான் எடுத்துக் கொண்ட கோரிக்கைகளில் சில இடங்களில் உறுதி தளர்ந்தார் புரட்சியாளர். அம்பேத்கர் சீர்திருத்தங்கள் விரும்பிய அரசியல் தாராளவாதியா அல்லது புரட்சியாளரான பிரயோசனம் தராத ஆய்வு தேவையற்றது. தாராளவாதியாகவே கூட அவர் இருந்திருக்கலாம். அத்தாராளவாத அரசியலை புரட்சிவாத தன்மை நிலைக்கு உயர்த்தப்படவேண்டிய கடமைமை பின் வந்த தலித் தலைமைகள் நிறைவேற்றினவா என்றால் வழுவியிருக்கின்றன என்ற நிதர்சனம் கண்முன் நிற்கிறது.

தற்காலத்திய தலித் தலைமைகள் அம்பேத்கர் அவர்களை ஒரு வழிபாட்டுக்குரிய தலைவர் என்ற நிலைக்கு உயர்த்தியுள்ளன. தலித் மக்கள் மத்தியில் அரசியல் விழிப்புணர்வை ஓரளவுக்கு தட்டி எழுப்பியுள்ளன என்பதும் மறுக்கும் முடியாதுதான் என்றாலும் அது போதுமானதாக இல்லை என்பதும் பெரும் குறை.

சமூக ரீதியாக ஒடுக்கப்பட்ட தலித் சமூக முன்னேற்றத்திற்கான உரிமைகளை பாதுகாக்கவும் போராடி சாதிப்பதையும் பிரத்யேகமாகவும், தொலைநோக்குப் பார்வையுடன் ஒட்டு மொத்த சமுதாய நலன்களுக்குமான போர் நடவடிக்கைகளைக் கட்டமைத்து குரல் கொடுப்பதை பொதுப்பண்பாகவும், பின் பற்றினால் தலித் அரசியல் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டுவிடுமா என்பது? அரசியல் - பொருளாதார - சமூக விடுதலை என்ற முழுக்கங்கள் தலித் சமூக விடுதலைக்கானவை எனில் ஒட்டு மொத்த ஒடுக்கப்பட்ட, சுரண்டப்படும் மக்கள் விடுதலைக்கான இடைகால ஏற்பாடாக இம் முழுக்கங்களை வரையறுத்துக் கொண்டு தலித் அரசியலின் நிர்ணயிக்கப்பட்ட இலக்கு 'மானுட விடுதலை' என்று புரட்சிகரமான நிலைக்கு தலித் அரசியலை ஏன் உயர்த்தியிருக்கக்கூடாது?

சுரண்டப்பட்டு ஒடுக்கப்படும் மக்கள் விடுதலைக்கான அரசியல் என்ற அளவுகோலில் தலித் அரசியலுக்கும் மார்க்சிய அரசியலுக்கும் தன்மையில் இணக்கம் இருக்கவே செய்கிறது. சிந்தனையில் சுதந்திரம் செயலில் ஒற்றுமை என்கிற ரீதியில் இவ்விரு அரசியலும் ஒருங்கிணையுங்கால் ஆளும் அதிகார வர்க்கத்தின் கிவி இரட்டிப்பாகிவிடும் என்ற கவலையில் பிரிந்தே நிற்கின்றன போலும். தலித் அரசியலை சாதியப்பார்வை என்று மார்க்சிஸ்டுகள் முகம் சுளிப்பதும், உலகெங்கிலும் இல்லாத சாதிய முறை உள்ள இந்தியாவின் பிரத்யேக தூழலைப் புரிந்து கொண்டு முதலில் ஒழித்துக்கட்ட வேண்டியது சாதியம் என்கிற கவலையற்றவர்கள் மார்க்சிஸ்டுகள் என்று தலித் அரசியல் குறைபட்டுக்கொள்வதுமான நிலை நீடிக்கிறது. இது புரட்சிகரமாய் மாறிடவேண்டுமெனில் உடனடித் தேவை இவ்விரு அரசியல்களுக்கும்மிடையில் இணக்கமும் ஒற்றுமையே.

வெ. வெங்கடாசலம்

leaap

A Global Freight Forwarder

Leaap International (P) Limited

**"Orient Court" New No. 34 Rajaji Salai
Chennai 600 001. Fax : 523 1113 / 524 8191**

e-mail : leaap@leaap.co.in

<http://www.leaap.com>

உலகத்தரம் வாய்ந்த சீட்டுத் திட்டங்கள்

மேன் மேலும் பொலிவுடன்

இந்தியாவில் தோன்றிய தொன்மையான சீட்டு வழிமுறை 2000 ஆண்டுகளை வயதில் கடந்திருந்தாலும் 21ஆம் நூற்றாண்டிலும் வளமைக்கு வழி காட்டுகிறது. கடந்த 200 ஆண்டுகளில் தோன்றிய பல அந்நிய முதலீட்டு முறைகளை விட உன்னதமானவை சீட்டுத் திட்டங்கள். காலத்தை வென்று நிற்கும் இந்தப் பொலிவான வழிமுறை அதிசயமாகக் கருக்கு ஆண்டாண்டுகளாய் பயன் வழங்கி வருகிறது.

ஸ்ரீராம் சீட்டுத் திட்டங்கள் மாறிவரும் பொருளாதாரச் சூழல்களை மனதில் கொண்டு சீட்டுத் திட்டங்களில் பல்வேறு மாறுதல்களை உடனடியாய் செயல்படுத்தி இன்றளவும் புதுப்பொலிவுடன் திகழ்கிறது ஸ்ரீராம் சிட்ஸ். புதியதொரு திட்டத்தின் மூலம் உங்களுக்கு கூடுதல் லாபம் தர காத்திருக்கிறது.

கூடுதல் டிவிடென்ட் திட்டம்

விழாக்காலங்களில் சீட்டுத்திட்டங்களில் இணைவோருக்கு ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் பல பரிசுகள் வழங்கும். ஆனால் இந்த முறை ஒரு சீட்டுத் திட்டமே பரிசாக கிடைக்கிறது. ஆம்! அனைவருக்கும் ஆதாயம் தரும் கூடுதல் டிவிடென்ட்

திட்டம். பணத்தேவைக்காக, சீட்டில் சேர்பவர்களுக்கு அதிகப் போட்டியின்றி உடனடியாக தள்ளியெடுக்க வாய்ப்பு உள்ளது.

இதைத்தவிர, சேமிக்கும் நோக்கத்தில் சீட்டில் சேர்பவர்களுக்கு முதலில் தள்ளியெடுப்பவர்களிடம் பிடித்தம் செய்யப்பட்ட டிவிடென்ட் தொகை பகிர்ந்து அளிக்கப்படுகிறது. இதன்மூலம் சந்தாதாரர்கள் கூடுதல் டிவிடென்ட் தொகையை ஆதாயமாகப் பெறுவார்கள்.

ரூ.7,000/- கோடிபட்டுவாடா ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் மூலம் இதுவரை பரிசுப் பணமாக விநியோகிக்கப்பட்ட ரூ.7,000/- கோடியை, 30 லட்சத்திற்கும் அதிகமான குடும்பங்கள் பகிர்ந்து கொண்டுள்ளன. 15 லட்சத்திற்கும் மேலானோர் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் வேலை வாய்ப்பு பெற்றுள்ளனர்.

நலம் பெற ஸ்ரீராம் சிட்ஸில் இணைவோம்

உலகத்தரம் வாய்ந்த சீட்டுத் திட்டங்களை வழங்கும் ஸ்ரீராம் சிட்ஸில் இணைந்து சந்தோஷமாய் சேமிப்போம். வாழ்வை வளமாக்கிக் கொள்வோம். பல்வேறு பரிசுகள், பற்பல திட்டங்களுடன் உங்களுக்கு சேவை செய்ய காத்திருக்கிறது ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்.

வாருங்கள்! வாழ்வை வளப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்!

ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் தமிழ்நாடு லிமிடெட்
www.shriramchits.com

சுப்ரமணியன் பில்டிங், 1 கிளப் ஹவுஸ் ரோடு
சென்னை - 600 002. போன்: 8461833 - 39.